Întâlnire periculoasă

Meredith Wild

Descoperă primul volum din seria Hacker: un program IT genial, o poveste superbă de dragoste – și multe altele...

EROSCOP

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Mihaela Ionescu

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Cultura RM Exclusive/photoBertMyers

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Florin Paraschiv

Corectură:
Irina Mușătoiu
Ana-Maria Tamaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Wild, Meredith
Hacker / Meredith Wild; trad.: Ana Dragomirescu. –
București: Editura Trei, 2016
vol.
ISBN 978-606-719-870-6
Vol. 1 : Întâlnire periculoasă. – 2016. – ISBN 978-606-719-871-3

I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: Hardwired
Autor: Meredith Wild

Copyright © 2013 by Meredith Wild
Excerpt from *Hardpressed* copyright © 2013 by Meredith Wild
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
New York, New York, USA.
All rights reserved.

Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Grand Central Publishing,
New York, New York, USA.
Toate drepturile rezervate.

Copyright © Editura Trei, 2016
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Pentru mama,
fiindcă m-a implorat să scriu

Capitolul 1

— Ce zi perfectă! am spus.

Zăpada se topise în Boston, iar primăvara ne bătea la ușă. Campusul se trezise la viață, zumzăind de studenți, turiști și localnici.

Mulți purtau încă robele de la ceremonia de absolvire din acea după-amiază, pe care eu încă n-o asimilasem în întregime. Totul îmi părea ireal, de la vorbele dulci-amărui de rămas-bun adresate prietenilor, la nerăbdarea de a înfrunta, în zilele care aveau să vină, problemele din lumea reală. Un noian de emoții îmi răscoleau sufletul. Mândrie, ușurare, neliniște. Dar ceea ce simțeam cel mai intens era bucuria. De a trăi momentul acesta. De a o avea pe Marie alături.

— Chiar e, și nimeni n-o merită mai mult decât tine, Erica.

Marie Martelly, cea mai bună prietenă a mamei mele și zâna mea cea bună, m-a strâns ușor de mână, apoi m-a luat de braț.

Înaltă și suplă, Marie îmi domina silueta micuță. Pielea ei catifelată avea culoarea pudrei de cacao, iar părul castaniu era împletit în zeci de codițe scurte, o coafură menită să-i dezvăluie atât spiritul

veșnic tânăr, cât și stilul eclectic. Din afară, nimeni n-ar fi bănuit că ea era singura mamă pe care o aveam de aproape un deceniu.

De-a lungul anilor îmi spusesem că uneori e mai bine să nu ai mamă și tată, decât să ai genul de părinți despre care auzisem și pe care chiar îi întâlnisem ocazional. Părinții colegilor mei puteau fi foarte autoritari. Prezenți din punct de vedere fizic, dar absenți din punct de vedere emoțional, sau îndeajuns de bătrâni încât să-mi fie bunici și suferind din pricina unei uriașe prăpăstii între generații. Mi se părea mult mai ușor să reușesc atunci când numai eu puneam presiune asupra mea.

Marie era altfel. De-a lungul anilor îmi oferise exact atâta sprijin de cât aveam nevoie. Îmi ascultase dramele legate de prieteni și văicărelile privind munca ori examenele, dar nu mă forțase niciodată. Știa cât de tare mă străduiam eu deja.

Am străbătut cărările înguste care șerpuiau prin campusul universității Harvard. O adiere blândă sufla printre ramurile complet înfrunzite ale copacilor, foșnind ușor pe deasupra noastră.

— Îți mulțumesc că mi-ai fost alături azi, am spus.

— Nu fi ridicolă, Erica! N-aș fi ratat ziua asta pentru nimic în lume, știi bine.

Marie mi-a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul.

— În plus, mă bucură oricând o călătorie printre amintiri. Nici nu mai știu când am intrat ultima oară în campus. Mă face să mă simt din nou tânără!

Entuziasmul ei m-a făcut să râd. Doar o persoană ca ea s-ar fi putut simți mai tânără vizitându-și vechea facultate, de parcă anii nici nu s-ar fi scurs.

— Ești încă tânără, Marie.

— Oh, probabil că da! Totuși viața trece prea repede. O să-ți dai seama de asta în curând.

A oftat ușor.

— Ești gata să sărbătorim?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Absolut. Să mergem!

Am ieșit pe porțile campusului și am chemat un taxi care ne-a dus pe malul celălalt al râului Charles, în Boston. Câteva minute mai târziu, împingeam ușile grele din lemn ale unuia dintre cele mai bune restaurante din oraș, a cărui specialitate erau fripturile. Spre deosebire de străzile însorite, localul era întunecos și răcoros, iar un aer rafinat plutea peste murmurele clienților de seară.

Ne-am făcut comode, cu meniurile în față, apoi am comandat cina și băuturi. Chelnerul ne-a adus imediat două pahare de whisky scoțian, vechi de șaisprezece ani, cu gheață, o băutură al cărei gust îl prinsesem în urma cinelor luate împreună cu Marie, deloc puține la număr. După săptămâni întregi cu supradoze de cafea și mâncare la pachet comandată noaptea târziu, nimic nu se potrivea mai bine ocaziei festive decât un whisky rece și o friptură bună.

Am desenat linii pe condensul format pe pahar, întrebându-mă cum ar fi arătat ziua aceea dacă mama ar mai fi trăit încă. Poate că aș fi fost acasă, în Chicago, trăind o cu totul altă viață.

— La ce te gândești, fetiță scumpă?

Glasul lui Marie mi-a întrerupt gândurile.

— La nimic. Mi-aș dori doar ca mama să fi fost și ea aici, am spus încet.

Marie s-a întins peste masă și mi-a luat mâna.

— Știm amândouă că Patricia ar fi fost tare mândră de tine azi. Mai mult decât s-ar putea spune în cuvinte.

Nimeni n-o cunoscuse mai bine pe mama decât Marie. Deși distanța le despărțise ani buni după terminarea școlii, rămăseseră apropiate. Până la amarul sfârșit.

I-am evitat privirea, fiindcă nu doream să mă las pradă emoțiilor ce tindeau să se reverse asupra mea ca o inundație afurisită, cu fiecare ocazie festivă. În ziua aceea nu voiam să plâng. Orice s-ar fi întâmplat, era o zi fericită. Una pe care nu aveam s-o uit niciodată.

Marie mi-a lăsat mâna și a ridicat paharul, iar privirea i s-a luminat.

— Ce-ai zice de un toast, pentru capitolul următor?

Mi-am ridicat paharul alături de-al ei și am zâmbit, încercând să alung tristețea și lăsând ca ușurarea și recunoștința să-mi umple golul din inimă.

— Noroc!

Am înclinat paharul spre al lui Marie și am luat o înghițitură zdravănă, savurând arsura băuturii care îmi cobora pe gât.

— Că veni vorba, ce vrei să faci mai departe, Erica?

Mi-am lăsat gândurile să se îndrepte înapoi spre viața mea și spre lucrurile care încă mă apăsau.

— Ei bine, săptămâna asta e marea prezentare la Angelcom, apoi va trebui, la un moment dat, să-mi găsesc un loc unde să stau.

— Poți oricând să vii o vreme la mine.

— Știu, dar odată și odată trebuie să fiu pe cont propriu. De fapt, aștept cu nerăbdare momentul.

— Vreo idee?

— Nu prea, dar am nevoie să iau o pauză de Cambridge.

Harvardul fusese grozav, însă era cazul să iau o pauză de la viața academică. Îmi petrecusem ultimul an muncind peste măsură, jonglând cu o teză de licență, începutul unei noi afaceri și stăpânirea obișnuitelor momente de epuizare ale studenților din ultimul an. Eram nerăbdătoare să-mi încep următorul capitol din viață departe de campus.

— Nu că aș vrea să pleci vreodată de aici, dar ești sigură că vrei să rămâi în Boston?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Sunt sigură. E posibil ca la un moment dat afacerea să mă ducă la New York sau în California, dar pentru moment sunt fericită aici.

Bostonul era uneori un oraș dificil. Iernile erau de coșmar, dar locuitorii săi erau puternici, pasionali și deseori dureros de direcți. De-a lungul timpului devenisem una de-a lor. Nu mă puteam închipui numind, dintr-o toană, orice alt loc „acasă". În plus, fără niște părinți la al căror cămin să mă întorc, Bostonul devenise casa mea.

— Te-ai gândit vreodată să te întorci la Chicago?

— Nu.

Preț de câteva clipe mi-am mestecat salata în tăcere, încercând să nu mă gândesc la toți oamenii care mi-ar fi putut sta alături în ziua aceea.

— Acasă nu mă mai așteaptă nimeni. Elliot s-a recăsătorit, iar acum are copii. Iar familia mamei a fost mereu... știi tu, distantă.

Încă de acum douăzeci și unu de ani, când mama se întorsese acasă de la facultate gravidă în câteva luni, fără niciun plan de a se căsători, relația cu părinții săi fusese cel puțin tensionată. Chiar și pe când eram doar un copilaș, cele câteva amintiri pe care le aveam cu bunicii mei îmi păreau stânjenitoare și modelate de felul în care intrasem în viețile lor. Mama nu-mi vorbise niciodată despre tata, dar dacă situația fusese îndeajuns de supărătoare pentru ea încât să păstreze tăcerea asupra subiectului, probabil că mi-era mai bine să nu aflu nimic. Cel puțin asta îmi spuneam ori de câte ori curiozitatea începea să mă macine.

Tristețea din ochii înțelegători ai lui Marie o reflecta pe a mea.

— Elliot mai ține legătura cu tine?

— De cele mai multe ori, în preajma sărbătorilor. Acum e ocupat până peste cap cu cei doi micuți.

Elliot era singurul tată pe care-l avusesem vreodată. Se căsătorise cu mama pe când eu eram un țânc și împărțiserăm mulți ani fericiți ca o familie. Dar, la nici un an după trecerea în neființă a mamei, el fusese copleșit de perspectiva de a crește singur o adolescentă și, cu banii din moștenirea mea, mă înscrisese la o școală cu internat de pe coasta de est.

— Ți-e dor de el, a spus Marie încet, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

— Uneori, am recunoscut eu. N-am avut niciodată ocazia să fim o familie fără ea.

Îmi aminteam cât de pierduți și de străini deveniserăm unul cu altul după moartea ei. Acum ne mai lega doar amintirea iubirii ei, o amintire ce se stingea puțin câte puțin cu trecerea fiecărui an.

— A avut intenții bune, Erica.

— Știu c-a avut. Nu-l învinovățesc. Suntem amândoi fericiți, deci asta-i tot ce mai contează acum.

Având o diplomă și o afacere proaspăt începută, nu regretam alegerea făcută de Elliot. La urma urmei, mă condusese în punctul în care mă aflam în acel moment, însă nimic nu putea schimba faptul că ne îndepărtaserăm unul de altul de-a lungul anilor.

— Atunci destul cu subiectul ăsta. Hai să vorbim despre viața ta amoroasă.

Marie mi-a aruncat un zâmbet cald, superbii ei ochi migdalați scânteind în lumina difuză a restaurantului. Am izbucnit în râs, știind că ea va vrea să afle fiecare detaliu, chiar dacă eu n-aveam nimic de divulgat.

— Din păcate, nimic nou de raportat. Ce-ar fi să vorbim în schimb despre a ta?

Știam că va mușca momeala. Ochii i s-au aprins și a început să turuie cu entuziasm despre noul ei amorez. Richard era un jurnalist din lumea bună, cu aproape zece ani mai tânăr decât ea, lucru care nu mă surprindea. Marie nu doar că arăta grozav pentru vârsta ei, dar avea și un suflet incredibil de tânăr. Nu de puține ori a trebuit să-mi reamintesc că era de vârsta mamei mele.

În timp ce ea își spunea poveștile, eu savuram o scurtă aventură amoroasă cu mâncarea din fața mea. Perfect preparată și mustind de sos cu vin, friptura aproape că mi se topea în gură. Profund satisfăcător, felul principal aproape că-mi compensa ultimele șapte luni de abstinență sexuală. Iar dacă el nu reușea, atunci platoul cu căpșuni îmbrăcate în ciocolată cu care ne-am sfârșit cina cu siguranță avea să izbutească.

Facultatea îmi oferise în mod regulat ocazii de a avea tot felul de relații pe termen scurt, dar, spre deosebire de Marie, eu nu-mi căutasem niciodată cu adevărat dragostea. Iar acum că aveam de condus o afacere, abia dacă-mi mai rămânea timp pentru viața socială, darămite pentru cea amoroasă. Trăiam în schimb prin intermediul

lui Marie și eram sincer bucuroasă că avea un nou bărbat care s-o facă să se simtă bine.

Am terminat de mâncat, iar Marie a fost de acord să ne vedem afară după ce avea să treacă pe la baie. Eu m-am îndreptat către ușă, simțindu-mă fericită și puțin amețită. Am trecut pe lângă tipul de la recepție și m-am întors spre el când acesta mi-a mulțumit pentru că venisem acolo. În clipa următoare, m-am ciocnit de un bărbat care tocmai intra.

El m-a prins de mijloc, sprijinindu-mă în timp ce încercam să-mi recapăt echilibrul.

— Îmi pare rău, eu...

Scuzele mi s-au stins încet pe buze de îndată ce ne-am privit în ochi. O fermecătoare tornadă de verde și căprui s-a revărsat în mine, lăsându-mă fără cuvinte. Superb! Omul era de-a dreptul superb.

— Ești bine?

Vocea lui vibra prin mine. Senzația asta mi-a înmuiat puțin genunchii. Drept răspuns, și-a strâns brațul în jurul taliei mele, aducându-ne trupurile infinit mai aproape. Schimbarea nu m-a ajutat să-mi vin în fire. Inima a început să-mi bată mai tare din pricina felului în care mă ținea, încrezător și posesiv, de parcă ar fi avut tot dreptul să mă țină acolo oricât de mult i-ar fi plăcut.

O părticică din mine, cea care nu tremura de dorință pentru acest bărbat străin, ar fi vrut să protesteze împotriva îndrăznelii lui, însă orice gând rațional mi se întuneca pe măsură ce-i studiam trăsăturile. Nu putea fi cu mult mai în vârstă decât mine. Cu excepția părului castaniu dezordonat, părea gătit la patru ace, într-un sacou de culoarea cărbunelui, îmbrăcat peste o cămașă cu guler alb și doi nasturi descheiați. Părea scump. Până și mirosul lui părea scump.

Nu-i de nasul tău, Erica! îmi cânta un glăscior, amintindu-mi că era rândul meu să vorbesc.

— Da, sunt bine. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară, a murmurat el seducător, schițând un zâmbet.

Buzele îi erau bine conturate și pline de promisiuni, imposibil de ignorat când chipul lui se afla la doar câțiva centimetri de

al meu. Și-a trecut limba peste buza de sus, iar eu am căscat gura într-un suspin mut. Doamne, omul ăsta răspândea șuvoaie de energie sexuală!

— Domnule Landon, însoțitorii dumneavoastră au sosit.

În timp ce recepționerul îl aștepta să răspundă, eu mi-am revenit suficient cât să mă îndrept, încrezătoare că voi putea să mă țin din nou pe picioare. Am făcut un efort, sprijinindu-mi mâinile de pieptul lui pe care-l simțeam dur și puternic, chiar și prin materialul costumului. El mi-a dat drumul, degetele sale lăsându-mi o dâră de foc pe șolduri, în timp ce-mi părăseau lent trupul. *Sfinte Dumnezeule!* Desertul nici nu se compara cu bărbatul ăsta.

El a dat din cap înspre recepționer, însă abia dacă și-a luat ochii de la mine, paralizându-mă prin acel singur fir ce ne unea. În mod irațional, nu-mi doream nimic mai mult decât să-i simt din nou mâinile pe trupul meu, luându-mă în stăpânire așa cum o făcuse cu atâta ușurință mai devreme. Dacă-mi sucise mințile cu o singură atingere, nici nu voiam să mă gândesc de ce-ar fi fost în stare în dormitor. M-am întrebat dacă o fi existând vreo garderobă pe undeva prin apropiere. Am fi putut tranșa problema chiar în clipa aceea.

— Pe aici, domnule, a spus recepționerul, făcându-i semn salvatorului meu să se apropie de el.

Bărbatul a plecat cu o eleganță degajată, lăsându-mă, în absența lui, să simt furnicături din cap până în picioare. Marie mi s-a alăturat în timp ce-l urmăream cum se îndepărtează, o priveliște ce merita contemplată.

Aș fi vrut să mă simt rușinată, dar adevărul e că eram nerușinat de satisfăcută din pricina incapacității mele de a-mi păstra echilibrul pe tocurile de zece centimetri. În lipsa unei vieți amoroase proprii, bărbatul cel misterios avea să-mi hrănească numeroase fantezii viitoare.

*

Am urcat treptele late din granit ale bibliotecii și am străbătut holurile ce duceau către biroul profesorului Quinlan. Când am bătut la ușă, el privea concentrat în ecranul computerului. S-a rotit pe scaun.

— Erica! Începătoarea mea preferată în ale afacerilor pe Internet.

După atâția ani trăiți în America, accentul melodios care îi trăda originea irlandeză devenise mai puțin evident. Însă mie tot mi se părea adorabil, așa că îi sorbeam fiecare cuvânt.

— Spune-mi, cum ți se pare libertatea?

Am chicotit puțin, încălzită de entuziasmul sincer pe care-l arăta la vederea mea. Quinlan era un bărbat atrăgător, de vreo cincizeci de ani, cu păr cărunt și ochi blânzi, de un albastru-pal.

— Sinceră să fiu, încă nu m-am obișnuit cu ea. Dar dumneavoastră? Când vă începeți anul sabatic?

— Peste câteva săptămâni îmi iau zborul spre Dublin. Trebuie să mă vizitezi anul ăsta, dacă ai timp.

— Bineînțeles, mi-ar face mare plăcere, am răspuns.

Cum avea să arate anul ăsta pentru mine? Speram că urma să-mi ajut afacerea să crească, dar, la drept vorbind, habar n-aveam la ce să mă aștept.

— Nu știu de ce, dar am senzația că o să mi se pară ciudat să vă întâlnesc în afara campusului, domnule profesor.

— Nu mai sunt profesorul tău, Erica. Spune-mi Brendan, te rog! Acum sunt prietenul, mentorul tău, și sper din suflet să ne vedem mai mult și în afara acestor pereți.

Cuvintele profesorului au avut un impact puternic asupra mea și am simțit un mic nod în gât. Momentele sentimentale mă năpădeau săptămâna asta, fir-ar să fie! Quinlan mă sprijinise incredibil de mult în ultimii câțiva ani, îndrumându-mă la lucrarea de licență și ajutându-mă cu tot felul de relații pentru a-mi construi afacerea. Fusese un susținător neobosit, ori de câte ori avusesem nevoie de o încurajare.

— Nu-ți pot mulțumi îndeajuns. Vreau să știi asta.

— Faptul că pot ajuta oameni ca tine, Erica, e motivul pentru care mă trezesc dimineața. Și asta mă ține departe de cârciumă.

Mi-a aruncat un zâmbet ușor jenat, scoțând la iveală o gropiță singuratică.

— Și Max?

— Ei bine, din păcate pasiunea lui Max pentru băutură și femei a depășit cu mult dorința de a avea succes în afaceri, dar se pare că în cele din urmă și-a revenit. Nu sunt sigur că i-am putut fi de mare ajutor, însă e posibil. Nu pot fi toți ca tine, draga mea.

— Sunt foarte îngrijorată că afacerea n-o să meargă pe termen lung, am recunoscut eu, sperând că el avea o intuiție în privința asta, care mie îmi lipsea.

— În mintea mea nu încape îndoială că, într-un fel sau altul, tu o să ai succes. Dacă nu cu afacerea asta, atunci o să apară altceva. Nici unul dintre noi nu știe unde o să ne ducă viața, dar tu faci sacrificii și muncești din greu pentru visurile tale. Atâta vreme cât rămâi devotată acelor visuri, cât le păstrezi pe primul loc în mintea ta, te îndrepți în direcția potrivită. Cel puțin asta îmi spun mie însumi.

— Îmi sună bine.

Nervii îmi erau întinși la maximum în așteptarea întâlnirii de a doua zi, un moment de cotitură pentru afacere și pentru mine. Aveam nevoie de toate încurajările pe care le puteam primi.

— Oricum, când o să-mi dau seama cum stă toată treaba, o să-ți spun, mi-a promis profesorul.

Nu știam dacă să fiu inspirată sau descurajată, înțelegând că, uneori, și el se simțea la fel de dezorientat pe cât eram eu acum.

— Între timp, hai să vedem ce ai pregătit pentru mâine, pentru prietenul nostru Max.

A arătat înspre dosarul din poala mea și a făcut loc pe birou.

— Sigur.

Mi-am întins planul de afaceri și notițele, apoi ne-am apucat de treabă.

Capitolul 2

Secretara de la Angelcom Venture Group m-a cercetat din priviri înainte de a mă conduce în sala de ședințe de la capătul holului. Mi-am verificat ținuta, asigurându-mă că nimic nu sărea în ochi ca nefiind la locul lui. Totul părea să fie în ordine.

— Luați loc, domnișoară Hathaway. În scurt timp va sosi și restul grupului.

— Mulțumesc, am spus politicos, recunoscătoare pentru faptul că încăperea era pentru moment goală.

Am tras adânc aer în piept și m-am plimbat trecându-mi degetele peste marginea mesei, până când am ajuns la un perete de sticlă ce dădea către portul Boston. Uimirea și admirația pentru priveliște erau însă depășite de starea mea de nervozitate. Peste câteva clipe urma să stau față în față cu câțiva dintre cei mai bogați și influenți investitori din oraș. Mă simțeam atât de departe de zona mea de confort, încât pur și simplu încetase să mai fie amuzant. Am tras din nou aer în piept și mi-am scuturat neliniștită mâinile, dorindu-mi ca trupul să mi se mai relaxeze puțin.

— Erica?

M-am întors. Un tânăr cam de vârsta mea, cu păr blond, pieptănat atent cu cărare pe o parte, ochi de un albastru-închis și îmbrăcat într-un impresionant costum cu trei piese, veni spre mine. Ne-am strâns mâinile.

— Tu trebuie să fii Maxwell.

— Te rog, spune-mi Max.

— Domnul profesor Quinlan mi-a vorbit mult despre tine, Max.

— Să nu crezi o iotă.

A început să râdă, scoțând la iveală o dantură de un alb perfect, în contrast cu pielea bronzată care mă făcea să mă întreb cât timp petrecea, de fapt, în New England.

— Doar lucruri bune, pe cuvânt, am mințit eu.

— Frumos din partea lui. Îi sunt dator. Asta e prima ta prezentare?

— Fără doar și poate.

— O să te descurci bine. Gândește-te că cei mai mulți dintre noi am fost la un moment dat în locul tău.

Am zâmbit și am dat din cap, știind că existau puține șanse spre deloc ca Max Pope, moștenitorul magnatului transportator Michael Pope, să-și fi prezentat vreodată, altcuiva decât tatălui său, ideile de afaceri pentru a primi două milioane amărâte. Oricum, el era motivul pentru care mă aflam acolo în acea dimineață și îi eram recunoscătoare pentru asta. Quinlan știa exact cui să-i ceară o favoare.

— Servește-te! Pateurile sunt uimitoare.

A arătat spre bufetul generos pentru micul dejun, așezat de-a lungul peretelui. Nodul din stomacul meu nu era de acord. Trebuia să-mi stăpânesc nervii. În dimineața aceea nu reușisem să înghit nici măcar cafeaua.

— Mulțumesc, deocamdată nu vreau nimic.

Pe măsură ce restul investitorilor au început să sosească, Max m-a prezentat, iar eu m-am străduit din răsputeri să fac conversație, blestemând-o în gând pe Alli, cea mai bună prietenă a mea, parteneră de afaceri absentă și expertă în marketing. Ea ar fi fost în stare

să flecărească și cu o conservă de supă, în vreme ce eu aveam foarte puține lucruri în minte în afara datelor și cifrelor pe care mă pregăteam să le prezint. Nu mă aflam în situația ideală pentru o discuție despre nimicuri cu oameni pe care nu-i mai întâlnisem niciodată.

Când lumea a început să se așeze în jurul mesei de ședințe, eu m-am instalat în partea opusă, organizându-mă și recitindu-mi, pentru a mia oară, hârtiile. Am reperat ceasul aflat pe peretele din fața mea. Aveam la dispoziție mai puțin de douăzeci de minute pentru a convinge acest grup de străini că merită să investească în mine.

Murmurul vocilor s-a potolit, însă când m-am uitat la Max, așteptând semnalul să încep, el a arătat către scaunul gol așezat la mijlocul mesei, vizavi de mine.

— Îl așteptăm pe Landon.

Landon?

Ușa s-a deschis brusc. *Sfinte Sisoe!* Mi s-a tăiat respirația.

În cameră a intrat bărbatul meu cel misterios, un metru optzeci de glorie masculină, care nu semăna câtuși de puțin cu colegii lui îmbrăcați în costume. Bluza neagră, cu guler în formă de V, îi scotea în evidență pieptul și umerii sculptați, iar blugii uzați îi veneau ca turnați. Mi s-a făcut pielea de găină la gândul că aș fi cuprinsă din nou între acele brațe, accidental sau altfel.

Având în mâini o uriașă cafea cu gheață, el s-a trântit pe scaunul din fața mea, aparent nepăsător cu privire la propria întârziere ori lipsă de formalitate, și mi-a aruncat un surâs atotștiutor. Era o persoană complet diferită de profesionistul spilcuit pe care avusesem noroc să-l întâlnesc cu o seară în urmă. Era ciufulit într-un fel superb, părul lui castaniu răzlețindu-se în toate direcțiile, implorându-mă să-mi trec degetele prin el. Mi-am mușcat buza, străduindu-mă să-mi ascund aprecierea evidentă pentru trupul lui.

— El e Blake Landon, a spus Max. Blake, Erica Hathaway. E aici ca să-și prezinte rețeaua socială destinată modei, Clozpin.

Blake a rămas nemișcat preț de câteva clipe.

— Isteț nume. Tu ai adus-o?

— Da, avem un prieten comun la Harvard.

Blake a dat din cap, ţintuindu-mă cu o privire pătrunzătoare, ce m-a făcut să mă înroşesc pe loc. Şi-a lins buzele. Simpla mişcare a avut asupra mea un efect la fel de puternic precum cel din seara în care ne văzuserăm pentru prima dată.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am încrucişat picioarele, profund conştientă de senzaţiile pe care bărbatul ăsta mă facea să le am jos, între ele. *Adună-te, Erica!* Ghemul de emoţii, care cu doar câteva secunde în urmă se strângea în stomacul meu, explodase într-o orbitoare energie sexuală ce mă făcea să tremur din vârfurile degetelor şi până acolo jos.

Am expirat lent şi mi-am netezit reverele sacoului negru, certându-mă în tăcere pentru că aproape că-mi venea să leşin într-un moment incredibil de nepotrivit. Mi-am început cu poticneli prezentarea. Am explicat punctul de plecare al paginii web, apoi am trecut la un rezumat al anului în care făcuserăm demersurile esenţiale de promovare şi al creşterii exponenţiale care rezultase din ele, încercând cu disperare să-mi păstrez concentrarea. Ori de câte ori îi întâlneam privirea lui Blake, în creierul meu începeau să se producă scurtcircuite.

În cele din urmă, m-a întrerupt.

— Cine a dezvoltat site-ul?

— Partenerul meu, Sid Kumar.

— Şi el unde e?

— Din păcate, partenerii mei nu pot fi de faţă azi, cu toate că şi-ar fi dorit foarte mult.

— Aşadar, în prezent, tu eşti singura din echipa ta dedicată proiectului?

A ridicat o sprânceană şi s-a lăsat relaxat pe spătarul scaunului, lăsându-mă să-i văd mai bine bustul. M-am silit să nu mă holbez.

— Nu, eu...

M-am luptat să formulez un răspuns sincer.

— Abia am absolvit facultatea, aşa că nivelul nostru de implicare în lunile următoare depinde foarte mult de stabilitatea financiară a proiectului.

— Cu alte cuvinte, dedicarea lor ţine de finanţare.

— Întru câtva.

— Dar a ta?

— Nu, am spus tăios, intrând în defensivă imediat ce am simţit aluzia.

Luni de zile îmi consacrasem toată energia acestui proiect, fără să mă mai gândesc la nimic altceva.

— Continuă! mi-a făcut el semn.

Am inspirat adânc şi mi-am coborât privirea spre notiţe, ca să-mi reiau şirul ideilor.

— La momentul acesta, căutăm un aport de capital pentru promovare, în scopul creşterii şi sporirii veniturilor.

— Care-i rata voastră de conversie?

— Din vizitatori în utilizatori înscrişi, aproximativ douăzeci la sută...

— OK, dar cum rămâne cu utilizatorii plătitori? m-a întrebat el.

— Cam cinci la sută dintre utilizatorii noştri evoluează spre conturi plătitoare.

— Cum plănuiţi să îmbunătăţiţi aspectul ăsta?

Am bătut nervoasă cu degetele în masă, încercând să-mi adun gândurile împrăştiate. Fiecare întrebare pe care mi-o adresa suna ca o provocare ori o insultă, zdrobindu-mi pur şi simplu toate discursurile inspiratoare de încredere pe care mi le ţinusem înaintea întâlnirii ăsteia. Ezitând, pe punctul de a intra în panică, m-am uitat spre Max în căutarea unei raze de speranţă. El părea uşor amuzat de ceea ce-mi închipuiam deja că era un lucru obişnuit pentru domnul Landon. Ceilalţi se uitau în gol, undeva între mine şi agendele lor, fără a-mi da niciun semn al interesului lor.

Pentru o fracţiune de secundă crezusem că întâlnirea din seara precedentă însemna că avea să fie mai îngăduitor cu mine, dar se pare că nu era cazul. Bărbatul misterios se dovedea a fi puţin cam ticălos.

— Ne-am concentrat pe strângerea şi păstrarea membrilor de bază, al căror număr, aşa cum am menţionat, creşte viral. Cu o bază

solidă de potențiali clienți, sperăm să atragem mai mulți vânzători, mai multe mărci din industrie și să înmulțim membrii plătitori.

Am făcut o pauză, pregătindu-mă sufletește pentru o nouă întrerupere, însă ecranul telefonului lui Blake s-a luminat în tăcere, din fericire distrăgându-i atenția. Ușurată că în sfârșit nu mă mai studia la microscop, am încheiat, înainte de expirarea timpului, cu analiza competitorilor și cu planurile financiare.

În cameră s-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Blake a luat o gură de cafea, a stins ecranul telefonului, apoi a pus aparatul la loc pe masă.

— Ai o relație?

Inima a început să-mi bată cu putere în piept, iar obrajii mi-au luat foc, de parcă aș fi fost scoasă pe neașteptate în fața clasei. *Dacă aveam o relație?* M-am uitat șocată la el, neștiind sigur dacă înțelesesem pe deplin implicațiile întrebării.

— Poftim?

— Relațiile pot să-ți distragă atenția. Dacă ai primi fondurile de care ai nevoie din partea acestui grup, ar putea fi un factor care să-ți afecteze capacitatea de a te dezvolta.

Nu-l înțelesesem greșit. De parcă nu mi-ar fi ajuns presiunea de a fi singura femeie din încăpere, mai venea și el să-mi pună în lumina reflectoarelor starea civilă. *Misogin nenorocit.* Am strâns din dinți, de data asta ca să mă abțin de la a-i azvârli un șir de cuvinte mai puțin amabile. Nu puteam să-mi pierd calmul, dar n-aveam de gând să-i trec cu vederea, cu zâmbetul pe buze, comportamentul necuviincios.

— Vă pot asigura, domnule Landon, că sunt sută la sută dedicată acestui proiect, am spus, lent și ferm.

M-am uitat în ochii lui, străduindu-mă să-i comunic cât de puțin mă impresiona abordarea lui.

— Mai aveți vreo altă întrebare privitoare la viața mea personală care vă va influența decizia de azi?

— Nu, nu cred. Max?

— Ăă, nu, cred că am acoperit o bună parte. Domnilor, sunteți gata să luați o hotărâre?

Max a zâmbit larg și a făcut semn către restul grupului. Ceilalți trei bărbați îmbrăcați în costume au dat din cap în semn de încuviințare și, unul după celălalt, și-au rostit laudele cu privire la eforturile mele, apoi deciziile de a refuza proiectul.

Blake m-a privit în ochi și a făcut o scurtă pauză înainte de a-și da verdictul cu aceeași nepăsare cu care îmi distrusese dimineața.

— Refuz.

Am intrat în panică și am simțit că lacrimile sunt pe punctul să țâșnească, urmate îndeaproape de vocea mea interioară. Pregătea un discurs de rămas-bun pentru domnul Landon, ce urma să-i spună inclusiv unde să se ducă și cum să ajungă acolo. M-am uitat spre Max, așteptând lovitura finală.

— Ei bine, Erica, eu cred că ai creat o comunitate grozavă cu ideea asta și fără îndoială aș vrea să aud mai multe. Hai să programăm o întâlnire în următoarele două săptămâni, pentru o continuare a discuției, în care să vorbim mai mult despre logistică. După aceea, ne vom hotărî dacă vrem să-ți facem o propunere. Cum sună?

Dulce ușurare! Îmi venea să sar peste masă și să-l îmbrățișez pe Max.

— Ar fi minunat. Abia aștept.

— Grozav! Atunci cred că am terminat aici.

Max s-a ridicat să stea puțin de vorbă cu ceilalți bărbați, înainte să plece, lăsându-mă față în față cu Blake, care acum îmi surâdea trufaș, arătându-și superbul chip îngâmfat. Nu știam dacă să-l plesnesc sau să-i aranjez părul. Îmi mai veneau în minte și alte câteva gânduri. Faptul că aveam sentimente atât de contradictorii față de cineva, într-o perioadă atât de scurtă de timp, mă făcea să-mi pun la îndoială propria sănătate mintală.

— Te-ai descurcat bine, a spus el, aplecându-se spre mine.

Vocea lui gravă și aspră îmi stârnea furnicături peste tot.

— Zău? am replicat, cu glas nesigur.

— Zău! m-a asigurat el. Pot să te invit la micul dejun?

Privirea i s-a îmblânzit, de parcă nu ne-am fi petrecut ultimele douăzeci de minute confruntându-ne. Nedumerită, mi-am îndesat

notițele înapoi în geantă. Blake era frumos, dar își supraestima teribil calitățile dacă avea impresia că urma să mă las agățată de el după spectacolul de mai devreme.

— Peste drum e un locșor minunat. Servesc un mic dejun irlandez complet.

M-am ridicat în picioare și m-am uitat în ochii lui, încântată că aveam ocazia să-i servesc o mică porție de refuz.

— Mi-a făcut plăcere, domnule Landon, dar unii dintre noi trebuie să muncească.

*

— Te-a invitat în oraș? a izbucnit Alli la telefon.

În timp ce vorbea, pe fundal se auzea agitația New Yorkului.

— Cred că da.

Încă eram amețită din pricina evenimentelor din dimineața aceea.

— Ai fost îmbrăcată cu taiorul ăla al tău impunător? Cu bluza albastru-verzui?

— Da, sigur, am răspuns, în timp ce tocmai îmi dădeam jos acele haine și mă prăbușeam pe salteaua din camera noastră de cămin.

— Păi, nu-i de mirare, arăți uimitor în chestia aia. Tipul arată bine?

Blake Landon era unul dintre cei mai sexy bărbați în preajma căruia mă aflasem vreodată, însă n-avea niciun pic de respect pentru femeile de afaceri, ceea ce diminua serios atracția pe care o simțeam față de el. Din păcate, mai avea periculos de puțin până să ocupe unul dintre primele zece locuri din topul oamenilor pe care-i disprețuiam cel mai mult.

— Nu contează, Alli. În viața mea n-am fost atât de umilită.

Am tresărit, retrăind sfidările lui și refuzul care le-a urmat.

— Ai dreptate. Îmi pare rău, aș fi vrut să fi fost acolo să te susțin.

— Și eu la fel. În orice caz, cum a mers interviul?

Alli a făcut o pauză.

— A mers bine.

— Da?

— De fapt, foarte bine. Nu vreau să cobesc, dar a părut destul de promițător.

— E grozav.

Am încercat să-mi ascund dezamăgirea, știind că pe ea o entuziasma slujba aceea. Avea să lucreze sub conducerea directorului de marketing al uneia dintre cele mai mari firme din industria modei. Știam de luni de zile că, după absolvire, Alli avea să-și caute un job cu normă întreagă, însă gândul de a conduce site-ul fără ea mă deprima. În cazul în care nu reușeam să facem în așa fel încât să ne permitem angajarea unui alt director de marketing, eu ar fi trebuit să devin noua voce a companiei, iar interacțiunea cu ceilalți nu fusese niciodată punctul meu forte.

— Deocamdată nu e nimic bătut în cuie. O să vedem.

— Ar trebui să sărbătorim, am spus.

Dumnezeule, chiar că aveam nevoie de un soi de răsplată după ce supraviețuisem iadului din acea dimineață.

— Ar trebui să-l sărbătorim pe noul nostru bun prieten, Max! a chiuit ea.

Am râs, știind că Max ar fi fost exact genul ei de bărbat. Se dădea în vânt după tipii la costum.

— Să sperăm c-a acceptat o nouă întâlnire nu doar de dragul favorului pe care i-l face lui Quinlan.

— Oamenii nu-ți vântură prin față două milioane de morcovi doar ca să facă o favoare cuiva.

— Adevărat, dar nu vreau să investească decât dacă e cu adevărat interesat.

— Erica, despici firu-n patru, ca de obicei.

Am expirat lent.

— Poate.

Speram să aibă dreptate, însă nu mă puteam abține să-mi derulez în minte orice scenariu posibil, în încercarea de a-mi face planuri și

de a mă pregăti pentru orice situație posibilă. Când miza era atât de mare, creierul meu nu se mai oprea niciodată din lucru.

— Peste o oră mă urc în tren. O să ajung înapoi înainte de cină și atunci putem să mergem să bem ceva.

— Bine, ne vedem diseară.

Am închis și m-am mobilizat să mă ridic să-mi găsesc pantalonii confortabili, cei pe care-i păstram pentru despărțiri și mahmureli. Era de necrezut cât de mult mă secătuise de energie ziua aceea.

M-am oprit să mă privesc în oglinda înaltă din camera pe care o împărțeam cu Alli. Mi-am desfăcut împletitura franțuzească, iar părul blond și ondulat mi s-a revărsat pe spate. Eram mai slabă decât de obicei, și asta grație ultimelor săptămâni de stres, însă chiloții și sutienul asortat încă mi se așezau bine pe curbele nu prea pronunțate.

Mi-am trecut degetele peste dantela moale ce-mi strângea șoldurile, dorindu-mi ca mâinile altcuiva să fie acolo și să mă facă să uit ziua de azi. Nu mă așteptasem ca la prima mea prezentare de afaceri să mi se înmoaie genunchii în fața unui oarecare investitor îngâmfat, însă reacția mea fizică la prezența lui Blake era un indicator serios al faptului că trebuia să-mi revigorez viața socială. Aveam nevoie să ies în oraș și să cunosc mai multă lume. Să plec de lângă computer, măcar în serile de sâmbătă. De obicei atunci ne ocupam cu întreținerea site-ului, pentru că traficul era mai scăzut, însă în ritmul ăsta urma să nu mai am nicio relație până la treizeci de ani.

Mi-am alungat grijile, m-am îmbrăcat și i-am trimis un mail cu noutățile lui Sid. Știam că nu avea să se trezească decât peste câteva ore. Pe lângă faptul că era o ființă nocturnă, la fel ca mulți programatori, se mai și îmbolnăvise de gripă cu o zi înaintea prezentării. Nu era nici un foarte priceput vorbitor în public, dar unde-s doi puterea crește și mi-ar fi fost de folos sprijinul lui.

Afacerea ne menținea pe mine, pe Alli și pe Sid pe linia de plutire, acoperindu-ne costurile traiului zilnic și modestele cheltuieli de studenți, însă existau mari așteptări cu privire la locul în care avea să ne ducă educația noastră de Ivy League imediat după absolvirea școlii.

În vreme ce Sid și Alli se apucaseră să-și caute un loc de muncă, așa cum ar face orice viitor absolvent responsabil, eu mă adâncisem cu totul în proiectul Clozpin, convinsă, în urma succesului de la început, că aș putea transforma site-ul în ceva mult mai bun pentru noi toți decât o slujbă cu program fix.

A-l convinge pe Max să investească putea fi ultima mea șansă înainte de a fi nevoită să las visurile deoparte și să-mi caut un serviciu obișnuit. Între timp, îmi mai rămânea mai puțin de o săptămână pentru a pleca din cămin și a-mi găsi o locuință.

*

M-am trezit simțind miros de cafea și, imediat după aceea, o durere surdă de cap.

— Al naibii vin!

Mi-am masat tâmplele, încercând să alung durerea cu puterea voinței. M-am ridicat în capul oaselor pe saltea, m-am înfășurat în plapumă și le-am mulțumit zeilor pentru prețiosul dar al cafelei, în clipa în care Alli mi-a întins la ținc o cană aburindă și o pastilă de Ibuprofen.

— Nu contează, ne-am făcut de cap.

S-a cuibărit lângă mine cu cana ei. Își strânsese părul lung și castaniu într-un coc dezordonat și, fără să fi făcut niciun efort, arăta încântător într-o pereche de colanți negri și o bluză supradimensionată, care-i dezgolea umerii.

— De o veșnicie nu te-am mai văzut distrându-te atât de bine. Meritai o mică pauză.

— Întâlnirea aia m-a scos din sărite, am spus, recunoscătoare că, în ciuda durerii de cap, nu mai aveam nervii la fel de încordați ca ieri.

— Ia spune-mi mai multe despre Max și despre când l-aș putea întâlni! Dacă e să mă iau după Erica cea amețită, suntem suflete pereche.

Am râs, începând să-mi amintesc detalii din noaptea precedentă. Nicio seară cu cină și băuturi nu e completă fără bârfele ca între fete.

— Nu știu prea multe în afară de ce mi-a spus Quinlan. Îl duce capul, dar la școală mereu intra în belea. Cred că fără ajutorul lui Quinlan nici n-ar fi absolvit, iar o diplomă era ceva ce tăticul nu-i putea cumpăra.

Am ridicat din umeri, dorindu-mi să-i acord lui Max prezumția de nevinovăție, după ce mă salvase de la umilirea totală.

— Totuși, sunt sigură că nu-i ușor să rămâi pe calea cea dreaptă cu un tată miliardar. Unii oameni nu sunt în stare să facă față unei asemenea libertăți.

— Ei bine, se întâmplă să fiu în căutare de crai miliardari pe care să-i domesticesc.

Mi-a aruncat un surâs obraznic peste umăr.

— Nici nu mă îndoiesc că ești, mi-am dat eu ochii peste cap.

— Păi și-acum nu se ocupă decât cu investițiile astea?

— Nu știu sigur ce mai face în afară de Angelcom. Cu atâția bani pe mână, probabil e băgat în tot felul de chestii.

— Ok, atunci să înceapă cercetarea pe net.

Alli a sărit în sus, apoi s-a așezat la loc cu laptopul în față, înșirând benignul CV al lui Max, alcătuit din participarea la tot felul de organizații caritabile și investiții în afaceri construite pe Internet.

— Hai să vedem ce putem scoate la lumină despre Blake Landon!

Am strâns în pumn toarta cănii, amintindu-mi ca prin ceață că, la beție, susținusem o întreagă tiradă despre cât de măgar fusese Blake în timpul întâlnirii. Era de necrezut cum presupunea el că poate să-mi strice prezentarea și apoi să mă scoată în oraș, dar, arătând cum arăta, probabil că avea nevoie de foarte puțin efort pentru ca majoritatea femeilor să-i mănânce din palmă. Din nefericire pentru el, eu nu eram ca majoritatea femeilor. Furia clocotitoare pe care mi-o stârnise individul îmi fusese temperată doar de felul păcătos în care mă simțisem sub ochii lui.

— Te rog, puțin îmi pasă!

Dintre toate emoțiile care se luptau în mine, am încercat să mă concentrez asupra mâniei, însă, la drept vorbind, în secret eram

curioasă să știu ce ar fi putut găsi Alli. Până cu o zi în urmă nici nu auzisem de Blake, dar, judecând după felul în care-l lăsaseră să conducă spectacolul de la Angelcom, trebuie să fi avut ceva influență. Alli se uita cu atenție la ecran, citind cu un vădit interes. În cele din urmă, am cedat.

— Ei, ce scrie?

— E hacker.

— Ce?

Probabil că dăduse peste un alt Blake Landon, deși în dimineața trecută el nu prea arătase a respectabil cetățean corporatist.

— Mă rog, era, pe vremuri. Se zvonește că ar fi avut legături cu M89, un grup de hackeri înființat în Statele Unite, care, acum cincisprezece ani, a compromis peste două sute de conturi ale unor bănci celebre. Totuși, nu mai apare nimic altceva pe tema asta. Oficial, e cel care a înființat și dezvoltat Banksoft, care a fost cumpărat cu douăsprezece miliarde de dolari. E directorul executiv al Angelcom și un investitor activ în mai multe companii nou-înființate în mediul virtual.

— Așadar miliardar pe cont propriu.

— Așa se pare. Are doar douăzeci și șapte de ani. Zice că părinții lui au fost profesori.

Informațiile au contribuit prea puțin la a-mi domoli mânia pe care o simțeam pentru că-mi sabotase prezentarea, dar au umplut niște goluri. Trebuia să recunosc că-l respectam mai mult știind că nu-și moștenise averea de la altcineva, însă în comparație cu Max, el fusese cel care se purtase mai degrabă ca un puști de bani gata.

— Ei bine, presupun că acum nu prea mai contează. Dacă am noroc, n-o să mă mai intersectez niciodată cu el.

Capitolul 3

Ploua mărunt de câteva ore. Apa șiroia pe pervazul ferestrei de lângă biroul meu, ce dădea înspre una dintre numeroasele curți interioare din campus. În cămin era liniște, căci majoritatea studenților plecaseră deja în vacanță, așa că m-am hotărât să ajung la zi cu munca. Tocmai verificam datele statistice pentru Clozpin, când pe ecran mi-a apărut mesajul ce mă informa că am primit un nou e-mail din partea unui expeditor al cărui nume nu-mi părea cunoscut. Subiectul era: „Vorbitor pentru conferința TechLabs". Un fior de entuziasm m-a străbătut în timp ce citeam mesajul. Era o invitație de a înlocui un vorbitor care-și contramandase în ultima clipă prezența la TechLabs, cea mai mare conferință a anului despre tehnologie.

— Alli...

Ea a mormăit ceva de sub pătura sub care moțăia.

— Vrei să mergem la Las Vegas?

— Credeam că ești mahmură.

— Sunt, dar tocmai am fost invitată să vorbesc la conferința TechLabs din weekendul ăsta.

Alli a aruncat pătura de pe ea și s-a ridicat.

— Vorbești serios?

— Foarte. Cineva și-a anulat discursul programat pentru secțiunea dedicată conducerii unei rețele sociale și vor să-i țin eu locul.

— Ar trebui să mergem. Fără discuție. Ar putea fi o ocazie minunată de a ne face cunoscute.

Alli a bătut din palme cu entuziasm. Călătoria avea să fie costisitoare, dar cum aș fi putut să refuz oportunitatea de a ne lansa, poate, în lumina reflectoarelor? *La naiba!* În momentul ăla era totul sau nimic.

— Hai să mergem! am spus, simțindu-mă numaidecât veselă la gândul ăsta.

Sigur, schimbul de informații era grozav, însă ideea de a merge la Las Vegas părea ea însăși destul de incitantă. Dacă aveam să mă țin departe de cazinouri, totul urma să fie în regulă.

— Super, trebuie să începem imediat să ne facem bagajele, a spus Alli.

— Glumești, nu-i așa?

— Erica Hathaway, ești directorul executiv al unei rețele sociale destinate modei și ne vei reprezenta compania în Las Vegas, capitala seducției și a extravaganței. Avem de muncă, nu glumă!

Am râs în timp ce Alli se punea în mișcare, dispărând în dulapul nostru minuscul și aruncând de acolo pe pat ceea ce păreau a fi toate rochiile mini pe care le deținea.

— Intenționez să arăt a director executiv, nu a damă de companie, ok, Alli?

— Tu n-ai fost niciodată la Las Vegas, scumpo. Ai încredere în mine!

Ne-am petrecut următoarele câteva ore negociind ținutele, în vreme ce eu rezervam biletele de avion și îmi pregăteam discursul pentru conferință. Peste nici douăzeci și patru de ore aveam să fim în Vegas.

A doua zi, în jurul prânzului, am pornit spre celălalt capăt al campusului, ca să mă întâlnesc cu Sid. Era timpul să-i dau trezirea.

În mod deloc surprinzător, Sid și cu mine ne-am întâlnit mai întâi în mediul virtual. Eu aveam conceptul, schițele și o mică sumă pentru costurile de început, așa că, după ce mi-am rumegat ideea originală vreme de câteva săptămâni, am anunțat printre studenți că sunt în căutarea unui programator care să mă ajute la construirea site-ului. Sid a răspuns primul. După vreo două întâlniri, ne-am hotărât să devenim parteneri în cadrul proiectului.

Am bătut la ușa lui timp de câteva minute bune până când, în sfârșit, a deschis-o. Sid era înalt, avea mult peste un metru optzeci și era, la propriu, cel mai slab om pe care l-am cunoscut vreodată. Cu pielea ciocolatie și ochii mari, căprui, ca de cățeluș, era adorabil în felul lui special, însă, de când îl știam, era dureros de singur. Nu doar eu aveam nevoie să ies mai des în oraș.

În dimineața aceea ochii îi erau injectați și obosiți, iar eu m-am întrebat în sinea mea ce fel de joc video mai apăruse. De obicei asta îi afecta programul de somn deja haotic.

— Poftim, ți-am adus micul dejun.

I-am aruncat o băutură energizantă, iar el a mormăit în semn de răspuns, după care s-a întors în *peșteră*, adică în apartamentul dezordonat pe care-l împărțea cu alți câțiva pustnici. L-am urmat înăuntru și m-am așezat pe canapea.

— Care-i treaba?

A desfăcut cutia și s-a făcut comod la biroul lui plin de doze goale de suc și ambalaje de prăjituri. Am rezistat impulsului de a mă apuca să fac curat.

— O să merg la Las Vegas, ca să susțin un discurs la conferința TechLabs, așa că voiam să ne vedem înainte să plec în seara asta. S-ar putea să obținem o creștere a traficului în urma publicității. Voiam doar să mă asigur că suntem pregătiți pentru așa ceva.

— O creștere cât de mare?

— Habar n-am, dar la conferință o să participe patruzeci și cinci de mii de oameni. Alli vine cu mine, așa că o să se ocupe și ea de PR.

— Ok, o să monitorizez datele statistice și-o să pregătesc niște servere pentru excesul de trafic.

A mâzgălit ceva în agenda lui, apoi și-a pornit calculatorul.

— Le avem deja sau trebuie să mai cumpărăm? am întrebat, sperând să putem evita întreruperea funcționării cu costuri minime.

— Întotdeauna ne-ar prinde bine mai multe. Sunt prevăzute în buget?

— Ăăă, nu prea. Călătoria asta o să pună presiune pe finanțele noastre.

— Cât mai durează până vin banii de la Angelcom?

— *Dacă* o să ajungă vreodată, încă nu știu. Sper să aflu mai multe peste două săptămâni, după ce mă întâlnesc cu Max. Cred că de obicei durează câteva luni, însă am impresia că el ar putea mișca lucrurile mai repede, dacă e cu adevărat interesant.

— Ok, atunci cred c-o să ne descurcăm noi cumva. Am pe aici câteva mașinării mai vechi pe care aș putea să le instalez la nevoie. Să sperăm că n-o să cadă rețeaua universității.

— Fă-ți vrăjile!

Pricepeam doar vreo douăzeci la sută din ce-mi spunea Sid, dar nu mă îndoiam că era un geniu în toată regula, prin urmare aveam încredere că o va scoate la capăt. Nu era în stare să se trezească înainte de prânz niciodată, însă omul putea să construiască în doar câteva ore un calculator din plăci de bază și cipuri RAM. În plus, Clozpin devenise și copilașul lui, așa că, la fel ca mine, nici el nu prea mai lucra la altceva în ultima vreme. Îi eram recunoscătoare pentru implicare, chiar dacă asta însemna să-i trec cu vederea ciudățeniile.

— Cum merge vânătoarea de slujbe? am întrebat, sperând că era la fel de puțin dornic ca și mine să intre în lumea reală.

— Lipsită de evenimente. Nu i-am acordat prea mult timp.

Răsuflând ușurată în sinea mea, am lăsat-o așa și m-am ridicat să fac puțină curățenie.

— Erica, nu-i nevoie. Azi o să fac ordine, promit.

— Nu-ți bate tu capul cu asta! Tu ai grijă să nu ne cadă site-ul în următoarele patruzeci și opt de ore și o să considerăm că suntem chit.

— S-a făcut!

*

De îndată ce am intrat în Wynn, am știut că Alli avusese dreptate. Abia dacă trecuse de ora zece într-o seară de vineri, iar cazinoul era plin de femei atrăgătoare, îmbrăcate în cele mai scurte rochii pe care le văzusem vreodată. Pe lângă ele, eu arătam ca o călugăriță. Ajunse înapoi în cameră, Alli m-a împopoțonat înainte să ieșim să explorăm hotelul. M-am hotărât să port o rochie neagră, cambrată, cu pantofi de culoarea pielii, iar părul mi l-am lăsat să atârne desfăcut și cârlionțat.

— Fetele de pe-aici probabil s-ar duce la biserică într-o rochie ca asta, Alli.

— Nu mai spune! Trage-o în sus puțin.

Ea și-a împins în afară bustul prin decolteul minusculei rochii în nuanțe neon pe care o purta. Pieptul ieșea cu ușurință în evidență din tăietura adâncă de la gulerul rochiei. Se pare că stresul nu-mi micșorase câtuși de puțin sânii.

— Nu, mersi! Aș prefera să mai las câteva ceva în seama imaginației. Și tu ar trebui să faci la fel.

— Mă rog. Nu e ca și cum am cunoaște pe cineva aici, a spus Alli, ridicând din umeri.

Nu puteam s-o contrazic. Poate că acum aveam ocazia să ne mai destindem puțin, însă și asta risca să fie periculos. Grație lui Blake, deja mă furnica pielea din pricina unei pofte aproape dureroase de a fi atinsă peste tot. Vibratorul nu-mi stăvilea dorințele inspirate de el și eram periculos de aproape să iau acasă prima sosie a lui Blake pe care aveam să pun mâna.

De fiecare dată când îmi aminteam de ziua prezentării, gândurile mi se îndreptau către diferitele feluri în care s-ar fi putut desfășura

acea dimineață, toate sfârșind cu mine întinsă pe masa din sala de conferințe, țipându-i numele. *Doamne, Dumnezeule!* M-am silit să mi-l alung din minte. Era pe lista mea de gunoaie, *nu* pe lista mea cu lucruri de făcut.

Alli mi-a distras atenția, dichisindu-mă și agitându-se din pricina accesoriilor mele. Nimeni nu iubea moda mai mult decât ea. La început nu reușeam să pricep cum putea să risipească atâta energie cu propria înfățișare, dar în cele din urmă am ajuns să înțeleg că modă are mult mai multă legătură cu a te simți bine în interior, decât cu a impresiona pe cineva din afară, deși cu siguranță ajuta și la asta.

Era trecut de miezul nopții când am pășit în cazinoul prin care urma să trecem înspre destinația noastră: un bar aflat în capătul celălalt. Locul era plin de lume, iar Alli m-a luat de mână ca să înaintăm prin mulțimea de oameni veseli și gălăgioși.

— Erica!

Am încetinit, convinsă că, în toiul zarvei, îmi auzisem numele. Nu puteam fi singura Erica de acolo, dar când l-am auzit iar, m-am întors înspre locul din care provenea vocea și am recunoscut un chip familiar. Blake stătea la o masă de ruletă din apropiere și se uita drept la mine.

— Oh, fir-ar să fie! Hai să plecăm de aici!

Mi-am ferit privirea și am luat-o înainte, trăgând-o pe Alli după mine.

— Stai, cine-i ăla?

Alli m-a oprit, provocând un mic blocaj de circulație în spatele nostru.

— *Ăla* e Blake Landon.

— Uau, ce face aici?

— Nu-mi pasă. Vreau doar să fiu cât mai departe cu putință de tipul ăsta.

— Se uită direct spre tine, Erica. Hai să mergem și să-l salutăm doar.

Alli i-a făcut semn cu mâna și m-a târât înspre masa la care juca el. Prin nu se știe ce miracol, Blake se făcuse și mai chipeș decât

mi-l aminteam. Părea fără cusur, îmbrăcat într-o cămașă neagră și un costum gri. Intimidant. Al naibii de senzual. Am tras adânc aer în piept și, cu un gest nervos, mi-am așezat o șuviță de păr după ureche, rugându-mă ca el să nu simtă tensiunea sexuală care, în acele momente, devenise de-a dreptul palpabilă.

Urma să-l salutăm repede, apoi să ne vedem de drum.

— Erica, m-a întâmpinat el, cu ochii lui pătrunzători. Ce surpriză!

M-am străduit din răsputeri să par netulburată, dar m-am trezit ținându-mi respirația în timp ce el mă măsura cu privirea din cap până în picioare. Mi-am încrucișat brațele la piept, regretându-mi numai-decât alegerea vestimentară, însă efortul de a-mi ascunde decolteul n-a făcut decât să mi-l scoată și mai mult în evidență.

Buzele lui s-au desfăcut ușor când privirea i s-a oprit acolo cu o secundă mai mult decât s-ar fi cuvenit. M-am îndreptat și mi-am luat ochii de la el, observându-l pe bărbatul aproape la fel de frumos care-i stătea alături. Parcă ar fi fost geamănul ceva mai scund al lui Blake. Avea părul cu câteva nuanțe mai deschis la culoare și ochii de un căprui ceva mai închis, aproape maro. Ne-a făcut un mic semn cu mâna.

— Bună, Erica, eu sunt Heath, fratele lui Blake.

I-a aruncat lui Alli un zâmbet care-ți oprea inima în loc. Ea m-a strâns ușor de mână.

— Îmi pare bine să te cunosc, Heath. Ea e Alli Malloy, unul dintre partenerii mei, am spus, sperând în tăcere că prezentările nu vor duce absolut nicăieri.

Alli și-a smuls privirea de la Heath pentru a-l saluta pe Blake.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, domnule Landon.

I-a zâmbit lui, apoi mie, ridicând abia sesizabil dintr-o sprânceană. Acum că-l văzuse în carne și oase, știa cu ce mă confruntam, însă pe chipul ei nu se zărea nici urmă de înțelegere. Îmi dădeam seama că deja îi căzuse cu tronc fratele lui și că tocmai pierdusem orice șansă ca ea să-mi țină partea.

— Faceți pariurile!

Crupierul a dat drumul bilei pe disc.

— Jucați la ruletă? m-a întrebat Blake.

— Eu da, dar în seara asta nu pariez.

Jocurile de noroc erau interzise în călătoria asta. Ca să nu mai spun că la masa respectivă pariul minim era de o mie de dolari..

— Ei bine, eu joc. Pe ce numere pariezi?

Bila încetinea pe disc, iar eu am simțit o nefirească nevoie presantă ca el să parieze cât încă avea timp.

— Ăăm, nouă și unu.

Mi-am rostit pe nerăsuflate data nașterii, cifre care îmi fuseseră de mare folos în trecut. Blake a așezat jetoane în valoare de zece mii de dolari pe ambele numere și pe alte câteva, cu doar câteva secunde înainte ca bila să cadă în compartimentul destinat cifrei nouă. Alli și cu mine am țipat la unison. Inima îmi bătea nebunește în timp ce încercam să socotesc câștigul.

— Numărul nouă!

Crupierul i-a înmânat lui Blake cinci jetoane colorate. El a înapoiat una dintre fise pe post de bacșiș, iar pe restul le-a aruncat în buzunar. Apoi m-a luat de mână, înfiorându-mi tot trupul. Atingerea lui și recentul câștig îmi făceau corpul să vibreze de atâta energie. M-am retras cu un gest defensiv, speriată de intensitatea cu care tânjeam după atingerea lui.

Privirea mi-a căzut pe jetonul în valoare de zece mii de dolari care mi se odihnea în palmă, o sumă ce depășea toate câștigurile mele anterioare la ruletă, luate la un loc.

— Ăsta pentru ce e?

— Pentru că ai fost talismanul meu norocos. Fără tine n-aș fi câștigat.

Mi-a aruncat un surâs jucăuș, care, combinat cu entuziasmul de a-l vedea câștigând, aproape că m-au făcut să uit cât de furioasă eram încă. Poate că asta i-ar fi mers cu alte fete, însă eu n-aveam de gând să mă las cumpărată.

— Nu pot să-l păstrez.

I-am întins înapoi jetonul.

— Insist. Haide, să ieşim de aici înainte să pice alt număr.

Cu reţinere, mi-am băgat jetonul în poşetă şi ne-am îndepărtat fără să privim înapoi.

*

— Arăţi altfel. Abia te-am recunoscut.

Blake s-a aplecat spre mine, astfel încât numai eu să-l pot auzi.

Alli şi Heath se hotărau ce fel de *tapas* să comande, în timp ce noi ne aşteptam paharele cu tequila. Ne opriserăm ca să sărbătorim într-un băruleţ cu aer de Vegas, aflat la marginea spaţiului de joc, iar Heath deja o vrăjea al naibii de bine pe Alli, lăsându-mă pe mine să mă lupt cu Blake. Răsuflarea lui caldă îmi aluneca pe gât, dându-mi numaidecât fiori. Am încercat să nu-mi imaginez cum ar fi să-i simt în schimb buzele acolo. Apropierea lui era extrem de greu de îndurat, iar mirosul lui era uluitor, o aromă de mascul curat, sexy şi atrăgător. Cineva ar fi putut s-o îmbutelieze şi să câştige milioane din ea.

— Da, nu e tocmai o ţinută potrivită pentru sala de şedinţe...

Mi-am tras în jos poalele rochiei, care abia dacă-mi acopereau părţile esenţiale, acum când stăteam jos. Dacă avea să mă mai măsoare încă o dată din priviri, urma să iau foc chiar acolo.

— O prefer pe asta, totuşi.

În bar erau o mulţime de femei frumoase şi destule puseseră ochii pe Blake. Ce noroc, nu doar să dau peste el, dar să mai și intru în vizorul lui, în vreme ce Alli flirta fără ruşine cu frate-su.

— Eşti aici pentru conferinţă? am întrebat, nerăbdătoare să schimb subiectul.

— În cea mai mare parte, a răspuns el.

— Blake a venit aici pentru afaceri. Eu, însă, sunt aici pentru distracţie, a zis Heath și i-a făcut cu ochiul lui Alli.

Turna gogoşi cu duiumul, iar Alli le înghiţea pe nerăsuflate. Nu-mi dădeam seama dacă o interesa cu adevărat ce spunea sau doar aplica cele mai bune tactici de PR. Speram să fie vorba despre a doua variantă.

— De fapt, Heath e vicepreşedintele meu, însărcinat cu dezvoltarea afacerilor. Tehnic vorbind, şi el e aici tot pentru conferinţă.

Heath a început să râdă.

— Ori de câte ori afacerile îl aduc pe Blake în Las Vegas, implicarea mea în companie devine brusc foarte importantă. Aveam titluri teribil de impunătoare, dar cei mai mulţi dintre noi nu facem decât să ne învârtim oarecum în jurul lui Blake. El face toată treaba adevărată.

Am aşteptat ca Blake să răspundă, însă el doar a strâns din dinţi. Părea oarecum diferit, mai serios decât îl văzusem înainte. Dădea impresia că e relaxat, controlat, dar simţeam o încordare dincolo de înfăţişarea lui calmă. Alli a întrerupt tăcerea.

— Parcă ar fi Erica. Ea e conducătoarea noastră neînfricată.

Blake a dat să spună ceva, când chelnerul s-a ivit cu suficiente shot-uri de tequila, încât să garanteze nişte decizii neinspirate mai târziu în acea noapte. Mi-am luat-o pe a mea cu mişcări şovăitoare, făcând o înţelegere cu mine însămi şi cu băutura că acesta avea să fie primul şi ultimul meu pahar. Şi-aşa nu mă puteam încrede în propria persoană în preajma lui Blake, dar tequila mă mai şi împingea să fac nebunii.

Heath şi-a ridicat paharul în sus pentru un toast.

— Pentru ce să ciocnim? am întrebat.

— Pentru câştiguri, a răspuns el şi paharele ni s-au atins cu un clinchet.

Pentru asta puteam să beau. Am dat paharul peste cap, apoi am înşfăcat o felie de lămâie verde şi am supt-o cu putere, ca să domolesc tăria băuturii. Apoi, vreo oră întreagă, Heath ne-a regalat cu poveştile lui: aventuri în Oraşul Păcatelor, turul Europei cu rucsacul în spate şi opulenţa vieţii în Dubai. Amuzant şi carismatic, Heath era el însuşi o forţă magnetică. Alli îi punea întrebări şi-l îndemna să vorbească

întruna, ceea ce era aproape o ușurare. Mie încă nu-mi trecuse supărarea pe Blake și n-aveam chef să-i împărtășesc picanterii din viața mea personală.

— Mai vrei ceva de băut? Ceva diferit?

M-am înfiorat când am auzit glasul profund al lui Blake, care mi-a distras atenția de la spectacolul interacțiunii dintre Alli și Heath.

— Trebuie să susțin un discurs mâine dimineață, am spus. De fapt, ar fi cazul să mă retrag.

Era aproape două, ora locală. Începeam să resimt efectele zilei lungi pe care o avusesem, însă nu știam sigur în ce stare era Alli.

— Vrei să urcăm, Alli?

— Ăăă...

Ea s-a uitat spre Heath.

— Mai stai puțin cu noi, a zis el încet.

Alli și-a întors din nou privirea către mine, spunând „da" din ochii care îi străluceau ca luminițele de Crăciun.

— Ești sigură, Alli?

— Da, o să urc în curând. Nu-ți face griji pentru mine.

Strălucea. Tequila câștigase deja bătălia.

— O să avem noi grijă să ajungă acasă întreagă, mi-a promis Heath.

Aproape că l-am crezut. În mod normal, pentru binele ei, aș fi făcut-o să se simtă vinovată și să plece, dar în noaptea aceea nu voiam să-i stric distracția. Blake s-a ridicat odată cu mine.

— Dă-mi voie să te conduc.

— Nu, mulțumes, nu-i nevoie.

— Și eu mă întorc în cameră. Putem să urcăm împreună.

Am cedat, destul de încrezătoare că voi reuși să supraviețuiesc următoarelor zece minute petrecute singură cu el.

Ne-am îndreptat spre lifturi, iar Blake m-a condus către o cabină neocupată, ținându-și mâna pe mijlocul meu. Atingerea neașteptată m-a încălzit până în măduva oaselor. Am rămas unul lângă altul, în timp ce ușile se închideau. Eu băteam agitată cu degetele în bara de sprijin.

— Par să se înțeleagă bine, a spus el, întrerupând tăcerea.

— Am observat. Fratele tău e fermecător.

— E o pacoste.

Blake a scuturat din cap, apoi și-a trecut degetele prin păr.

— Și Alli poate fi la fel. Poate că o să se ferească unul pe altul de necazuri.

El a ridicat o sprânceană, arătându-se neîncrezător. S-a lăsat din nou liniștea. Murmurul ascensorului părea să amplifice energia dintre noi, de parcă atracția mea pentru Blake ar fi prins cumva glas, iar acum zumzăia silențios. Era clar că subestimase cât de lungi ar putea fi zece minute petrecute cu el.

Când liftul s-a oprit la etajul meu, el m-a condus afară și m-a însoțit pe hol, până la ușa camerei mele.

— Am ajuns, am zis eu, sperând că ne vom lua repede rămas-bun.

În schimb el și-a lăsat degetele să-i alunece de pe spatele meu, până la cot și în jos pe brațul meu, până când am ajuns să ne ținem de mână. Cu buricul degetului mare mi-a desenat în palmă mici cerculeţe, iar în momentul acela n-am mai ştiut sigur dacă nu cumva senzația mi-a provocat o reală durere. A fost fără îndoială un şoc pentru organismul meu, unul aproape electric, ce m-a străbătut din vârful degetelor, până în alte părți ale trupului.

— Blake, eu...

Corpul mi se răzvrătea împotriva tiranicelor temeri ale minții. Chipul lui era la doar câțiva centimetri de al meu, îmbătându-mă din nou cu parfumul său, amintindu-mi de prima clipă în care ne întâlniserăm.

— Nu mă inviți înăuntru să bem ceva? a murmurat el.

Și-a trecut limba peste buza de jos, apoi și-a prins-o între dinți. Felul în care mă privea nu era deloc nevinovat. Dar cine l-ar fi putut refuza?

Am înghițit în sec și am făcut un pas înapoi, desprinzându-mă din strânsoarea lui încărcată de tensiune. Am scuturat din cap și mi-am răsucit părul cu gesturi nervoase, încercând să mă concentrez pe orice altceva în afara buzelor lui.

— Trebuie să mă trezesc peste câteva ore.

— Și eu la fel.

Tipul ăsta era același Blake Landon care, cu doar câteva zile înainte, aproape că-mi distrusese șansele de a-mi finanța compania. N-aveam de gând să mă culc cu el. *Nu-i așa?*

Am inspirat adânc și m-am uitat drept în ochii lui.

— Blake, sunt sigură că nu ești obișnuit să auzi asemenea lucruri, însă chiar nu mă interesează. Ne-am distrat în seara asta, dar eu am venit aici cu treabă.

— Nu arăți ca și cum ai fi venit aici cu treabă.

Mi-am mijit ochii, însă el s-a mulțumit să rânjească.

— Zău, Erica, vrei să-mi spui că nu te atrag câtuși de puțin?

Brațul i-a alunecat în sus pe zid, în timp ce îmi înconjura trupul cu al lui. Hotărâtă să păstrez distanța dintre noi, m-am lipit de ușă. În timpul ăsta inima era gata-gata să-mi sară din piept. Oare acei câțiva centimetri care ne despărțeau erau ultimul bastion între mine și... *noaptea vieții mele?*

Nu, între mine și o foarte mare greșeală.

— Dacă aștepți un compliment, n-o să primești unul de la mine, am spus. Și, chiar dacă aș fi atrasă de tine, n-aș face nimic în privința asta, din mai multe motive, dintre care nu cel mai lipsit de importanță este faptul că vreau să-mi păstrez relația cu Angelcom cât mai puțin complicată cu putință.

— Eu nu investesc în proiectul tău, așa că nu e nimic complicat.

— Nu sunt de acord.

— Cum te-aș putea convinge?

A surâs cu înfumurare, provocându-mă. Țesătura costumului pe care îl purta i se întinsese puțin peste brațe și coapse. Doamne, specialiștii în computere n-ar trebui să fie sexy! Tot ce voiam era să-l despachetez ca pe un cadou. Cum aș fi putut să-i rezist dacă avea să mă atingă din nou sau, Doamne ferește, să mă sărute?

Nu-mi doream nimic mai mult decât să-l târăsc pe Blake în camera mea și să i-o trag până când îl înnebuneam cu totul, dar aveam mai multă minte de-atât.

— E destul de simplu. N-ai putea.

M-am întors și am început să scotocesc prin poșetă în căutarea cheii. În clipa următoare, trupul lui era în spatele meu, iar un braț cald și posesiv mi-a înconjurat talia. Am închis ochii și am tras cu putere aer în piept, simțind că mă ia cu amețeală din pricina atingerii bruște.

— Ești sigură?

M-am luptat să răsuflu din nou, încercând cu disperare să ignor felul în care îi simțeam corpul lipit de al meu. Buzele mele nu voiau să rostească vorbele pe care trebuia să le spun, așa că am dat pur și simplu din cap, rugându-mă să mă lase în pace.

Brațul lui mi-a alunecat de pe mijloc, oprindu-se și strângându-mă ferm de șold. Mă atingea din nou de parcă aș fi fost a lui. Și să fiu a naibii dacă nu eram mai mult incitată de chestia asta decât jignită. Totuși, era un drum periculos.

— Sunt sigură.

Vocea mi-a tremurat, trădându-mi îndoiala. El și-a trecut mâna peste brațul meu, până la umăr, unde mi-a dat la o parte părul de pe gât. Acolo m-a sărutat ușor, întârziind cu buzele lipite de pielea mea, până când am simțit din nou furnicături. Am văzut alb în fața ochilor și mi-am lipit mâinile de ușă, ca să-mi păstrez echilibrul.

— Ne vedem mâine, mi-a șoptit.

Când m-am întors, plecase. Străbătuse holul și dispăruse în lift. M-am sprijinit de ușă, blestemându-mă în gând și dorindu-mi ca el să fi rămas la fel de mult pe cât aveam nevoie să plece. Degetele îmi tremurau, dar în cele din urmă am găsit cheia... și jetonul de lângă ea.

Capitolul 4

Cineva a pus lanțul la ușă, moment în care am deschis brusc ochii. În cameră era întuneric beznă, însă ceasul digital de pe măsuță arăta că era ora opt dimineața. Silueta nedeslușită a unei femei înainta încet, în liniște, înspre patul de alături. Rochia ei în nuanțe neon aproape că strălucea pe întuneric.

— Alli?

— Eu sunt.

— Abia acum ai ajuns?

M-am frecat la ochi și, încetul cu încetul, am perceput detaliile prezentului.

— Da, mamă! mi-a șoptit ea pe un ton sarcastic.

Am aprins veioza de pe noptieră, concentrându-mă asupra imaginii lui Alli.

— Măi să fie, ia te uită cine-a apărut!

M-am sprijinit pe coate și am zâmbit. Arăta de parcă n-ar mai fi dormit de câteva zile, ceea ce era aproape adevărat. Avea machiajul întins pe față și părul într-o stare pe care n-o mai

văzusem niciodată în public, adică doar puţin sub nivelul perfecţiunii.

— Îh, simt cum mă judeci.

Alli şi-a aruncat pantofii cu tocuri din picioare şi s-a prăbuşit pe pat, încă îmbrăcată.

— Şi? Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Acum eram perfect trează, ceea ce mă mira, luând în calcul ora şi cât de puţin dormisem de-adevăratelea, profund.

— Ce vrei să ştii? a mormăit prietena mea, cu nasul în aşternut.

— Fiecare detaliu sordid, evident.

Alli s-a răsucit, apoi şi-a pironit nepăsătoare ochii în tavan.

— Chiar îl plac.

Mi s-a părut că o aud oftând. *Oh, nu!*

— Doamne, Alli, te rog spune-mi că nu te-ai culcat cu el!

— Ţie de ce naiba îţi pasă?

Şi-a lăsat mâinile să-i cadă cu zgomot pe lângă corp. Eu am sărit din pat şi i-am întâlnit privirea furioasă.

— Îmi pasă, Alli, pentru că încerc să prezint o imagine profesionistă a companiei noastre şi nu mă aşteptam să ţi-o tragi cu fratele lui Blake. Acum el o să-i spună lui Blake şi, oh, fir-ar să fie...

Am socotit toate implicaţiile posibile ale acestei indiscreţii. Alli s-a ridicat brusc în capul oaselor.

— Opreşte-te chiar acum. I-am spus lui Heath că ai lua-o razna dacă Blake ar afla, aşa că el mi-a dat cuvântul de onoare.

— Incredibil!

M-am dus să deschid draperiile camerei noastre. Alli a tresărit când lumina s-a revărsat înăuntru.

— Dar tu? Aproape că mă aşteptam să dau aici peste voi doi, având în vedere cum te-a mâncat din ochi toată noaptea.

— Alli, pe bune! Nu se întâmplă absolut nimic între mine şi Blake.

— Rahat!

— Vorbesc serios! Nu pot s-o dau în bară cu afacerea asta. I-am zis azi-noapte că nu mă interesează. Punct.

— Blake nu-mi pare genul care aude foarte des cuvântul „nu". În plus, nu mi-ai spus că e frumos de pică.

— Frumos sau nu, eu sunt aici ca să muncesc.

— Erica, tu chiar te-ai supărat pe mine din cauza asta?

S-a bosumflat puțin, împingându-și în față buza de jos. Începeam să mă simt puțin vinovată, dar n-o puteam lăsa să scape complet.

— O să fie bine. Tu doar dormi puțin. Ar fi grozav dacă ai putea să-ți faci azi ceva relații, având în vedere că mâine plecăm.

M-am retras în baie, unde am spumegat în tăcere sub presiunea neîntreruptă a dușului. Aș fi vrut să fiu furioasă pe Alli, dar, la drept vorbind, eram mai degrabă îngrijorată pentru ea. Îi dădusem ocazia să-și lase garda jos în preajma lui Heath, care probabil era un afemeiat de mare clasă. Devenisem la fel de vinovată ca și ea.

Când m-am întors, Alli adormise sub plapumă. M-am îmbrăcat cu ținuta asupra căreia căzuserăm amândouă de acord dinainte, o bluză elegantă cu imprimeu negru, un sacou de un alb-strălucitor și o pereche de blugi drepți, închiși la culoare. M-am strecurat în pantofii negri cu toc înalt pe care Alli mi-i lăsase la picioarele patului și mi-am luat geanta. Venise vremea să lucrez. *Fără niciun sprijin, din nou*, m-am gândit. *Aș putea foarte bine să mă obișnuiesc cu chestia asta.*

Un sfert de oră mai târziu găsisem drumul către sala în care urma să-mi susțin prezentarea. Urcând pe scena goală, am citit numele de pe cartonașele pregătite pentru vorbitori.

N-ar trebui să fii aici, Erica.

Uneori chiar detestam glăsciorul din mintea mea, însă acum anxietatea depășise orice măsură. Urma să stau umăr la umăr cu o pleiadă strălucită de directori executivi, adevărate vedete în lumea tehnologiei.

Cuprinsă de amețeală, m-am prăbușit pe scaunul ce-mi fusese destinat și am cercetat încăperea, care deja se umplea cu sute de participanți nerăbdători.

Mintea mi-a luat-o la goană în timp ce îmi căutam înfrigurată notițele, dorindu-mi să fi fost oriunde altundeva. Tocmai când începeam să intru de-a dreptul în panică, Blake s-a așezat lângă mine,

arătând de-a dreptul delicios în blugi și un pulover gri, cu guler în formă de V.

— Ce cauți aici? am spus, pe un ton mai exasperat decât intenționasem.

— Bună dimineața și ție.

Mi-a aruncat un surâs, iar eu m-am mai relaxat puțin, poate pentru că mă simțeam pur și simplu ușurată să văd un chip cunoscut în mulțime. În plus, amintirea buzelor lui atingându-mă în toiul nopții nu era nici pe departe una îndepărtată.

Până acum, călătoria asta fusese plină de neprevăzut: întâlnirea de aseară cu Blake și fascinația, explicabilă, dar problematică, a lui Alli pentru fratele său. Acum iată-mă din nou alături de Blake, în prezența celor mai faimoși tocilari.

După ce m-a lăsat în aer preț de câteva clipe, în cele din urmă mi-a răspuns:

— Eu moderez secțiunea asta a conferinței.

Am deschis gura, însă întrebările „cum?" și „de ce?" mi s-au oprit în gât. Exista un singur motiv logic.

— Tu ai făcut asta.

— Ce-am făcut?

M-am uitat la el cu furie, dorindu-mi să-l pot pune la pământ din priviri.

— Tu m-ai invitat aici, să vorbesc în cadrul secțiunii ăsteia.

El a zâmbit cu înfumurare.

— Nu cred că-mi pot asuma întregul merit. Ești un competitor semnificativ în domeniul rețelelor sociale. Asta ne-ai spus la ședință, nu?

S-a lăsat pe spătarul scaunului întocmai cum făcuse în timpul prezentării mele, fixându-mă cu băgare de seamă.

— Da, *așa* am spus.

Am înghițit în sec, nu mai puțin supărată.

— Păi, atunci n-ar trebui să-ți faci griji în privința faptului că o să stai aici, sus, printre băieții cei mari. O să te descurci.

Apoi și-a îndreptat atenția către telefonul lui. *Fir-ar să fie!* Blake pusese ochii pe mine, iar acum mă atrăgea într-un joc profesional de-a șoarecele și pisica. Oare cât timp avea să dureze? Până când urma să mă culc cu el? Între timp, cum naiba să trec de conferința asta, al cărei nivel mă depășea complet?

Încăperea era plină, iar ceilalți vorbitori se așezaseră în jurul nostru. Am închis strâns ochii și mi-am masat tâmplele pentru a domoli durerea de cap ce începea să mă cuprindă.

— Nu-ți place să fii pusă la încercare?

Am deschis ochii și l-am descoperit holbându-se la mine, măsurându-mă cu precauție cu ochii lui verzi și frumoși. Întinsese coarda la maxim și ceva din mine a cedat.

— Îmi place să fiu pusă la încercare, Blake. Nu-mi place să fiu sabotată.

Mă străduiam să păstrez discuția doar pentru urechile noastre. Poate că, în mintea lui, Blake mă punea la încercare, însă eu vedeam altfel situația. Aveam o grămadă de rezerve cu privire la propria persoană, însă atunci când era evident că cineva mă subestima, încetam să mă mai port cu mănuși. Muncisem foarte mult și nu-i dădusem niciun motiv să se îndoiască de mine ori de abilitățile mele.

— Crede-mă, dacă aș fi vrut să te umilesc, n-ai fi fost aici.

— Ai un tupeu al dracului de mare!

Vocea mi-a răsunat în încăpere. Prezentatorul pornise microfoanele și toate privirile s-au îndreptat spre mine. *Fir-ar să fie!* M-am lăsat cât de mult am putut în scaun, dorindu-mi să mă scurg în podea. Se pare că n-aveam nevoie de Blake ca să mă simt umilită. Reușeam de minune și singură.

Prezentatorul a salvat iute situația și a început să prezinte vorbitorii, apoi moderatorul, stimabilul Blake Landon. M-am făcut mică în clipa în care i-am auzit numele și aplauzele ce au urmat, dar trebuia să mă adun. Faptul că-l săgetam cu privirea pe Blake nu avea să mă ajute să trec de conferința asta. El urma să conducă discuțiile, iar eu tocmai îl înjurasem în mod cât se poate de public.

M-am îndreptat pe scaunul meu și mi-am luat inima în dinți, inspirând adânc de câteva ori, impunându-mi să mă relaxez și să mă concentrez. Secțiunea a început cu prezentările, care au mers bine, de vreme ce eu mi-o exersasem pe a mea de peste cincizeci de ori în timpul zborului cu avionul până aici. În continuare, Blake a pus câteva întrebări pregătite dinainte, adresându-le vorbitorilor potriviți. Nu păreau să fie lucruri care să mă depășească mai deloc și, curând, neliniștea a început să mi se risipească. Ba chiar am găsit curajul de a interveni după răspunsurile celorlalți, deși aveam grijă să evit contactul vizual cu Blake. El ar fi putut să-mi reteze avântul cu un surâs bine plasat. Chipul lui se dovedise o sursă serioasă de distragere a atenției în situații de genul ăsta.

După o scurtă rundă de întrebări din partea publicului, am încheiat discuțiile. Am răsuflat ușurată, recunoscătoare că supraviețuisem. M-am dojenit în sinea mea pentru că o luasem razna din pricina a ceea ce se dovedise a fi o apariție publică perfect controlabilă. Criză evitată.

— N-a fost rău deloc, mi-a spus Blake.

Prea speriată de microfoane, i-am aruncat o căutătură încruntată. Mi-am strâns lucrurile și m-am ridicat, brusc nerăbdătoare să plec și să ajung din nou la o oarecare distanță de el. Blake s-a grăbit să se ridice odată cu mine.

— Hei, nu fugi încă!

L-a oprit pe unul dintre vorbitori, care tocmai se pregătea să coboare de pe scenă.

— Hei, Alex, a spus el, atrăgând atenția bărbatului.

Blake s-a întors și m-a apucat de cot. M-am opus, dar apoi mi-am dat seama că vrea să-mi facă cunoștință cu Alex Hutchinson, directorul executiv al unuia dintre cele mai mari site-uri de comerț electronic din Statele Unite.

— Erica, Alex. Alex, lucrăm cu Erica la Angelcom și m-am gândit că ar fi bine ca voi doi să vă cunoașteți. S-ar putea să existe ceva interese comune legate de preocuparea ei pentru hainele de damă.

— Îmi pare bine să te cunosc, Erica. Abia aștept să-ți văd site-ul.

Alex era cu cel puţin cincisprezece ani mai mare decât mine şi semăna mai degrabă cu unul dintre indivizii la costum în faţa cărora îmi susţinusem prezentarea în Boston, însă îmi acorda întreaga lui atenţie.

— Mulţumesc, mi-ar plăcea să-ţi aflu părerea.

— Sigur, când v-aţi lansat?

— Acum aproximativ un an.

— Excelent, o să arunc o privire. Uite cartea mea de vizită, iar pe spate o să găseşti numărul meu de mobil. Hai să păstrăm legătura şi dă-mi de ştire dacă te pot ajuta cu ceva, bine?

— Cu siguranţă aşa o să fac. Mulţumesc foarte mult!

În timp ce Alex se îndepărta, am fost abordaţi de alţi doi bărbaţi, amândoi cam de vârsta noastră. Unul dintre ei conducea un popular magazin virtual de jocuri, iar celălalt înfiinţase o înfloritoare reţea muzicală, destinată descoperirii noilor artişti. O crease nu cu mult timp înaintea lansării Clozpin, ceea ce mă făcea să mă simt un pic mai bine cu privire la prezenţa mea acolo.

Am vorbit despre nimicuri şi, în momentele potrivite, Blake a condus cu eleganţă conversaţia înapoi înspre mine. M-a cuprins un entuziasm îmbătător. Singură aş fi fost prea înfricoşată pentru a intra în vorbă cu vreunul dintre oamenii ăştia. În general am avut parte de o primire pozitivă şi m-am simţit apreciată pentru efortul depus, pentru că şi noi construiserăm ceva ce merita folosit.

În cele din urmă mulţimea şi restul vorbitorilor s-au împrăştiat, lăsându-mă din nou singură cu Blake.

— Uau! am exclamat, încă ameţită după cele întâmplate.

— Aşa de rău a fost?

— Nu, de fapt a fost grozav. Nu mă aşteptam la nimic din toate astea.

— Poate că e un lucru bun.

Avea dreptate. Tensiunea ar fi fost insuportabilă dacă aş fi ştiut ce categorie de oameni aveau să vorbească alături de mine şi faptul că urma să-i cunosc mai apoi. Din fericire, momentul meu de panică

de azi-dimineață fusese unul scurt și, în afara incidentului cu microfoanele, totul mersese excepțional de bine. Chiar și așa, nu aveam de gând să-i ofer vreo satisfacție lui Blake, recunoscând.

— A fost minunat, dar n-am nevoie de gesturi de caritate din partea ta, Blake.

Amestecul lui trebuia să înceteze. S-a încruntat ușor.

— Crezi că asta a fost caritate?

— Păi, ori asta, ori un prea elaborat plan de a mă băga în pat.

Colțul gurii i s-a ridicat în timp ce își împletea degetele cu ale mele.

— Aș minți dacă aș zice că n-a fost.

Și-a strecurat celălalt braț pe sub haina mea și m-a tras lângă el. Îmbrățișarea îi era blândă, dar fermă, dându-mi o idee despre forța trupului său. Am oftat ușor, savurând căldura corpului lipit de al meu și ușurarea ce părea să-i urmeze întotdeauna.

— N-o să se întâmple.

Protestul mi-a părut tot atât de lipsit de vlagă precum hotărârea mea. Mâna pe care o aveam liberă și-a găsit un loc pe pieptul lui, potrivindu-se peste curbura mușchilor pectorali. Inima îi bătea regulat și cu putere sub palma mea, potrivindu-și ritmul cu cel al inimii mele, în timp ce trupul mi se topea parcă în al lui. *Ce lucruri am putea face...*

Blake m-a tras mai aproape, aparenta totală stăpânire de sine de pe chipul lui fiindu-i contrazisă de fierbințeala din ochi.

— Nu sunt de acord cu tine.

Și-a aplecat fața peste a mea, cu buzele aproape atingându-le pe ale mele. Mi-am ridicat încet degetele spre ceafa lui și mi le-am trecut printre șuvițele lui mătăsoase. Inima îmi bătea nebunește, amuțind orice protest întârziat. Nu puteam fugi de dorința pe care o simțeam.

Da.

Răspunzându-i, m-am ridicat pe vârfuri. Buzele ni s-au întâlnit... calde, moi. *Perfecte.* I-am inspirat parfumul. Într-o clipă, Blake și-a înfășurat mâna în părul meu, ținându-mă captivă în sărutul din care nu-mi doream câtuși de puțin să evadez. M-am aplecat către el,

gemând încet, lăsându-mă pradă asaltului de senzații stârnite de gura lui peste a mea.

Mi-a atins buzele cu vârful limbii, îndemnându-le să se deschidă în fața buzelor lui. Le-am desfăcut ca la comandă, nerăbdătoare să aflu dacă și gustul îi era la fel de plăcut ca parfumul. Limba lui s-a repezit și a descoperit-o pe a mea, tachinându-mă cu mișcări mici care au lăsat loc unor mângâieri prelungi. Mi-a înghițit scurtele suspine, sărutându-mă profund, trăgându-mă mai aproape.

Mâna pe care n-o folosea pentru a ne ghida sărutul, se juca cu pielea dezgolită dintre marginea bluzei și cea a blugilor, plimbându-se chiar deasupra ridicăturii osului de la șold. Eu am continuat să-mi țin mâna strânsă în părul său și pe cealaltă deschisă pe piept. Mă paraliza gândul că, dacă m-aș fi clintit un singur centimetru, mi-aș fi pierdut complet controlul și m-aș fi cățărat pe el chiar acolo, pe scenă.

Realitatea a început să-și facă loc în mintea mea în clipa în care în sală s-au auzit șoapte și clickuri ale camerelor foto. Câțiva participanți stăteau îngrămădiți în dreptul intrării din spate, cu fețele ascunse în spatele telefoanelor mobile, pe care le îndreptaseră către noi. *La naiba!*

M-am împins de lângă Blake, care nu părea tulburat de echipa de paparazzi a tocilarilor. Supărată și cuprinsă de panică, mi-am înșfăcat lucrurile și m-am grăbit să cobor de pe scenă, croindu-mi drum către cel mai apropiat ascensor. Fără să-mi ascult glasul rațiunii, îmi pierdusem stăpânirea de sine cu Blake, iar acum ne puneam pe amândoi într-o situație jenantă.

— Erica! a strigat el, repezindu-se pe urmele mele. Așteaptă! Te simți bine?

Avea părul al naibii de ciufulit, dar am rezistat tentației de a i-l aranja. Eram prea încordată și o atingere, oricât de inocentă, mi-ar fi putut neutraliza hotărârea, deja periculos de slăbită, de a nu mă culca cu el.

— Da, sincer abia aștept să mă fac de râsul întregii conferințe.

Am scuturat din cap, nevenindu-mi să cred, certându-mă că fusesem atât de nechibzuită.

— Hei, orice formă de publicitate e bună, nu-i aşa?

Mi-a zâmbit şi a întins mâna către mine, însă m-am retras ca să nu mă poată atinge.

— Blake, nu pricepi! În clipa asta risc totul, m-am răstit eu.

Acum tremuram. Prea multe emoţii năvăliseră asupra mea: bucurie, dorinţă oarbă şi ruşine absolută.

— Şşt, linişteşte-te! a zis el, punându-şi mâinile pe umerii mei. Sunt sigur că puştii ăia nici nu ştiu cine suntem, şi chiar dacă ştiu, n-o să fie decât o apariţie meteorică.

Puştii ăia, care erau de vârsta mea, foarte probabil nu mă cunoşteau, însă acelaşi lucru nu era valabil şi în cazul lui Blake. Am ridicat din umeri. Acum simţeam oboseala până în măduva oaselor. M-am sprijinit de perete, din ce în ce mai istovită.

— Mă rog... cred că acum nu mai pot face prea multe în privinţa asta.

Blake a făcut un mic pas înainte şi mi-a aşezat o şuviţă de păr după ureche.

— Ascultă, mai am câteva întâlniri în după-amiaza asta, dar diseară vreau să te scot în oraş.

Am oftat. Omul era insistent.

— O să fiu un gentleman desăvârşit, mi-a promis el, însă ochii i-au fost umbriţi de periculosul licăr al dorinţei arzătoare.

— Ai obiceiul să-mi spui tot felul de lucruri neadevărate. Nu face promisiuni pe care nu eşti în stare să le respecţi.

Clopoţelul care indica sosirea ascensorului s-a auzit şi uşile s-au deschis. M-am retras în cabina goală şi, în mod miraculos, Blake n-a intrat după mine. Chiar înainte ca uşile să se închidă la loc, a spus:

— Vin să te iau la opt.

*

Eu trăgeam de un pahar de vin, iar Alli își începea cel de-al doilea martini espresso într-unul dintre restaurantele italiene premiate din cazinou. O pusesem la curent cu detaliile acelei dimineți, inclusiv momentele cele mai bune, în care făcusem cunoștință cu câțiva dintre cei mai puternici directori din domeniu, și clipele cele mai proaste, care veniseră la foarte puțin timp după, când probabil că mă compromisesem, fiind surprinsă în poze în brațele lui Blake.

— E insistent. Dar nu pot spune că asta mă surprinde cu adevărat, a spus Alli.

— Nu pot să nu simt că pierd bătălia cu el.

Mi-am învârtit furculița prin pastele *fra diavolo*[1], contrariată de felul în care mă simțeam în preajma lui Blake. Acum îi ziceam vorbe grele în gura mare, iar în secunda următoare trebuia să-mi adun și ultima picătură de autocontrol ca să nu-i cedez.

— Erica, știu că acum ești peste măsură de concentrată pe afacere, dar dacă te simți atrasă de el, iar el e, în mod evident, super-atras de tine, de ce să nu încerci?

— Am trecut prin chinurile iadului, Alli. Știi asta. Afacerea e primul lucru la care am ajuns să țin după multă vreme. M-a ținut cu picioarele pe pământ, iar dacă o s-o dau în bară pentru că nu sunt în stare să-mi țin hormonii în frâu, atunci nu știu ce-o să mă fac.

Deși exista varianta nu tocmai la îndemână de a-mi lua un job obișnuit, refuzam să accept că eșecul ar putea fi o variantă. Sigur, treceam din când în când prin momente în care aveam senzația că se prăbușește cerul peste mine, dar întotdeauna ieșeam din ele mai puternică, dând mai mult din mine și împingându-ne mai departe decât ne așteptaserăm vreodată să ajungem. În condiții normale, puteam să mă împart între o viață sexuală lipsită de obligații și muncă sau școală, dar acum lucrurile nu stăteau așa. Trebuia să rămân concentrată, altfel riscam să pierd totul.

---

1 Sos picant, folosit împreună cu pastele ori fructele de mare. (*N. t.*)

— Deja i-ai demonstrat ce poţi din punct de vedere profesional. Chiar crezi că n-o să te mai respecte dacă te culci cu el?

— Poate. Nu sunt dispusă să-mi asum riscul.

Blake era imprevizibil. Se dovedise atât dezinterat, cât şi extrem de util cauzei noastre, aşa că habar nu aveam la ce să mă aştept din partea lui, mai ales dacă ne-am fi complicat relaţia făcând sex.

— Când joci după regulile astea, Erica, le acorzi credibilitate. Bărbaţii îşi fac de cap tot timpul şi nimeni nu dă doi bani pe asta. Doar pentru că tu eşti femeie, nu înseamnă că n-ai dreptul la o noapte de sex fierbinte.

— Zise fata care şi-a făcut apariţia la ora opt azi-dimineaţă, am spus eu, îndreptându-mi furculiţa către ea. Dar, serios vorbind, în momentul ăsta afacerea e mai importantă pentru mine decât orice aventură.

Alli a făcut o pauză.

— Poate că Blake nu e genul aventurier.

— Mă îndoiesc.

— Blake nu-i cine ştie ce student obraznic. Poate că ar trebui să-i dai o şansă.

M-am strâmbat.

— Ai dreptate, e un miliardar obraznic. Nu sunt sigură care-i mai rău.

Alli şi-a lăsat umerii în jos, iar în ochi i s-a citit tristeţea. Ştiam amândouă care era varianta mai rea.

— Ai mai primit vreo veste de la Heath de când... ştii tu? am întrebat-o eu, sperând să îndepărtez subiectul discuţiei de Blake şi de trecutul meu.

— Da, mi-a trimis un mesaj azi-dimineaţă.

Un surâs i s-a întipărit lent pe chip. Era deja îndrăgostită lulea. Cerul să ne ajute pe toţi!

— Mersi pentru amintiri? am glumit eu şi amândouă am izbucnit în râs. Crezi că relaţia o să ajungă undeva?

— Nu sunt sigură. El locuieşte la New York, deci... cine ştie? O să luăm cina în seara asta.

Alli și-a ridicat privirea.

— Vreau să spun, dacă nu te deranjează. Putem să ne petrecem timpul împreună, dacă tu chiar vrei să scapi de Blake.

Știam că minte, așa cum ar fi făcut orice prietenă cumsecade.

Capitolul 5

Nu e deloc de mirare că eu și Alli ne-am contrazis în privința ținutei mele. Până la urmă am convenit să port o rochie asimetrică, fără bretele, în nuanța piersicii, despre care am căzut amândouă de acord că era potrivită pentru o întâlnire, dar nu țipa: „Hai să sărim peste desert!". Mi-am pus din nou pantofii nude, cu toc înalt, și mi-am aranjat emoționată părul în fața oglinzii.

Blake a bătut în ușă la ora opt fix.

— Bună!

Mă țineam strâns de poșeta plic ca de un colac de salvare.

— Erica, a spus el și umbra unui surâs i-a curbat buzele.

Purta o cămașă simplă, cu guler alb și mânecile suflecate, și o pereche de blugi închiși la culoare. Părul lui, de obicei ciufulit, era netezit cu grijă pe o parte, deși se mai răzvrătea ici și colo, într-un fel încă sexy și elegant. Îmi petrecusem ultimele câteva ore încercând să prevăd ce urma să-mi aducă seara, iar acum nu reușeam să-mi păstrez gândurile nici măcar pe departe cuminți.

După ce m-am holbat cu neruşinare preţ de câteva minute, am descoperit că şi privirea lui era îndreptată asupra mea, oglindind aceeaşi admiraţie brută. M-a cuprins un val de emoţii: fluturaşi în stomac, dorinţă trupească şi neliniştitoarea premoniţie că s-ar putea să mi se aprindă rău de tot călcâiele după Blake Landon. Omul era atrăgător, bogat şi sigur pe el, iar hormonii mei n-aveau pic de voinţă în prezenţa lui.

— Blake!

Alli mi s-a alăturat în dreptul uşii, măsurându-l din cap până în picioare pe musafir.

— Amândoi arătaţi tare drăguţ!

— Nu ne ducem la balul liceului, Alli, am mormăit eu, deşi, într-un fel, aşa mă simţeam.

Doar că la uşa mea stătea cel mai frumos băiat din şcoală, iar asta nu părea tocmai în regulă. Sigur, mă transformasem şi eu într-o fată frumuşică şi avusesem parte de un număr considerabil de tipi arătoşi, dar ieşisem de pe piaţă cu luni în urmă, pentru a mă concentra asupra muncii. Uitasem cum e să fii admirată astfel din punct de vedere fizic. De fapt, nu eram sigură că mai existase vreodată cineva care să mă facă să mă simt aşa, iar Blake şi cu mine nu făcuserăm altceva decât să ne sărutăm.

El mi-a oferit braţul şi mi-a făcut semn să ne retragem. L-am luat de braţ şi l-am lăsat să mă conducă pe hol.

— Distracţie plăcută, copii! a strigat Alli în urma noastră.

— O s-o aduc acasă până dimineaţă, a spus Blake, făcându-i cu ochiul.

Mi-am dat ochii peste cap, simţind cum mi se încing obrajii la ideea că-mi voi petrece toată noaptea împreună cu el. Oare chiar făceam aşa ceva? Odată ajunşi în lift, Blake a apăsat pe butonul cu numărul patruzeci şi cinci, cel mai mare număr din listă, şi am început să urcăm.

Nedumerit, l-am întrebat:

— Unde mergem?

— La ultimul etaj.

— Ce-i acolo?

— Camera mea.

Mi-a pierit tot entuziasmul de mai devreme.

— Subtil, Blake!

M-am smuls de lângă el și mi-am încrucișat brațele. Un gentleman desăvârșit pe naiba! *Doamne, da' proastă mai sunt!* Blake a început să râdă.

— Nu e ceea ce crezi. Ai încrede în mine!

Am ridicat o sprânceană.

— Nu mi-ai dat niciun motiv să am încredere în tine.

— Am auzit că e nevoie de timp, deci poate că mai există speranțe.

Ușile liftului s-au deschis, iar el m-a condus la capătul unui coridor lung, unde a deschis ușa și și-a făcut drum în încăpere. L-am urmat, uluită de apartamentul uriaș ce nu putea fi descris decât ca un palat în miniatură.

Am străbătut un hol împodobit și, drept în fața noastră, un perete de ferestre înalte de la podea până în tavan, ne-au dezvăluit întreaga panoramă a orașului Las Vegas. Soarele coborâse cu câteva clipe în urmă în spatele siluetei munților golași, umplând cerul cu nuanțe de aur și ambră, în timp ce fiecare clădire importantă de pe fâșia de cer ce se întindea înaintea noastră reflecta strălucirea naturii. Un milion de luminițe dădeau viață nopții, în acest oraș sălbatic, ce te făcea să devii dependent de el.

— M-am gândit că asta ar fi o priveliște mai plăcută decât cea din restaurant, a spus Blake încet.

— Îți taie răsuflarea.

Mi-am plimbat ochii de-a lungul liniei orizontului, încântată de alegerea lui. Pentru a doua oară în ziua aceea, un entuziasm amețitor clocotea în mine, datorită lui Blake. Totuși, mi-am temperat manifestările exterioare, căci nu voiam să-i dau satisfacția de mă fi impresionat cu atâta ușurință.

— Mă bucur că așa crezi.

M-a condus către masa noastră pentru două persoane, așezată lângă ferestre. Apartamentul cu două etaje era înveșmântat în lux și

eleganță. Decorațiunile erau în tonuri calde, pale, într-o varietate de texturi, de la pereții acoperiți cu tapiserii din mohair, până la suprafețele reci, din marmură de culoare crem, care contrastau cu luciul aparatelor moderne, integrate cu gust în piesele de mobilier.

Am trecut în revistă, cu calm, toate dotările apartamentului, până când un chelner ne-a adus dintr-o încăpere alăturată o frapieră cu șampanie.

— Doamnă?

Chelnerul a ridicat o sticlă brumată de Cristal Rosé.

— Te rog, am răspuns.

Bărbatul ne-a umplut cu pricepere paharele până la buză.

— Mi-am luat libertate de a comanda pentru amândoi, a spus Blake, înclinându-și cupa înspre a mea. Sper că nu te deranjează.

— O să las să treacă de la mine, am glumit eu, deși, la drept vorbind, mă simțeam ușurată.

Nu eram în stare nici să gândesc limpede în preajma lui Blake, darămite să-mi dau seama ce feluri aș fi putut să mănânc cu eleganță în prezența lui.

— Așadar, spune-mi mai multe despre Erica Hathaway.

— Ce vrei să știi?

— Ce faci în timpul liber?

Întrebarea era destul de nevinovată, însă privirea lui trăda un înțeles întunecat. Trupul mi s-a încordat și degetele mi s-au strâns pe marginea scaunului. Mecanismele mele de apărare slăbeau periculos în prezența lui Blake. De ce fusesem de acord cu asta? Mă rog, nu fusesem de acord, dar nici nu-l refuzasem. Oricum, iată-ne aici și, până acum, toată lumea se purtase cât se poate de frumos, cu excepția libidoului meu.

— Sinceră să fiu, nu prea multe, cel puțin nu în ultima vreme.

— Deci ești dependentă de muncă?

— S-ar putea spune și așa.

— Ei bine, avem asta în comun.

Blake s-a lăsat pe spătarul scaunului și a privit în zare.

— Se pare că în prezent îți merge suficient de bine încât să poți aborda viața cu mai multă relaxare.

— Viața mea nu e nici pe departe o vacanță perpetuă, dacă asta insinuezi.

— Nu văd niciun motiv pentru care n-ar trebui să fie.

— Atunci presupun că nu mă cunoști foarte bine.

— Luminează-mă! am spus. O păsărică mi-a șoptit că pe vremuri erai hacker.

Privind peste marginea paharului meu de șampanie aproape gol, am zărit o grimasă ivindu-se brusc pe chipul lui, apoi dispărând.

— N-ar trebui să crezi tot ce citești pe net.

— Nu?

Chelnerul ne-a adus mâncarea, două fripturi de vită, perfect gătite, așezate pe un pat de sparanghel și ciuperci soté. Mi-a tresărit inima de bucurie și i-am mulțumit chelnerului, care a dispărut la fel de repede precum apăruse, lăsându-ne din nou singuri.

Hămesită după ziua plină pe care o avusese, am început să mănânc, savurând fiecare îmbucătură divină.

— Să înțeleg că nu ești interesat să-ți împărtășești povestea vieții?

Blake a făcut o pauză înainte de a-mi răspunde, concentrându-și atenția asupra farfuriei lui și evitând să mă privească în ochi.

— Ai citit deja ideile principale. Ce altceva ar mai fi de spus?

— De unde să știu eu cum să am un succes nebun, dacă tu nu-mi spui toate secretele tale?

I-am căutat privirea, dorindu-mi să-mi spună mai multe, ceva ce n-aș fi putut găsi pe Internet. El a oftat și și-a trecut mâna prin păr.

— Am creat un program pentru sistemul bancar, l-am vândut, iar acum îmi omor timpul investind în alte afaceri, cele mai multe dintre ele reușite. Mulțumită?

— Nu chiar, am răspuns sincer.

— Deci cât de implicată e Alli în afacerea voastră?

Aș fi vrut să aflu mai multe despre trecutul misterios al lui Blake, dar m-am hotărât să revin mai târziu la asta, de vreme ce părea a fi un subiect sensibil, iar el nu începuse încă să mă calce pe nervi.

— De fapt, ea m-a inspirat să creez site-ul. După trei ani, cred că mi-am desăvârșit în cele din urmă educația în ale modei alături de ea, cu toate că, jumătate din timp, insistă încă să mă îmbrace ea. Oricum, ea se ocupă acum de marketing. Ei i se datorează relațiile care ne-au condus la majoritatea clienților noștri plătitori.

— Dar spui că implicare ei depinde de latura financiară.

— Părinții lui Alli se așteaptă ca ea să-și ia o slujbă mai bine plătită decât putem noi oferi acum, așa că nu prea are de ales până când vom primi o finanțare sau ne vom dezvolta mai repede. A dat câteva interviuri în New York, așa că-mi închipui că acolo o să ajungă până la urmă, dacă lucrurile nu merg bine aici.

— Cum finanțați site-ul în clipa asta?

— Sincer?

El a scuturat ușor din cap.

— Nu-mi faci o prezentare ca să mă convingi să investesc. Sunt doar curios.

— Suplimentăm veniturile cu bani din moștenirea mea, care, grație tuturor anilor de școală, începe până la urmă să se împuțineze.

— Sunt sigur că nu ești prima care-și pune la bătaie propriul buget pentru a-și urma visul.

Șampania mă încălzise, o binevenită relaxare în prezența cuiva care avea obiceiul să mă dea peste cap. Dar acum, se arăta surprinzător de amabil. Cel puțin când nu vorbeam despre el.

După ce am terminat de mâncat, Blake și-a aruncat șervetul pe masă și a umplut paharele amândurora, golind sticla scumpă de șampanie roze. Și-a luat paharul, s-a ridicat și mi-a întins o mână.

— Vino cu mine!

Am acceptat fără tragere de inimă, iar el m-a condus către canapelele din piele albă, strălucitoare, aflate în celălalt capăt al încăperii principale. M-am așezat și Blake a luat loc lângă mine, lăsându-și

genunchiul să-i alunece pe lângă piciorul meu, pentru a sta cu fața către mine.

— Așadar ai absolvit, iar acum discuți cu Max. Ce urmează?

— Asta-i întrebarea de un milion de dolari.

— Sau, în cazul ăsta, de două milioane, a spus el.

— Corect. Nu știu precis. Săptămâna viitoare va trebui să plec din cămin, deci presupun că voi fi nevoită să-mi stabilesc destul de repede următoarea mișcare.

— Îmi pari genul de om care face lucrurile să meargă, într-un fel sau altul.

Mi-a așezat o șuviță de păr după ureche, apoi mi-a atins ușor cercelul, înainte de a-și lăsa mâna să-i cadă pe spătarul canapelei. Am tras aer în piept tremurând, lucru pe care am fost sigură că el l-a observat.

— Ce vrei să faci în seara asta? m-a întrebat încet, plimbându-și ochii peste trupul meu.

Ca și cum intensitatea privirii lui mi-ar fi controlat în mod direct temperatura corpului, m-am înroșit, simțindu-mi pielea insuportabil de înfierbântată. Nu eram atât de naivă încât să cred că nu aveam să-mi închei seara în patul lui Blake, dar pierdeam bătălia ceva mai repede decât plănuisem. Îmi mai dorisem și alți bărbați până la el și îi avusesem. Detașată și concentrată pe latura fizică, reușeam aproape întotdeauna să mențin lucurile sub control. Însă când venea vorba de Blake, nici vorbă de detașare.

— Ce-ai zice de încă un pahar?

El a stat pe gânduri, trecându-și încet vârfurile degetelor peste umărul meu gol.

— Sigur, dar dacă n-o să mai fi în stare să te ții pe picioare până la sfârșitul serii, aș prefera să fie din cauza mea.

Oh, Doamne! Imaginile stârnite de vorbele lui mi-au întunecat rațiunea. Am închis ochii preț de câteva clipe, obișnuindu-mă în tăcere cu situația către care mă ducea noaptea aia.

— Atunci ce-ai zice de un tur? am spus eu, abia reușind să rostesc cuvintele.

El a ridicat din sprâncene.

— Al Las Vegasului?

Am râs.

— Ce-ar fi să începem cu apartamentul ăsta?

Privirea i s-a întunecat, căpătând o nuanță intensă de verde, alunecând în jos pe trupul meu, apoi urcând înapoi către ochii mei. Și-a prins scurt buza între dinți, după care i-a dat drumul.

— Asta vrei?

Ceva s-a schimbat în aerul dintre noi. Mi s-a tăiat răsuflarea când am văzut pofta din ochii lui. Nevoia de a-i simți mâinile și buzele pe corpul meu a devenit neobișnuită și copleșitoare. Cu fiecare secundă ce trecea, îmi păsa tot mai puțin de consecințele îndeplinirii acelei nevoi.

Am dat din cap, fără nicio vorbă. El s-a ridicat, iar eu l-am urmat în timp ce mă lua de mână.

— Atunci un tur să fie.

M-a condus pe rând prin camerele pentru masaj, pe lângă cămările chelnerilor și prin băile destinate oaspeților. Opulența fiecărei încăperi era la fel de nerușinată ca și prețul pe care probabil că-l plătea pentru locul acela.

Am urcat de-a lungul unei scări cu balustradă aurie, către etajul al doilea, unde am intrat în dormitorul matrimonial, o altă cameră așezată pe colțul clădirii, cu ferestre ce se înălțau din podea, până în tavan. S-a oprit în pragul ușii. L-am lăsat acolo, atrasă de peisajul care încă mă uluia.

— M-aș putea obișnui cu priveliștea asta.

— Și eu, a murmurat Blake.

Acum se afla îndeajuns de aproape încât să mă poată atinge, dar n-a făcut-o, poate mizând pe promisiunea lui de gentleman până când avea să mă înnebunească. Aflată pe un tensionat teren neutru, așteptam să facă el prima mișcare, însă încordarea și energia sexuală dintre noi deveneau tot mai clare cu fiecare clipă care se scurgea.

Am lăsat să-mi scape răsuflarea pe care o ținusem în mine.

Ducă-se naibii!

Încurajată de șampanie, mi-am apucat poalele delicate ale rochiei. Strângând grămadă toate straturile, mi le-am tras peste cap. Am rămas pe loc, cu pieptul gol, purtând doar chiloți, pantofi cu toc și încrederea dată de băutură. Imaginea mi se reflecta în peretele din sticlă, iar Blake și-a făcut apariția din spatele meu. Căldura trupului său radia spre mine, dar pielea mea ardea deja, atât din pricina stingherelii, cât și din cauza dorinței tot mai puternice.

Atunci m-a atins, iar degetul lui mare a lăsat o dâră de foc ce-mi cobora pe șira spinării, până la talia lenjeriei intime. A ocolit marginea dantelei ce-mi acoperea laterala corpului și m-a apucat ferm de șold, trăgându-mă deodată lângă el. Am tras brusc aer în piept când am simțit atingerea neașteptată, un fior de teamă împletindu-se cu dorința.

Capul mi-a căzut pe spate, pe umărul lui, și am simțit cum dorința câștigă. Buzele lui au pornit pe drumul unui dulce chin, gustându-mi și ciugulindu-mi pielea peste măsură de sensibilă, de la ureche, până la umăr. O mână și-a îndoit-o pe șoldul meu, în vreme ce cu cealaltă mi-a căutat sânul. Pielea îmi era inundată de senzații din pricina strânsorii, iar sfârcul mi s-a întărit sub atingerea lui. Luasem foc pentru el. Simțurile mi se încinseseră, iar pofta se revărsa în mine, până când dorința aproape că m-a orbit.

— Spune-mi ce vrei, Erica, mi-a murmurat el, cu buzele lipite de gâtul meu.

Mintea mea a rostit fără noimă un șir de rugăminți tăcute. M-am arcuit ușor, simțindu-i erecția pe sub blugi și împungându-mi spatele. I-am acoperit mâinile cu ale mele și m-am întors cu fața către el, fără rușine și slăbită sub privirea lui. Acum de un verde-uniform, ochii lui ardeau mocnit, topindu-mă din interior. Trupurile abia dacă ni se atingeau când mi-am lăsat mâna să coboare pe pieptul lui, încetinind deasupra curelei. Doamne, senzația era uluitoare, puternică și caldă. M-am ridicat pe vârfuri și i-am dăruit un sărut tremurător pe buze, deschizându-mi gura spre a lui.

— Te vreau pe tine, Blake, am șoptit.

El m-a sărutat la rândul lui cu nerăbdare. Corpul i s-a încordat cu reţinere, abia stăpânit.

— N-ai idee cât de-al dracului de mult te vreau eu în clipa asta.

Genunchii mi s-au înmuiat puţin. Blake m-a lipit de el, tăindu-mi răsuflarea cu un alt sărut insistent. Ameţită între mângâierile mătăsoase ale limbii lui, i-am descheiat orbeşte nasturii cămăşii, curbele ferme ale abdomenului său întărindu-se sub degetele mele. Am întins mâna către nasturii blugilor şi i-am desfăcut.

— Şi asta vreau.

Am zâmbit cu înfumurare. Blake a deschis larg ochii preţ de o clipă. I-am muşcat în joacă buza de jos, după care am coborât cu un şir de sărutări pe bustul lui. Pielea măslinie i se întindea peste muşchii încordaţi. Fire aspre de păr castaniu răsăreau pe pieptul lui și pe mijlocul abdomenului bine conturat.

Aşezându-mă în genunchi, mi-am ridicat ochii către el. Era întocmai aşa cum mi-l imaginasem în prima seară în care ne întâlniserăm şi chiar mai mult. Frumos. Un specimen superb.

Mi-am trecut degetele peste conturul impresionant al erecţiei lui, după care i-am tras în jos blugii şi lenjeria intimă, exact cât să-l eliberez. Când a scăpat, l-am apucat în mâini. Pielea îi era fierbinte lângă a mea, arzând din pricina unei dorinţe primitive. A tras brusc aer în piept de îndată ce am început să-l înconjor cu mişcări blânde.

Eram umedă de nerăbdare, însă oricât de mult aş fi tânjit după el, trebuia mai întâi să-l gust. Să savurez o clipă de control asupra omului ăstuia care, în doar câteva zile, îmi dăduse toată lumea peste cap.

Am început să-l aţâţ cu mişcări scurte şi uşoare. Apoi l-am dus mai departe, cu mai multă intensitate. A înjurat, trecându-şi degetele prin păr. L-am frecat cu o mână, în timp ce pe cealaltă mi-o ţineam lipită de abdomenul lui, mişcându-mă în ritmul răsuflării lui greoaie.

— Erica, Doamne! Vino încoace, stai...

Nu înceta să se întărească, să se îngroaşe. După câteva mişcări prelungi, care mi-au ajuns până în adâncul gâtului, a tras o nouă înjurătură şi atunci mi-am dat seama că mai avea puţin.

Înainte să-l fac să termine, m-a ridicat în picioare. Avea o privire sălbatică și arzătoare, ca și cum și-ar fi depășit limita autocontrolului.

— E rândul meu, mi-a spus, cu un glas atât de aspru și brutal, încât a sunat aproape ca o amenințare.

M-a luat în brațe și, fără niciun efort, m-a azvârlit pe pat. M-a dezbrăcat de lenjeria din dantelă, apoi și-a pus mâinile pe genunchii mei, desfăcându-mi picioarele. Rușinată și, în același timp, excitată, am simțit cum mă îmbujorez. Eram complet expusă, însă când s-a lăsat în jos, către mine, senzația lăsată de buzele lui între picioarele mele a copleșit totul.

Am tras adânc aer în piept, rostindu-i numele.

Cu aceeași îndemânare de expert pe care o folosise asupra gurii mele, a început să-mi lingă sexul umed, tremurător, lovind ușor, tachinând și sorbind. Doamne, Dumnezeule, talentată gură mai avea!

A gemut, făcându-mi clitorisul să vibreze în timp ce mă dezmierda. Pereții vaginului meu s-au încordat într-un fel delicios și am strâns în pumni așternutul de mătase de sub noi. Energia din mine creștea cu o viteză alarmantă.

— Ai un gust atât de bun!

Senzația răsuflării lui asupra țesuturilor sensibile, urmată de mângâierile hotărâte ale limbii peste ghemul de nervi încordați, m-au împins dincolo de limită. Mi-am pierdut mințile.

— Oh, Doamne!

Mi-am dat drumul cu putere, lăsând orgasmul să se reverse în mine.

Gâfâiam în vreme ce încercam să-mi vin în fire. Pe sub pleoapele grele, îl urmăream cum se dezbracă de tot în fața mea. În ciuda foarte recentului moment culminant, dorința mea pentru Blake abia dacă se mai domolise. Tânjeam după el, tânjeam să-l simt în mine, terminând ceea ce începuserăm.

Blake m-a ținut cu o privire atât de intensă și de hotărâtă, încât a fost cât pe ce să-mi dau drumul încă o dată, chiar atunci și acolo. Penisul i se legăna ușor, lung, gros și tare ca piatra, în timp ce-și punea prezervativul.

— Eşti pregătită pentru mine, scumpo?

Am dat repede din cap în semn de încuviinţare. Mai pregătită ca niciodată.

— Slavă Domnului, fiindcă acum, şi să vreau, nu ştiu sigur dacă m-aş mai putea opri.

S-a urcat în pat deasupra mea şi am început să gâfâi încet, simţindu-l în chip arzător cu se apropie de mine. Muşchii puternici şi încordaţi ai coapselor lui mi-au desfăcut picioarele, aşezându-mi-le pe lângă trupul său. Mi-am ridicat un picior sus, peste şoldul lui, şi m-am arcuit, îndemnându-l cu nerăbdare să intre în mine.

M-a apucat de mijloc şi mi-a stăvilit efortul. Abia dacă ne atingeam, capul penisului său împungând intrarea în mine.

— Blake, am spus, cu glas stins, deznădăjduit.

S-a aplecat să-mi găsească buzele şi gusturile ni s-au amestecat cu aroma excitării mele. Actul a părut prea intim, prea brut în condiţiile acelea, însă mi-a sporit nevoia, deja orbitoare, de el.

M-am zbătut în mâinile lui, dorindu-mi cu sălbăticie să-l am pe de-a-ntregul. Blake şi-a slăbit strânsoarea şi s-a împins înăuntru. Am scos un mic ţipăt, cu gura lipită de a lui, uluită de faptul că mă umpluse complet. Am savurat deliciul senzaţiei. Nimic nu-mi părea mai potrivit decât felul dureros de lent în care-şi împingea trupul în al meu. M-am întins să-l primesc, iar gustul intrării lui a lăsat curând loc unei pofte şi mai mari.

— Perfect, a spus Blake, împingându-se iar.

Am închis ochii şi l-am ţinut mai strâns în mine, lăsând ca nimic altceva să nu atingă momentul acela. El se mişca înadins într-un ritm măsurat, umplându-mă şi retrăgându-se cu pauze meticuloase. Alterna satisfacţia cu o dorinţă incredibilă. Fiecare mişcare mă aducea mai aproape de punctul culminant.

Promisiunea eliberării îşi făcuse apariţia, însă el mă determina să vreau mai mult, în vreme ce punea stăpânire pe buzele mele cu sărutări lungi, profunde. Ritmul mă înnebunea din pricina nevoii de orgasm.

— Blake, te rog, am spus şi glasul mi s-a frânt.

El şi-a încetinit mişcările până când am crezut că o să mor din cauza frustrării.

— Ai încrede în mine, mi-a şoptit la ureche.

Apoi, fără niciun avertisment, m-a apucat de fund şi s-a împins cu putere în mine. La a doua împunsătură violentă mi-am regăsit vocea, deşi abia dacă mi-am recunoscut-o în clipa în care am ţipat. El a continuat să revendice neabătut noi adâncimi ale trupului meu, dându-mi tot ceea ce aproape că-l implorasem să-mi ofere. Iar eu am primit totul.

— Doamne... fir-ar să fie... Blake!

O furtună vuia în mine, trupul meu răspunzând incontrolabil trupului său. I-am înşfăcat părul de la rădăcină şi m-am agăţat de el.

— Asta e, scumpo! Dă-ţi drumul tare pentru mine! a scrâşnit Blake.

Orgasmul a năvălit în mine. M-am încleştat în jurul lui Blake, tremurând din tot corpul în timp ce el devenea incredibil de mare, mişcându-se ritmic şi cu putere, trăindu-şi propria eliberare în acelaşi timp cu a mea.

A gemut, potolindu-se înăuntrul meu, pulsând intens.

Cu ochii închişi, s-a lăsat pe coate deasupra mea. Răsuflările ni s-au domolit treptat, trupurile ni s-au răcit şi am început să ne venim în fire. El mi-a presărat sărutări gingaşe pe obraz şi pe gât, în vreme ce eu îmi ţineam încă braţele şi picioarele înlănţuite în jurul lui. Am oftat.

— N-am ştiut...

Blake a zâmbit şi m-a sărutat.

— Ce să ştii?

— Că... poate să fie atât de bine.

Surâsul i-a pălit şi buzele i s-au deschis uşor în timp ce îşi trecea degetul mare peste conturul obrazului meu. Mă durea pieptul din pricina apropierii lui şi a uimirii pe care mi se părea c-o citesc în ochii săi pe jumătate închişi.

Mi-a dăruit un sărut cast şi s-a retras.

— Mă duc să mă spăl. Mă întorc imediat. Asta dacă nu cumva vrei să mi te alături.

Am scuturat încet din cap.

— În clipa asta nu sunt sigură că mă ţin picioarele.

El a râs scurt în timp ce se ridica.

— Te-am avertizat.

În timp ce dispărea în baia apartamentului, m-a trecut un fior în timp ce-i admiram spatele. Fundul îi era perfect sculptat, la fel ca oricare bucăţică delicioasă a corpului său. Tot ceea ce ţinea de Blake ajunsese să mă copleşească, precum un atac crâncen asupra simţurilor mele, precum un tren care trecea în goană peste judecata mea.

Iar mie-mi plăcea la nebunie fiecare clipă.

*

M-am trezit brusc, dezorientată, asta până când am recunoscut fluturii aurii, pictaţi pe tavan. Blake stătea întins pe burtă lângă mine, sforăind uşor cu faţa îngropată în pernă. Trupul îi era moale şi relaxat, o imagine diferită faţă de cea a animalului cu muşchii încordaţi care-mi luase de curând minţile. Probabil că aţipisem în timp ce el era la duş. Nu se deranjase să mă trezească să-mi ceară să plec.

Totuşi, nu trebuia să mai fiu aici când avea să se trezească. Eram complet extaziată, însă ideea de a înfrunta drumul rușinii la lumina zilei m-a trezit şi m-a pus în mişcare.

Încăperea era învăluită în lumina ambientală, dar, cu excepţia luminilor sclipitoare ale oraşului, cerul de deasupra deşertului se întindea în faţa noastră negru ca smoala, fără vreo urmă a răsăritului ce se apropia. M-am strecurat uşor din pat şi m-am îmbrăcat, deşi, în ciuda strădaniilor mele, n-am reuşit să-mi găsesc chiloţii pe nicăieri. Mi-am pus pantofii cu toc şi m-am oprit în dreptul mesei de scris. Am mâzgălit un bileţel, aşezând peste el jetonul în valoare de zece mii de dolari.

Ce se întâmplă în Vegas...
x, E

Am mai admirat preț de o clipă peisajul, apoi am părăsit apartamentul lui Blake, fără să scot un sunet.

Câteva secunde mai târziu mă furișam cu o agilitate impresionantă în camera noastră de hotel, însă când am intrat, Alli stătea sprijinită de o pernă, uitându-se la televizor.

— Hei, ce faci trează?

Era aproape ora două dimineața.

— *Tu* ce faci trează? m-a întrebat ea, țuguindu-și buzele.

— Ăăă, nimic.

— Târfă mică! Spune-mi totul!

A oprit sonorul televizorului și s-a așezat turcește pe marginea patului.

— Nu-i mare lucru de spus.

Am ridicat din umeri și mi-am dat jos rochia, înlocuind-o cu un halat de casă.

— Nici să nu-ncerci, Erica. Spune tot, acum! a zis, îndreptând spre mine un degețel cu manichiura făcută.

Am oftat și m-am așezat pe marginea patului, cu fața către ea. De dimineață o mustrasem pentru același lucru. Ce ipocrită!

— O să spun doar că, dacă Heath seamănă câtuși de puțin cu fratele lui, ăăm, în pat — m-am poticnit în timp ce rosteam cuvintele — atunci te iert, bine?

— Taci din gură! A fost uimitor?

— Nu există cuvinte. Acum trebuie doar să-mi dau seama cum să stau naibii departe de el.

— De ce? Ce vrei să zici?

Simpla sugestie a făcut-o să-și încrunte fruntea.

— Am avut momentul nostru, dar sper sincer că pentru el a fost o dată și gata, fiindcă...

Mi-am lăsat fața să-mi coboare spre mâini, care încă păstrau mirosul lui. I-am inspirat parfumul și am îngăduit ca amintirea nopții petrecute împreună să coboare asupra mea.

— Erica, ce e?

M-am ridicat brusc, ca și cum aș fi fost prinsă făcând ceva ce n-ar fi trebuit să fac.

— Îmi spuneai de ce vrei ca treaba asta să rămână o aventură de o noapte, mi-a amintit Alli.

— Nu știu!

Mi-am răsucit degetele în poală.

— Știu doar că aș putea să devin dependentă. De toată chestia asta. De el. Am venit aici ca să muncesc și deja nu mai sunt în stare să mă gândesc la nimic altceva.

Am arătat spre tavan, în direcția în care se afla apartamentul lui. Am alungat amintirile pe care le simțeam prea noi, știind că Blake era încă gol pușcă, dormind la câteva etaje distanță.

— Nu știu. Sunt varză. Trebuie să dorm.

Alli a dat din cap, dar am surprins-o zâmbind timid, înainte de a închide televizorul și de a se băga sub plapumă. Recunoscătoare pentru răgaz, m-am dus la baie să fac un duș. Amețeala stârnită de faptul că fusesem cu Blake a început să se risipească pe măsură ce apa îmi lovea mușchii deja slăbiți, storcându-mi și ultimele picături din energia aflată pe sfârșite. Deja el însemna prea mult.

Capitolul 6

Trecuseră câteva zile de când eu și Alli ne întorseserăm din Vegas. Îmi doream să cred că viața urma să revină la normal, însă traiul meu din acel moment nu avea nici urmă de normalitate. Eram pe punctul de a rămâne fără locuință, începeam să mă ocup exclusiv de conducerea afacerii mele, iar acum nu reușeam să mi-l scot pe Blake din minte.

Deși voiam ca noaptea petrecută împreună să rămână unica, glăsciorul din capul meu își dorea ca el să mă caute cumva. Mă dojeneam în tăcere pentru că tânjeam prostește după un lucru, după un om, pe care nu aveam să-l am niciodată. Întocmai ca sărutul nostru public de după conferință, eu fusesem o apariție meteorică. O pasiune trecătoare pentru un miliardar încrezut, care n-avea niciun motiv să zăbovească prea mult în preajma nimănui.

Mi-am frunzărit corespondența, amintindu-mi că obținusem exact ceea ce dorisem. Când am ieșit din secretariatul campusului, m-am auzit strigată pe nume. O fată cu păr blond, tuns scurt, urca scările pentru a-mi veni în întâmpinare. Arăta ca un manechin

adolescent. Bronzată, înaltă și impecabil îmbrăcată într-un maiou și o fustă din pânză de in.

— Liz, am spus. Ce mai faci?

Ea mi-a zâmbit larg.

— Grozav. Nu-mi vine să cred că am terminat în sfârșit!

— Știu, timpul zboară.

Am scuturat din cap, împărtășindu-i uimirea.

— Vrei să bem o cafea? Mi-ar plăcea mult să mai stăm de vorbă.

Ochii ei căprui și calzi păreau sinceri, însă eu evitam întotdeauna astfel de momente. Relația noastră se răcise când, după ce locuiserăm împreună în primul an, mă mutasem în celălalt capăt al campusului și nu mai făcuserăm niciodată nimic să îndreptăm lucrul ăsta. Am ezitat puțin. Școala se terminase, n-aveam teme, n-aveam planuri. N-aveam nicio scuză.

Am ridicat din umeri.

— Sigur.

Am parcurs distanța scurtă până la cea mai apropiată cafenea, unde niște *hipsteri* fițoși ne-au pregătit câte un cappuccino delicios și mult prea scump. Ne-am așezat la o masă pentru două persoane, haosul din local umplând tăcerea dintre noi. Din când în când o mai văzusem pe Liz prin campus, dar nu *vorbiserăm* cu adevărat de ani de zile. Abia dacă ne mai cunoșteam una pe alta.

— Ai vreun plan pentru vară? am întrebat-o.

— O să plec la Barcelona cu părinții mei pentru câteva săptămâni, după care, în iulie, încep serviciul.

— Unde lucrezi?

— La o firmă de investiții de aici, din oraș, îmi bat capul cu tot felul de cifre, cam așa ceva.

A suflat peste aburul din ceașcă.

— Dar tu?

— Vara trecută am lansat o rețea de socializare dedicată modei și merge destul de bine, așa că o să mă ocup de ea o vreme. O să vedem încotro o ia.

— E uluitor! Nu m-aș fi așteptat la așa ceva.

Am ridicat din sprâncene. La *ce* te-ai fi așteptat, m-am întrebat, ciupind din crusta de foitaj a croasantului meu cu ciocolată.

— Ce mai fac Lauren și restul fetelor? am întrebat, referindu-mă la fetele care locuiau pe același etaj cu noi.

— Foarte bine.

Liz a făcut o pauză înainte de a continua.

— Dar ne-a fost dor de tine.

Am sorbit îndelung din cappucino, simțind în ce direcție se îndrepta conversația. Facultatea se terminase și începeam un nou capitol. Poate că era timpul să lămuresc în sfârșit lucrurile, mai ales acum, când era posibil să dau nas în nas cu ea prin oraș. Bostonul rămânea un oraș destul de mic cât să existe ocazia unor întâlniri întâmplătoare.

— Îmi pare rău că nu te-am anunțat din timp despre mutarea mea de la sfârșitul anului. Treceam prin multe pe atunci.

Era puțin spus, însă în clipa aceea chiar nu voiam să deschid subiectul cu ea. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să dezgrop amintiri dureroase.

— Îmi dau seama. Doar că am crezut că eram prietene, știi?

— Am fost, i-am răspuns eu. Și încă putem fi. Pur și simplu simțeam nevoia unui nou început după toate cele petrecute.

Ea a dat din cap și mi-a zâmbit fără vlagă. Am oftat, resemnată cu faptul că nu puteam să ocolesc subiectul, oricât de mult m-aș fi străduit să-l evit.

— După noaptea aia nimic n-a mai fost la fel. Tu și toți ceilalți ați rămas aceiași, însă eu, nu. Nu mai aveam cum să ies în oraș și să petrec laolaltă cu toată lumea, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Am tras aer în piept, încercând să împing amintirile dureroase înapoi în adâncuri. Mi-am dat farfuria la o parte, căci o senzație de greață începea să prindă rădăcini în stomacul meu.

— N-a avut nicio legătură cu prietenia noastră ori cu tine. Pur și simplu nu mai suportam expresia de pe fețele tuturor. În plus, ce

s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi întâlnit din nou cu el? Habar n-am ce m-aș fi făcut.

Îmi fusese îndeajuns de greu să lupt cu ceea ce mi se întâmplase. Pe vremea aceea, gândul de a retrăi sub orice formă evenimentele mă îngrozea. Singurul lucru care mă făcea azi să nu mă uit permanent peste umăr era faptul că îngropasem amintirile atât de adânc, încât aproape nu mai credeam că bărbatul care mă rănise mai exista măcar.

Când mi-am ridicat ochii spre Liz, mila din privirea ei mi-a întors și mai tare stomacul pe dos. M-am uitat înspre poșeta mea și am căutat în gând o scuză credibilă ca să pot pleca.

— Aș fi vrut să discut cu tine despre asta, dar nu mi-ai dat niciodată ocazia, a spus ea.

— Mă crezi sau nu, chiar nu-mi place să vorbesc despre ce s-a întâmplat.

Mi-am strâns buzele într-o linie de neclintit. Nu voiam să mai discut ori să mă mai gândesc vreodată la cele petrecute. Dar asta nu din vina lui Liz. De fapt, nimic nu era din vina ei.

Avea ochii limpezi și inocenți, amintindu-mi de numeroasele nopți pe care ni le petrecuserăm dând iama prin cutiile cu tot felul de porcării de mâncat trimise drept cadou de părinții ei, spunând povești și visând cu naivitatea noastră de boboci.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și am inspirat adânc.

— Aveam nevoie să limpezesc singură lucrurile și, din nu știu ce motiv, nu puteam să fac asta în casa aia.

Liz a dat din cap în semn de încuviințare.

— Înțeleg.

Nu înțelegea, dar am apreciat-o pentru că încerca, cu toate că acum mă târa printre amintiri de mult îngropate.

— Poate ne întâlnim după ce mă întorc din Spania și ne mai spunem noutăți, a zise ea. Evident, nu trebuie să vorbim despre ce-a fost. Știu că te deranjează.

— Sigur.

M-am silit să zâmbesc. N-aveam cum să schimb trecutul, dar poate reușeam să salvez câte ceva din ce pierdusem.

— Hai să ținem legătura.

Cât timp Liz și-a terminat de mâncat brioșa, am mai discutat despre profesori și despre locuințele din oraș. După aceea, am făcut schimb de numere de telefon și ne-am luat rămas-bun. În vreme ce mă îndreptam din nou spre campus, mi-a sunat telefonul, anunțând un mesaj. Era de la Alli.

Trebuie să vorbim. Am vești.

Mi s-a strâns stomacul. Am sunat-o în timp ce mergeam.

— Ce e?

— Am vești.

— Asta mi-ai spus. Despre ce-i vorba?

Alli s-a oprit preț de o clipă.

— Am primit slujba.

— Grozav, am spus automat, însă dezamăgirea mi s-a auzit limpede în tonul vocii.

Nu mă puteam abține. Era o veste groaznică.

— Erica?

— Ce vrei să zic?

M-am dat la o parte din drum, în vreme ce oamenii treceau pe stradă pe lângă mine. Revederea cu Liz deja mă răscolise, iar acum o pierdeam pe Alli, cea mai bună prietenă, colega de cameră și partenera mea de afaceri. Refuzam să consider asta ca fiind o parte bună din ziua mea.

— Felicitări, Alli. Știu că-ți doreai asta. Din nefericire, eu nu.

Alli a tăcut la telefon vreme de câteva secunde.

— Am mai discutat despre chestia asta, iar acum pari surprinsă.

Avea dreptate, însă asta nu compensa durerea. Acum lucrurile se puseseră în mișcare, la un pas de potențiala decizie a lui Max de a ne finanța.

— Când pleci?

— Peste câteva zile. Pot să stau câteva zile la o prietenă din oraș, până când îmi fac rost de o locuință.

Telefonul mi-a dat de ştire că aveam un alt apel. N-am recunoscut numărul, dar aveam nevoie de o scuză ca să mă retrag din discuţie înainte de a spune ceva ce n-aş fi vrut să spun.

— Mă sună cineva, Alli. Tre' să închid.

Ea a oftat.

— Ok, pa!

M-am simţit puţin vinovată în timp ce treceam la celălalt apel.

— Alo?

— Erica, sunt Blake.

Am tras o înjurătură în barbă. Dintre toate clipele în care îmi dorisem să mă sune, fix acum îşi găsise!

— Nu prea pot să vorbesc acum.

— Eşti ok?

— Sunt bine.

Păream a fi oricum, mai puţin bine.

— Unde eşti? Sunt prin zonă.

Am privit în jur, căutând cel mai apropiat punct de reper.

— Lângă piaţa Campbell.

— Vin să te iau în cinci minute.

A închis înainte să apuc să protestez. M-am aşezat pe o bancă din parc şi am început să-mi citesc la întâmplare e-mailurile pe telefon, ca să-mi abat atenţia de la bomba pe care Alli tocmai o aruncase. Într-unul dintre mesaje, Sid raporta un aflux decent de noi utilizatori după conferinţă, o veste binevenită, de vreme ce începusem să mă întreb dacă nu cumva toată strădania se reducea la o costisitoare partidă de sex în deplasare pentru Blake. Însă gândurile mi-au alunecat înapoi spre Alli şi Liz, spre cât de singură rămăsesem în ultima oră. Ochii au început să mă usture din pricina emoţiilor şi mi-am şters o lacrimă căzută pe obraz.

Momentul a fost întrerupt de claxonul unei maşini. Blake stătea la volanul unui automobil sport negru, zvelt, oprit lângă bordură. M-am apropiat şi pentru o clipă m-a nedumerit lipsa mânerelor pentru portiere, asta până când unul a alunecat afară dintr-un locaş aflat pe uşa

din dreapta. Am urcat și am fost pe loc hipnotizată de uriașul ecran LCD aflat între scaunul șoferului și cel al pasagerului.

— Ce naiba-i asta? am întrebat, brusc copleșită de toate mecanismele și accesoriile.

— E o Tesla.

M-am uitat drept spre drumul din fața noastră, așteptând ca mașina să se pună în mișcare.

— Hei, mi-a spus el încet, trecându-și ușor degetul mare pe obrazul meu.

Părea vesel și atrăgător, dar surâsul i-a pălit curând. Am simțit un nod în gât, ca și cum aș fi fost pe punctul de a plânge iar. Am înghițit în sec, iar trupul mi s-a încordat defensiv.

— Sunt bine, serios, am spus, ferindu-mi privirea.

Mi-am șters orice urmă de rimel rătăcit care i-ar fi putut da un indiciu despre recenta mea cădere nervoasă. Nu știam dacă aș fi putut să mă arăt și mai vulnerabilă în fața acestui bărbat decât eram deja, păstrându-mi totuși o fărâmă de integritate profesională.

— Ce vrei?

— Voiam să te văd. Ți-e foame?

— Da.

Nu mi-era, dar voiam să mă aflu oriunde altundeva, mai puțin aici. L-am lăsat pe Blake să ne ducă în ceea acum îmi aminteam că era o extrem de costisitoare mașină de ultimă generație, produsă de o companie ale cărei acțiuni tocmai crescuseră vertiginos.

— Câte acțiuni Tesla deții? am întrebat, în timp ce lăsam în urmă clădirile de pe marginea drumului, trecând în viteză pe lângă ele.

— Am intrat în a doua rundă de finanțare, deci o grămadă.

— Sigur că da, am mormăit eu.

Blake a străbătut orașul în timp record și fără să acorde prea multă atenție regulilor privind traficul rutier ori pietonal. Cumva, însă, tot m-am simțit în siguranță și ușurată să las campusul în urmă. Ne-am parcurs restul drumului în tăcere, până când Blake a oprit pe locul de parcare rezervat vizavi de turnul cu ceas.

Black Rose era un mic restaurant irlandez, aflat în inima Bostonului, la câţiva paşi distanţă de faimoasele *Faneuil Hall* şi de *Quincy Market*. Înăuntru, un bar din lemn întunecat mărginea un capăt al localului, în vreme ce pereţii erau acoperiţi cu blazoane din ţara de origine. Blake şi cu mine ne-am aşezat într-un colţişor liniştit, de unde îi puteam urmări pe oamenii de afară văzându-şi liniştiţi treburile lor, fie ei turişti, bancheri ori vizitii conducând trăsurici trase de cai.

O chelneriţă tânără, frumuşică şi veselă ne-a luat comanda cu un accent melodios irlandez ce m-a dus cu gândul la profesorul meu preferat, care *şi el* urma să plece peste doar câteva săptămâni.

— Două mic dejunuri irlandeze şi două beri Guinness, a spus Blake, întinzându-i fetei meniurile, apoi îndreptându-şi numaidecât atenţia către mine.

— Întotdeauna comanzi pentru alţii?

— Am vrut să te scap de bătaia de cap de a hotărî dacă să comanzi o halbă atât de devreme.

S-a aplecat spre mine, mişcarea scoţându-i în evidenţă bicepşii ce se iveau de sub mânecile tricoului cu emblema firmei Initech din filmul *Office Space*[2]. N-avea niciun drept să arate atât de relaxat într-o zi lucrătoare.

— Vrei să-mi spui de ce plângeai acum câteva minute?

Am scuturat din cap, simţindu-mă secătuită de puteri şi total nepregătită să mă aflu în compania lui Blake în momentele acelea.

— Poate că a fost o idee proastă.

Când am dat să-mi iau poşeta, el m-a apucat de mână.

— Hei, îmi pare rău.

Am închis ochii, dorindu-mi cu disperare să mă prăbuşesc undeva unde Blake să nu fie spectator.

— Rămâi, mi-a spus el blând.

---

2 Comedie neagră din 1999, scrisă şi regizată de Mike Judge. Filmul satirizează munca de zi cu zi într-o companie de software tipică pentru mijlocul anilor '90 şi se concentrează asupra câtorva angajaţi sătui de munca lor, interpretaţi de actori ca Ron Livingston, Jennifer Aniston sau Gary Cole. (*N. t.*)

M-am așezat la loc și mi-am lăsat mâna într-a lui, în timp ce furia mi se topea. Atingerea sa avea un efect liniștitor care mă deranja și pe care începeam în același timp să-l apreciez.

— De ce ai vrut să mă vezi?

— Păi, în primul rând, nu mi-ai dat ocazia de a-mi lua rămas-bun. Mereu fugi așa?

— N-am crezut că o să-ți pese, am spus, rușinată de întreaga poveste, deși aproape că nu mă mai gândisem la nimic altceva în cele două zile de când plecasem din apartamentul lui. Oricum, aveam un zbor devreme spre casă.

— Ai mai vorbit cu Max?

Am inspirat adânc, ușurată că discutam din nou despre afaceri.

— Da, ne întâlnim săptămâna viitoare.

— Cum merge căutarea de locuințe?

Mi-am dat ochii peste cap și am gemut.

— Acum că Alli se mută oficial la New York, presupun că tocmai a devenit mai simplă.

— Nu pare o veste bună.

— Da, va trebui să reîncep să mă îmbrac de una singură, ceea ce va fi greu, am glumit eu.

Nu mințeam, dar era evident că nu avea să-mi lipsească doar gustul ei în materie de modă. Alli era cea mai bună prietenă a mea, confidenta mea, copilotul meu. Încă nu-mi venea să cred că de-acum nu avea să mai fie colega mea de cameră. Urma să locuim la doar o oră de zbor distanță, însă eu păstram o teamă irațională că viețile noastre o vor lua în direcții diferite, care-și vor pune în cele din urmă amprenta pe prietenia la clădirea căreia lucraserăm atât de mult. Numai timpul avea să hotărască.

— Am un agent bun.

Blake a scos o carte de vizită din portofel și mi-a întins-o. *Fiona Landon, agent imobiliar autorizat.*

— Dacă e rudă cu tine, mă îndoiesc că are ceva ce mi-aș putea permite.

— E sora mea mai mică și nu se știe niciodată. E cunoscută pentru faptul că scoate la iveală achiziții bune. Spune-i doar că eu te-am trimis.

Am oftat.

— Ți-am spus despre situația mea ca să fac conversație. Nu era un strigăt de ajutor. Pot să rezolv problema asta și singură.

— Știu că poți, a spus el încet, trecându-și degetele peste încheieturile mâinilor mele. Dă-i un telefon, m-a îndemnat.

Mi-am lăsat mâna să alunece din strânsoarea lui și mi-am îndesat cartea de vizită în poșetă, știind că voi suna pentru simplul motiv că așa voia Blake, iar el nu avea de gând să renunțe până când n-aș fi făcut-o.

Chelnerița ne-a adus micul dejun, bun și consistent, două caracteristici ale mâncărurilor menite să te facă să te simți mai bine pe care le-am apreciat extrem de mult în acele momente. Nici faptul că am făcut totul să alunece mai ușor cu câteva înghițituri de bere Guinness n-a fost prea rău. Blake și cu mine am flecărit și am discutat despre sport, singurul subiect asupra căruia oricare doi locuitori din Boston ar fi putut să cadă de acord. Când nu mă aflam într-un vălmășag emoțional și când nu mă îmbrâncea cu capul înainte într-un carusel profesional, îmi făcea plăcere să-mi petrec timpul cu el. Puțin câte puțin, a reușit să mă scoată din starea întunecată în care mă aflam.

Afară, soarele încălzea drumurile pietruite în timp ce ne îndreptam înapoi spre mașină. Chiar și după atâția ani, Bostonul încă mă uluia. Străzile erau încărcate de istorie, iar oamenii aveau un temperament care mă făcea mereu să mă simt de-a locului. Era imposibil să locuiești aici și să nu simți o patimă, o poftă de a poseda ceva din locul acela.

Blake și-a împletit degetele cu ale mele și inima a început să-mi bată puțin mai repede.

— Acum încotro? m-a întrebat el.

Îmi doream să cred că era o întrebare nevinovată, însă citeam rugămintea din ochii lui. Nu m-ar fi deranjat să-i răspund: *Înapoi la*

tine acasă, dar n-aveam de gând să-mi fac un obicei din a mă culca cu Blake ori de câte ori îmi arunca privirea aceea.

M-am uitat în jos, încercând să ignor intensitatea dorinței de a fi cu el.

— Ar trebui să mă întorc acasă. Am multă treabă de făcut, am spus, sperând să mă creadă.

El m-a privit în tăcere preț de o clipă.

— Corect. Dă-mi voie să te duc cu mașina.

Am fost de acord, iar Blake m-a condus înapoi spre automobilul său. Pe drumul către casă, i-a sunat telefonul. Pe ecranul LCD s-a ivit fotografia deloc formală a unei frumoase brunete, lângă numele Sophia. El n-a luat în seamă apelul și a rămas cu ochii ațintiți spre strada din fața lui, fără să arate nicio emoție. N-aveam dreptul să întreb cine era. Nu aveam tocmai o relație, iar ideea că un om atât de bogat și de frumos ca Blake n-ar umbla din floare în floare era destul de puțin realistă. Cu toate astea, gândul că existau și alte femei în viața lui mi s-a înfipt ca un ghimpe în coaste.

Am oprit lângă casă, iar Blake a ocolit mașina pentru a-mi deschide portiera. În timp ce urcam treptele către ușa de la intrare, eu scotoceam după chei. Când m-am întors să-mi iau rămas bun, Blake m-a tras mai aproape. Am expirat brusc.

— Îmi datorezi un sărut de noapte bună, domnișoară Hathaway.

Până să apuc să-i răspund, mi-a acoperit gura cu a lui. M-am topit în sărutul acela și în căldura trupului său. Fie-vă milă, buze! Stresul din acea dimineață a devenit o amintire îndepărtată, fiind înlocuite de pofta pe care niciunul dintre noi nu era în postura de a și-o satisface în momentul acea.

— Invită-mă sus!

M-am retras cu răsuflarea tăiată și am scuturat din cap.

— Atunci vino la mine acasă.

Avea glasul aspru. De undeva din depărtare, am început să psihanalizez totul, smulgându-mă din acea clipă.

— Nu pot.

Tehnic vorbind, puteam. De fapt, nu-mi doream nimic mai mult decât să repet noaptea petrecută în apartamentul lui din Vegas, dar habar n-aveam în ce m-aş fi putut băga. Un şir de aventuri de-o noapte? Un loc la rând lângă cine ştie câte alte femei care i-au atras atenţia? În plus, acum mai mult ca niciodată, trebuia să mă concentrez asupra muncii. Să mi-o trag cu Blake în mod regulat până când nu mai ştiam de mine probabil că nu avea să mă ajute la capitolul ăsta.

— Cina, atunci.

— Nu, am insistat. Pe lângă asta, data trecută n-ai prea fost un gentleman desăvârşit.

— N-am fost? Din câte-mi amintesc, tu ai cerut un tur al dormitoarelor.

Şi-a lipit de mine erecţia tot mai accentuată, stârnind un scâncet. Am încercat să fac să-mi pese că eram în văzul oricui ar fi trecut pe acolo, dar mai mult mă îngrijora faptul că am alunecat tot mai departe de mine însămi şi tot mai adânc într-o atracţie periculoasă care deja pusese gheara pe mine.

— Blake, serios, Vegas a fost... cu adevărat grozav.

Am făcut o pauză, încercând cu disperare să mă adun.

— Pur şi simplu nu sunt într-un moment potrivit pentru treaba asta... orice ar fi treaba asta dintre noi.

L-am sărutat blând, inspirându-i pentru ultima dată parfumul înainte de a mă desprinde din strânsoarea lui. El mi-a dat drumul, însă judecând după dorinţa din ochii săi, îmi dădeam seama că nu era încântat.

— Adio, Blake.

Capitolul 7

Cu doar câteva zile înainte de închiderea căminelor, mai aveam puţin timp şi puţine variante pentru a găsi o nouă locuinţă. Nu-mi venea să cred cât de mult rămăsesem în urmă cu problema asta, însă viaţa mă pusese la tot felul de încercări în ultima vreme, aşa că m-am hotărât să apelez la sora lui Blake şi să sper în nişte rezultate rapide.

Fiona Landon era uluitoare. Părul şaten-deschis era ondulat într-o simplă şi stilată tunsoare bob. Tânără, profesionistă şi elegantă, purta o rochie bleumarin cu buline în ziua în care ne-am întâlnit pentru a porni în căutarea întâiului meu apartament.

Primele locuri pe care mi le-a arătat erau aşa cum mă aşteptasem: se încadrau în buget, micuţe şi destul de bine situate, însă la o distanţă considerabilă faţă de orice mijloc de transport în comun. Mi-am dat repede seama că va trebui ori să fac ceva concesii, ori să fac rost de un buget mai realist.

Ca să ne reorganizăm, ne-am oprit să luăm un prânz rapid la un mic magazin cu tot felul de bunătăţuri de lângă parc. După ce a dat

câteva telefoane pentru a stabili o vizită de ultim moment, Fiona mi s-a alăturat la masă.

— Așadar, cum l-ai cunoscut pe Blake?

M-am înecat puțin cu limonada. Doamne, dacă ar fi știut ea!

— Sunt în discuții cu Angelcom pentru o investiție în afacerea mea.

— Oh, uau, e grozav! Sper să-ți iasă!

— Și eu.

— Blake se implică foarte mult în investițiile lui. Am văzut câteva dintre companiile alea luând cu adevărat avânt.

Am dat din cap în semn de încuviințare și am scutit-o de a afla că Blake îmi spusese „pas". Mă rog, spusese „pas" afacerii mele. Pe mine ca persoană însă, mă urmărea cu o hotărâre la care te-ai aștepta din partea unui om de afaceri neîndurător.

— Dar tu? Faci asta permanent?

— Blake are câteva afaceri în domeniul imobiliar, așa că în cea mai mare parte a timpului mă ocup de ele, dar îmi fac de lucru și cu alte proprietăți din oraș.

— Bănuiesc că e bine să păstrezi treburile în familie.

— Categoric. Blake ne ține ocupați cu toate proiectele lui.

— De curând l-am cunoscut și pe Heath, am spus eu, omițând în mod convenabil detaliile întâlnirii noastre din Las Vegas.

— Ah, da?

— E o figură, am continuat, sperând, fie și numai de dragul lui Alli, să aflu ceva mai multe informații despre carismaticul ei frate și despre problemele pe care Blake le avea cu el.

— S-ar putea spune și așa. Habar n-am cum reușește Blake să-l suporte.

S-a uitat pe lângă mine, fața ei netrădând niciun fel de emoție.

— Tu ai frați sau surori?

— Nu, sunt singură la părinți.

Ani întregi fusesem singură la propriu. Deseori îmi imaginasem cum ar fi putut arăta viața mea cu un frate sau doi. Cineva cu care

să împart povara emoţiilor de după moartea mamei sau alături de care să iau în râs greutăţile şi să merg înainte. Persoana care ştia cel mai bine prin ce trecusem era Elliot, dar, ca şi mine, şi el îşi văzuse de viaţa lui.

Ne-am terminat prânzul, apoi Fiona m-a dus cu maşina la ultimul apartament pe care voia să mi-l arate în acea zi. Mi-a promis că avea să se apropie mai mult de ceea ce căutam eu. A oprit în faţa unei pitoreşti clădiri din cărămidă de pe Commenwealth Avenue. Strada era mărginită de copaci de la un capăt la celălalt, cu alei şi spaţii verzi superb îngrijite, ce despărţeau cele două trotuare. În zona aceea locuiau mulţi dintre oamenii de vază ai oraşului şi, cu toate că-mi plăcea schimbarea de peisaj faţă de locurile lipsite de strălucire pe care le văzusem până atunci, îmi făceam griji pentru cât de mult peste buget avea să se situeze costul unei asemenea locuinţe.

Totuşi, am urmat-o pe Fiona de-a lungul unui şir de trepte. Am intrat într-un apartament cu două dormitoare, luminos şi spaţios.

— Uau!

— Abia a ieşit pe piaţă, mi-a spus ea.

Electrocasnicele erau noi, pereţii proaspăt văruiţi, iar podelele din lemn închis la culoare arătau impecabil.

— E perfect, Fiona, dar mă îndoiesc că mi-aş putea permite ceva atât de frumos.

— Proprietarul îl dă la preţul potrivit pentru chiriaşul potrivit. E peste bugetul tău, dar e o casă atât de grozavă, încât a trebuit să ţi-o arăt.

Mi-a întins oferta cu chiria cerută, o sumă peste cea pe care o prevăzusem eu, dar bine-meritată pentru confortul suplimentar pe care locuinţa îl oferea.

Am expirat lent şi am făcut câteva calcule în minte.

— Având un dormitor în plus, poţi oricând să-ţi iei o colegă de apartament. N-o să stea mult pe piaţă, Erica, deci dacă tu crezi că s-ar putea să-l vrei, pot să dau chiar acum un telefon.

Aș fi avut bovindouri, o baie cu cadă și o a doua cameră cu care să fac ce vreau. În ultima vreme mă tot lăsasem ghidată de instinct, așa că de ce să mă opresc acum?

— Unde semnez?

*

Mi-am îndesat și ultimele haine într-un sac negru pentru gunoi și l-am azvârlit lângă celelalte. Alli și cu mine aproape că nu vorbiserăm toată ziua, decât pentru a negocia cine păstrează obiectele cumpărate în comun. Situația semăna ciudat de mult cu o despărțire și făcea cam tot atâta prăpăd printre nervii mei deja încordați. După ce am terminat, ne-am așezat amândouă pe salteaua goală, făcând arcurile să scârțâie sub noi. Ele sigur n-aveau să-mi lipsească.

— Ai mai privit vreo veste de la Heath? am întrebat, dornică să rup tăcerea și tensiunea dintre noi.

Alli a ridicat ușor din sprâncene și a dat din cap în semn de încuviințare. Grozav, nu voia să-mi vorbească.

— Și?

— Și ce? s-a răstit ea. Nu e ca și cum ți-ar păsa, Erica.

— Ascultă, îmi pare rău. M-ai prins într-un moment nepotrivit și pur și simplu...

O lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz, dar am șters-o numaidecât.

— Mi-aș dori să nu fii nevoită să pleci, dar vreau să știi că înțeleg de ce o faci. Eu...

A traversat distanța dintre noi și m-a îmbrățișat.

— Vreau să fiu fericită și știu că așa o să se întâmple, i-am șoptit.

Alli s-a retras și mi-a cuprins fața în palme.

— Erica, tu ești cea mai bună prietenă a mea. Vreo trei sute de kilometri între noi n-o să schimbe asta. Și să nu crezi nicio clipă că n-o să faci furori cu afacerea asta și fără mine. E copilașul tău. Acum nu te mai ține nimic în loc.

— Vorbeşti de parcă o să fie foarte uşor.

— Tu ai făcut ca totul să pară uşor încă din prima zi. Eu habar n-am cum am reuşit, dar ştiu că n-am fi putut s-o facem fără tine în frunte.

Îmi doream s-o cred, dar acum că plecarea ei se transforma în realitate, povara responsabilităţilor mele mă izbea din plin. Din fericire aveam mult mai mult timp să mă ocup de ele, însă începeam să-mi pun la îndoială hotărârea de a rămâne în Boston când părea că toţi cei care contau pentru mine plecau de-aici.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Fiona m-a întâmpinat la uşă, îmbrăcată într-o rochie colorată de vară, în care arăta la fel de dichisită ca şi până atunci.

— Felicitări!

Mi-a zâmbit şi m-a îmbrăţişat scurt.

— Mulţumesc că mi-ai găsit o locuinţă aşa grozavă.

— Oricând.

Zâmbetul i-a mai pălit însă, când a aruncat o privire înspre SUV-ul care mă adusese. Din el a coborât Brad, care mi s-a alăturat pe trotuarul din faţa clădirii. Brad era prietenul unui prieten. Nu-l cunoşteam foarte bine, dar era destul de amabil şi, în mod evident, petrecea ceva timp la sală, aşa că nu mă simţisem foarte prost când îl rugasem să-mi care salteaua pe scări, până la noul apartament.

A făcut-o cu eleganţa unui expert, fără să lase nicio urmă pe zidurile imaculate ale clădirii. Fiona a părut neliniştită când mi-a întins cheile ca să descui uşa. După ce am făcut asta, Brad a trecut pragul spre camera ce avea să-mi devină dormitor. N-am apucat să-l urmez înăuntru, că cineva a şi coborât scările.

Oh, un vecin! m-am gândit eu entuziasmată, asta până când afurisitul de Blake Landon a apărut de după colţ şi m-a privit cu un zâmbet menit să-ţi topească inima.

— Ce cauţi aici?

Tonul vocii mele a trădat ceva mai multă spaimă decât intenţionasem. Tocmai trecusem prin trei zile pline de regrete în care crezusem

că am scăpat de el odată pentru totdeauna și în care mă întrebasem în același timp de ce renunțasem permanent la cea mai bună partidă de sex din viața mea.

— Aici locuiesc.

Mi-am mutat privirea furioasă către Fiona, care a tresărit vizibil, dând la iveală faptul că îi fusese complice de la bun început.

— Scuze, a mimat ea din buze, după care s-a întors și ne-a părăsit...

— Aici locuiești.

Nu era o întrebare, ci mai degrabă o confirmare a celui mai rău scenariu posibil.

— Păi, de fapt, sunt proprietarul clădirii, dar, da, și locuiesc aici.

Mi-am încrucișat brațele la piept și am început să bat din picior. Cum altfel aș fi putut să exprim furia absolută față de acest bărbat teribil de atrăgător, care nu se putea abține să se amestece în treburile mele?

— Pari furioasă. Ce pot să fac?

Avusese decența de a se arăta puțin șovăielnic, ceea ce era un lucru înțelept, având în vedere că luam în calcul violența fizică pentru a mă face înțeleasă. Cuvintele erau o risipă în cazul lui.

— Pentru început, poți să-ncetezi să te mai bagi în afurisita mea de viață, Blake! am spus eu, înfigându-mi arătătorul în pectoralii lui tari ca piatra. Ce te face să crezi că poți să dai buzna și să mă așezi în mod convenabil într-un apartament de sub al tău, gândind că asta e al dracului de normal?

— Pentru o absolventă de Harvard, ai o gură tare spurcată.

— Lasă prostiile, Blake!

— Chiar voiai să locuiești într-unul din apartamentele alea mizerabile?

— Nu-i vorba despre asta.

Exasperată, am intrat în apartament și am trântit ușa în urma mea. El s-a luat după mine și a dat nas în nas cu Brad, care s-a arătat cel puțin surprins. Blake era mai suplu și, în general, mai puțin musculos,

însă ceva mai înalt decât amicul meu. Când l-a văzut pe Brad, a mijit ochii și a strâns pumnii pe lângă corp.

— Ăăă, salut? a spus Brad, părând stânjenit.

Eu mi-am înșfăcat portofelul din poșetă și am scos cei cinzeci de dolari pe care îi datoram.

— Mersì mult, Brad. Cred că e suficient. Tu doar lasă restul de bagaje în hol și pot să le aduc eu sus.

— Ești sigură?

— Da, am spus Blake și cu mine la unison.

Cumva, în timp ce se certa cu mine pentru privilegiul de a-mi căra bagajele până în apartament, Blake m-a convins să iau cina în locuința lui de la etaj. Eram lihnită și epuizată din punct de vedere emoțional, așa că am încuviințat fără prea multă tragere de inimă.

Am intrat prin hol, într-o încăpere deschisă, cu bucătărie de designer în partea dreaptă și o sufragerie spațioasă în partea stângă. Apartamentul era, în cea mai mare parte, exact așa cum m-aș fi așteptat. Luminos și modern, cu încăperea principală decorată în stil contemporan: canapele din microfibră de culoare crem, mobilier din lemn de esențe tari, în nuanțe închise, și pete de albastru oceanic în tablouri și accesorii. Am bănuit că altcineva, cel mai probabil o femeie, îl ajutase să decoreze interiorul.

Ce m-a surprins cel mai mult, mai ales după ce-i văzusem Tesla de ultimă generație, era aparenta lipsă a aparaturii electronice, dar poate că echipamentele erau atât de avansate încât pur și simplu stăteau cumva camuflate în cameră.

— Fără gadgeturi și alte drăcii? am întrebat.

— Nu prea. Dacă am nevoie să stau conectat, mă duc la birou.

— Mă mir.

— De ce?

— Păi, probabil că ai putea să ții o mică teleconferință de pe ecranul tactil din mașină. Nu mi-am imaginat că locuința ta ar fi altfel.

— De cincisprezece ani mă tot holbez la ecrane. Până la urmă mi-am dat seama că unele dintre cele mai bune idei îmi vin când rămân deconectat pentru lungi perioade de timp.

— Cred că înțeleg, am spus, nereușind să mă eliberez pe deplin de propria mea obsesie pentru tehnologie.

Trebuia să pot fi contactată oricând, pentru orice eventualitate. Gândul de a fi offline pentru mai mult de o oră, mai ales în cazul cuiva cum era Blake, care probabil era și mai căutat decât mine, era de neconceput.

— Vin?

Fusese o zi călduroasă, extenuantă și stresantă. Nu-mi doream nimic mai mult decât s-o închei cu un pahar rece de vin alb, însă asta ar fi însemnat un bilet dus către dormitorul lui Blake — un loc pe care eram hotărâtă să-l evit, mai ales în noile condiții locative. Acum că eram vecini, mulțumită contractului de închiriere pe un an pe care tocmai îl semnasem, trebuia să stabilesc noi limite.

— Apă, am spus. Deci, ce avem la cină? Pot să te ajut cu ceva?

— Ăăă...

A ezitat, apoi a deschis un sertar și a scos din el un teanc de meniuri ale firmelor care livrau mâncare la pachet.

— Alege! Îți recomand călduros restaurantul cu mâncare thailandeză din josul străzii. Cea mai bună pe care-o s-o mănânci vreodată.

Am scuturat din cap, puțin uimită că făcuse un asemenea efort să mă invite la cină, fără să fi avut nicio strategie. Părea un lucru neobișnuit pentru el. Blake era mereu cu cinci pași înaintea mea, o calitate pe care nu aveam s-o mai subestimez vreodată.

— Lasă-mă să ghicesc! Tu nu gătești?

— Am multe talente, însă gătitul nu se numără printre ele, nu.

— Ai încercat vreodată?

— Nu chiar, a ridicat el din umeri.

— Ok, unde-i cea mai apropiată piață?

Blake a ridicat din sprâncene.

— La două străzi distanță.

— Bine, eu am un frigider gol, bănuiesc că și al tău e la fel. Ce-ar fi să facem câteva cumpărături și eu o să-ți arăt cum să pregătești o masă ca lumea pentru data viitoare când o să mai inviți o fată la tine acasă?

A făcut o pauză. Nu știam sigur dacă-l deranja sau dacă se gândea la oferta mea. Oricum, el întrecuse măsura cu mine de prea multe ori. Refuzam să calc ca pe coji de ouă în preajma lui Blake, fie el miliardar sau nu.

— Bine, hai să mergem, a spus în cele din urmă.

La piață Blake a fost ca peștele pe uscat. L-am iscodit ca să aflu ce-i place și ce nu, apoi am adunat toate ingredientele pentru una dintre specialitățile mele, *linguine* cu scoici, unul dintre primele feluri de mâncare pe care mama m-a învățat să le pregătesc.

De vreme ce mie încă îmi lipseau uneltele de bază din gospodărie, cum ar fi oalele și tigăile, m-am apucat de treabă în bucătăria de lux a lui Blake, în vreme ce el asista de pe margine. Simțeam că-mi ieșisem puțin din mână, dar treptat m-am orientat. După patru ani de trai la cămin, cu chicinete în care se găsea doar strictul necesar, îmi era dor de o bucătărie adevărată, iar din a lui Blake nu lipsea nimic.

— Ai de gând doar să stai acolo sau să mă ajuți? am întrebat eu, vorbind numai pe jumătate serios.

Mi s-a alăturat la masa de lucru, așa că i-am dat prima sarcină.

— Poftim, toacă asta.

I-am întins o ceapă. L-am urmărit cu coada ochiului, prefăcându-mă că nu-l văd cum clipește ca să-și alunge lacrimile.

Am început să mă simt ca acasă, explicând, pentru binele lui, în timp ce lucram. Deși în cea mai mare parte tăcut, Blake s-a dovedit un elev atent. Chiar puțin prea atent uneori, căci l-am surprins uitându-se la fundul meu în timp ce eu îi umblam prin dulapuri în căutarea unei strecurători. Am profitat din plin de schimbul de forțe, învățându-l câteva noțiuni de bază despre gătitul pastelor, cum ar fi identificarea momentului în care ele sunt gătite *al dente* și diferențele esențiale dintre parmezanul proaspăt ras și cel la borcan.

După ce am terminat, am pregătit două farfurii, iar Blake le-a dus în sufragerie. Ne-am așezat la masa tradițională din lemn uzat, o piesă de mobilier frumoasă și scumpă. Recunosc că începeam să mă obișnuiesc cu lucrurile de calitate atunci când mă aflam în preajma lui Blake.

Ne-am repezit la farfuriile cu mâncare și, preț de câteva clipe, n-am mai spus nimic.

— Se aprobă, a dat el din cap și a mai răsucit niște paste în furculiță.

— Mersi. Vestea bună e că resturile o să fie și mai gustoase.

— Cum ar putea resturile să fie mai gustoase decât astea?

— Pastele absorb tot sosul scoicilor. E divin!

El a gemut în semn de încuviințare, în timp ce înghițea o altă îmbucătură. Am zâmbit, mulțumită și poate puțin mai puternică.

— Ești bine pregătită pentru întâlnirea cu Max? m-a întrebat Blake.

Farfuria lui era aproape curată, în vreme ce eu abia o începusem pe a mea.

— Nu complet. M-am tot agitat cu mutarea și cu rezolvarea treburilor rămase neterminate. Dar săptămâna asta am de gând să pun la punct detaliile.

— O să vrea să știe mai multe despre datele statistice privind conversia.

— Ok, am dat eu din cap, notându-mi în minte să completez acel capitol.

— Și îți va trebui o împărțire precisă pe categorii a cheltuielilor tale din prezent, plus cum te aștepți să arate ele după finanțare. Fără Alli și cu o schimbare a cheltuielilor tale personale, trebuie să începi să te gândești la cum va arăta situația ta financiară dacă primești finanțarea.

— Ok, mersi.

— Ai ceva date statistice legate de eforturile tale de marketing? Ce merge și ce nu?

— Ăăă, câteva, am răspuns. Am o analiză, dar n-am prelucrat cu adevărat cifrele de ceva vreme.

El s-a lăsat în față, sprijinindu-și coatele de masă.

— Ce faci mâine?

— Se pare că o să-mi fac temele.

— Ce-ar fi să treci un pic pe la mine pe la birou, ca să te ajut să rezolvi o parte din toate astea? O să obții finanțări mai repede dacă poți să răspunzi din prima la asemenea întrebări. Altfel discuțiile n-o să ducă decât la alte discuții. Există doar câteva întrebări la care trebuie să răspunzi ca să obții un acord de finanțare, dar trebuie să știi răspunsurile din fiecare unghi posibil.

Dacă exista cineva care să mă poată îndruma de-a lungul procesului, Blake era persoana aceea. Să-l refuz ar fi fost nepoliticos, ca să nu mai spun de-a dreptul prostesc. Totuși, aveam îndoieli când venea vorba să-l implic și mai adânc în treburile mele, nu că el mi-ar fi lăsat prea mult de ales.

— Nu e un conflict de interese? am întrebat, încercând să mă gândesc la orice motiv legitim pentru a-i refuza ajutorul.

Detestam faptul că acum aveam nevoie de el.

— Nu, Erica. Ți-am spus deja, nu o să investesc în proiectul tău.

— Îți sunt recunoscătoare pentru ofertă, Blake. Chiar sunt, dar nu vreau să te deranjez.

— N-o să mă deranjezi. Biroul meu e chiar vizavi de turnul cu ceas.

Și-a scos cartea de vizită din portofel.

— Ne întâlnim acolo după prânz și putem să trecem în revistă cifrele.

Și-a luat farfuria goală și s-a dus spre bucătărie.

— Tu când ai mâncat ultima oară? l-am întrebat când s-a întors cu farfuria din nou plină ochi și cu o sticlă de bere rece, produsă de o mică berărie locală.

— Mor după mâncarea făcută în casă.

A zâmbit larg și a luat o înghițitură din sticlă.

— Care-i meniul pentru mâine seară? Spune-mi și o să aprovizionez bucătăria.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu mi-am dat seama că va trebui să-mi suplimentez chiria lucrând ca bucătăreasă.

— Cred că m-aș mulțumi să te las să locuiești aici pe gratis, dacă m-ai hrăni așa în fiecare seară.

— Tentant, l-am tachinat, deși n-aș fi acceptat niciodată.

Era evident că Blake se dăduse peste cap să mă aducă acolo, în clădirea aceea, la dispoziția lui, după cum părea. Probabil că n-ar fi fost un lucru înțelept să-i fac afacerea și mai profitabilă cu delicatese culinare. Dar poate că aveam să-l potolesc cu mâncare în loc de sex. Putea fi un plan bun, deși eu aveam unul și mai grozav.

Capitolul 8

Am strâns masa după cină, apoi ne-am așezat unul lângă altul pe canapeaua din fața ferestrelor, cam la fel cum făcuserăm în Vegas. Hotărâtă să obțin un cu totul alt rezultat în seara aceea, n-am fost foarte subtilă când m-am tras cu câțiva centimetri mai departe, făcând apropierea de el mai ușor de îndurat.

— Unde ai învățat să gătești așa? m-a întrebat Blake.

Am făcut o pauză înainte de a răspunde, ca să cântăresc cu grijă cât din viața mea personală eram cu adevărat dispusă să-i împărtășesc. Discuțiile despre mama duceau invariabil la misterul legat de tata, un concept dificil de înțeles de către ceilalți. Faptul că nu-i cunoșteam identitatea stârnea o serie de reacții din partea celor din jur, de la uimire, la prejudecăți și milă. Deși mă temeam să-i mărturisesc totul lui Blake, ferindu-mă de întrebările lui n-aș fi făcut decât să amân adevărul. Fără îndoială că m-ar fi bătut la cap și ar fi iscodit până când l-ar fi aflat, încetul cu încetul.

— Mama a fost o bucătăreasă extraordinară. Ea m-a învățat tot ce știu despre mâncare.

— A fost? m-a întrebat el blând.

— S-a stins când eu aveam doisprezece ani.

Am înghițit în sec ca să-mi alung durerea ce se ivea ori de câte ori vorbeam despre mama.

— A început să-i fie rău și până să afle medicii ce avea, cancerul se răspândise agresiv. S-a dus câteva luni mai târziu.

— Îmi pare rău, a spus Blake.

— Mulțumesc.

Întristată de amintire, am început să-mi ciupesc ruptura blugilor.

— A trecut atâta timp, încât îmi vine greu să-mi amintesc tot ce era legat de ea. Am impresia că mâncarea e una dintre căile prin care pot să-i păstrez vie amintirea. Pare ciudat, nu-i așa?

— Nu cred.

S-a întors către mine și mi-a luat mâna liberă.

— Deci ai fost crescută de tatăl tău.

Își mișca încet degetul în cerc pe dosul mâinii mele, liniștindu-mă și în același timp distrăgându-mi atenția.

— Tatăl meu vitreg m-a crescut timp de aproape un an. Când am împlinit treisprezece ani, m-am mutat pe coasta de est, la o școală cu internat. Mi-am petrecut o vară înapoi în Chicago și restul cu cea mai bună prietenă a mamei, Marie, care locuiește chiar la marginea orașului. Dar de atunci am fost mai mult pe cont propriu.

— E o perioadă destul de lungă petrecută pe cont propriu.

Am dat încet din cap.

— E adevărat, dar nu prea am termen de comparație. Presupun că e cum e.

— Probabil că ți-e dor de ei.

Abia dacă știam cum e să ai un tată, dar eram sigură că, în împrejurările potrivite, mi-ar fi plăcut să am unul.

— Mi-e dor de mama în fiecare zi, am spus. Dar asta e viața mea și tot ce am trăit m-a transformat în cine sunt, așa că nu pot să mă gândesc prea mult la ce-ar fi putut să fie.

N-aveam să fiu niciodată în pas cu majoritatea celor de vârsta mea, care primiseră mult mai multe șanse de a face lucrurile cum trebuie, ai căror părinți le erau alături pentru a-i ridica în cazul unui eșec și pentru a-i îndruma în direcția potrivită atunci când se confruntau cu tot felul de dileme.

Eu învățasem repede că plasa mea de siguranță avea găuri destul de mari în ea, ceea ce probabil explica de ce în ultima vreme mă simțisem ca un naufragiat rămas fără vestă de salvare. Acum, noua mea slăbiciune pentru Blake făcea și mai dificil demersul deja riscant de a conduce afacerea cu normă întreagă. Cu toate astea, iată-mă aici, dându-i încă o ocazie de a mă distrage de la ce aveam de făcut.

— E târziu. Ar trebui să plec.

— Nu trebuie să pleci.

Vorbise pe un ton serios, dar nu insinuant. I-am cercetat privirea, în căutarea unor indicii, sperând că nu voi găsi acolo compătimire. Povestea mea nu era dintre cele mai fericite, însă nu ajunsesem nicăieri plângându-mi de milă.

— Știu, dar am un milion de lucruri de făcut înainte să ne întâlnim mâine.

M-am ridicat în picioare.

— Poftă bună la resturi.

S-a ridicat și el.

— Abia aștept momentul în care o să le pot considera resturi.

Stătea atât de aproape, încât răsuflarea lui îmi atingea buzele. Tensiunea sexuală dintre noi era electrizantă. Cu două ore în urmă eram furioasă foc, dar de atunci el îmi înfulecase felul preferat de paste și fusese incredibil de dulce. Totuși, faptul că eram vecini îmi cerea să chibzuiesc atent la cum ar fi fost mai bine să procedez de acum înainte. Din păcate, el nu-mi lăsase prea multe ocazii de a chibzui la nimic, iar emoțiile mele erau amestecate și confuze.

Mi-am îndesat mâinile în buzunare, rezistând tentației de a-l atinge. M-am uitat în jos, întrebându-mă dacă ăsta era momentul potrivit pentru a deschide subiectul.

— Ce s-a întâmplat?

Cu îngrijorarea întipărită pe trăsăturile bine conturate ale feţei, Blake mi-a cuprins obrazul în palmă. M-am lăsat atrasă de acea simplă atingere.

— Păi, în primul rând, încă sunt supărată pe tine.

El a schiţat un zâmbet, în vreme ce îşi trecea degetul mare peste buzele mele. Şi le-a lins pe ale lui, iar eu am deschis gura la vederea gestului, tremurând în faţa promisiunii unui sărut.

— Îmi place când eşti nervoasă, a murmurat Blake.

— Întotdeauna eşti aşa de insistent?

— Numai când văd ceva ce-mi doresc.

— Cum de m-am pricopsit tocmai *eu* cu norocul ăsta?

N-am reuşit să-mi ascund surâsul.

— Aştepţi să primeşti complimente?

— Nu, dar sper că ai un motiv bun pentru care-mi dai viaţa peste cap.

El a făcut un pas în spate trecându-şi o mână prin păr, iar absenţa lui mi-a dat, preţ de o clipă, senzaţia că pierdusem ceva. Îl voiam înapoi, atingându-mă.

— Eşti altfel.

M-am încruntat uşor.

— Ok.

— Voiam să te revăd şi tu nu prea-mi dădeai ocazia, a continuat el şi a ridicat din sprâncene. Asta nu poate să fie suficient?

Am oftat şi m-am apropiat.

— Bănuiesc că o să vedem.

L-am sărutat în grabă pe obraz şi l-am lăsat înainte să-mi dea prin cap să mă conving singură că merita să rămân. M-am întors în apartamentul meu, care părea prea luminos şi prea golaş în comparaţie cu al lui Blake. Acesta era noul meu cămin, dar avea să mai treacă mult timp până să simt că locul îmi aparţinea cu-adevărat. M-am uitat la muntele de bagaje şi cutii pe care trebuia să le organizez înainte de a mă reîntoarce la muncă a doua zi. Atunci mi-am amintit ceva.

Mi-am înşfăcat telefonul şi am căutat numărul lui Sid. Mi-a răspuns după al doilea ţârâit.

— Ce-i? m-a întrebat.

— Câteva chestii. Alli şi-a luat o slujbă în New York.

— Nasol, a zis Sid, fără nicio emoţie.

— Şi cineva de la Angelcom mă pregăteşte pentru următoarea întâlnire cu Max, ceea ce e un semn bun pentru finanţare.

— Marfă!

— În ultimul rând, tu unde o să locuieşti după ce se închid căminele?

— Aveam de gând să stau la nişte prieteni de pe-aici până când o să apară ceva.

— Eu am o cameră liberă în noul meu apartament şi mi-ar prinde bine compania. Te interesează?

Sid a rămas pe gânduri.

— Eşti sigură?

— Da, categoric.

— În regulă, mie-mi sună bine.

Am zâmbit şi i-am dat adresa, după care am închis.

*

Pe uşa dublă din sticlă mată scria, cu caractere îngroşate, *Landon Group*. Am trecut pragul într-o ambianţă alcătuită din spaţii de lucru de ultimă generaţie, ce umpleau încăperea lungă. L-am văzut pe Blake stând sprijinit de pervazul unei ferestre, discutând cu un tânăr care îşi ţinea căştile agăţate de gât. Biroul era decorat cu câteva obiecte ce aminteau de serialul Star Trek. *Lui Sid i-ar fi plăcut la nebunie aici*, m-am gândit eu. Blake a ridicat ochii şi a murmurat ceva înainte de a veni spre mine.

— Bună!

Mi-a aruncat un surâs copilăresc şi m-a luat de mână pentru a mă conduce pe culoarul central al camerei, înspre un birou închis, aflat în capătul îndepărtat.

Gestul m-a luat complet pe nepregătite, dar, spre surprinderea mea, toți păreau perfect concentrați, de parcă n-ar mai fi existat viață dincolo de șirurile de date ce alimentau calculatoarele. În plus, eram și foarte nepotrivit îmbrăcată. Într-o fustă-creion de culoare albă, o bluză fără mâneci cu guler negru și o foarte respectabilă pereche de pantofi negri cu toc, ieșeam în evidență într-o mare de tricouri, hanorace și cămăși înflorate. Se pare că mai aveam multe de învățat despre cultura noilor companii din domeniul tehnologiei.

Chiar în fața a ceea ce presupuneam că era biroul personal al lui Blake, o femeie micuță, cu un aer punk, stătea așezată la o masă în formă de L, cu ochii ațintiți în ecranul computerului. Când ne-am apropiat, s-a uitat spre noi.

— Erica, ea e Cady.

Cady a sărit și mi-a strâns mâna. Era îmbrăcată la fel de lejer ca toți ceilalți, într-o pereche de blugi și un tricou simplu, alb. Brațul stâng îi era acoperit de tatuaje ce se amestecau într-o uriașă operă de artă corporală, însă ceea ce ieșea în evidență cel mai tare era creasta ei scurtă, decolorată, cu vârfuri roz. Urechile le avea împodobite cu cercei rotunzi din metal lucios, prinși în interiorul lobilor și asortați cu cureaua plină de ținte.

— Bună, Erica! Îmi pare bine să te cunosc.

Mi-a luat mâna, dezvăluind un zâmbet frumos, care-i lumina ochii cenușii. În ciuda tuturor podoabelor pe care le purta, era foarte atrăgătoare.

— Și mie.

— Cady e asistenta mea personală. Și vecina ta.

L-am fulgerat cu privirea pe Blake. Nu-mi dădusem seama că are o colegă de apartament.

— Locuiesc în apartamentul de sub al tău. Cred că n-am apucat până acum să ne întâlnim în bloc, a spus ea.

Am răsuflat ușurată, surprinsă de propria mea reacție.

— Ah, uau! Ok.

Ce naiba? N-ar fi trebuit să-mi pese dacă are o colegă de apartament. La urma urmei, și eu eram pe cale să locuiesc cu altcineva.

— Să-mi spui dacă ai vreo întrebare legată de locuință sau de cartier. Sunt oarecum și administratorul neoficial al lui Blake.

— În regulă, mersi.

Ea mi-a făcut un mic semn cu mâna, în timp ce Blake mă trăgea în biroul lui, închizând ușa în urma noastră.

Încăperea semăna mai mult cu ce mă așteptasem de la apartamentul lui, dar tot m-a impresionat. Trei ecrane supradimensionate stăteau înșirate pe marginea uneia dintre cele două mese de lucru. Pe două dintre ele erau afișate linii de cod, în vreme ce al treilea era plin de tabele. Afirmația lui Heath, conform căreia Blake făcea toată treaba, părea valabilă. Nici măcar eu nu eram sigură că aș fi putut să fac atâtea lucruri simultan.

Într-un alt colț al biroului, un televizor enorm stătea atârnat de perete, conectat la ceea ce păreau a fi toate consolele de jocuri pe care ți le-ai fi putut imagina. Blake m-a condus spre o uriașă masă de ședințe, făcută din geam mat și așezată în fața unei table de sticlă.

— Parcă-am fi în *Misiune imposibilă*, am spus, sperând în taină că voi avea o scuză să scriu pe tablă.

Poate reușeam să ilustrez limitele care trebuiau să existe în relația noastră. Blake a râs și s-a așezat la masă, lângă mine.

— Ok, arată-mi ce ai.

Am apăsat pe un buton, iar creierul meu de femeie de afaceri a preluat controlul, schimbând ordinea priorităților și făcându-mă să mă concentrez în următoarele două ore, cât am lucrat sârguincios la pregătirea unui plan pentru ce-a de-a doua parte a prezentării pe care aveam să i-o fac lui Max. Am recapitulat cifrele, iar eu am venit cu mai multe explicații legate de afacere. Mi-am luat notițe, schițând punctele pe care urma să le organizez în seara aceea, când aveam să mă întorc în apartament, și încercând să nu mă las distrasă de apropierea lui.

Chiar și în condițiile astea, nu puteam să nu-mi amintesc că Blake și cu mine avuseserăm o noapte de pasiune dezlănțuită. Oamenii evită aventurile la locul de muncă tocmai din motivul ăsta. Când nu mă

uitam direct spre el, mă puteam preface că nu mă atrage în mod irezistibil, dar asta cu un efort concertat.

— Mi-am câștigat deja cina?

Blake stătea lăsat pe spătarul scaunului, cu un stilou așezat după ureche și având întipărit pe chip un surâs poznaș care pur și simplu nu era corect. Femeile trebuie să muncească din greu ca să ajungă la o frumusețe „naturală", dar Blake reușea să-mi facă inima să stea în loc cu o pereche de blugi uzați și un zâmbet la momentul potrivit.

— Mereu porți tricouri la muncă? m-am interesat, ignorând întrebarea lui.

— De obicei, a dat el din umeri.

— Dar când mergi la cazinouri te îmbraci în costum?

— Nu eram la muncă.

— Măsura garderobei tale pare puțin deformată, Blake.

M-am întors la notițele mele, deși îmi pierdusem complet șirul gândurilor. Mintea îmi era încețoșată de imagini cu el îmbrăcat în costumul acela gri, stând sprijinit de ușa camerei mele de hotel. *Ar trebui să poarte costume mai des*, mi-am zis. *Ba nu! N-ar trebui.* Am scuturat din cap, cu ochii la însemnări, recunoscătoare că Blake nu-mi putea auzi dialogul interior.

— Dacă aș purta un costum aici, s-ar stârni o revoltă. La urma urmei, am o reputație de menținut.

Sid nu s-ar fi îmbrăcat nici mort în costum, așa că poate avea dreptate.

Ne-am petrecut restul după-amiezii în biroul lui Blake. Eu mi-am văzut de lucru cu prezentarea, în vreme ce el tasta de zor, făcând tot felul de minuni să apară pe cele trei monitoare. Făcusem progrese considerabile, așa că mă simțeam încrezătoare că voi fi în stare să răspund la orice întrebare pe care Max ar putea-o avea pentru mine la următoarea întâlnire și că voi putea să umplu golurile lăsate de prezentarea anterioară. Mi-am închis laptopul și m-am ridicat să plec, când Blake s-a răsucit pe scaun.

— Care-i planul? m-a întrebat.

M-a măsurat din priviri, cu un rânjet ca de lup, care numai nevinovat nu părea.

— Nu sunt bucătarul tău personal. Îți dai seama de asta, nu?

— Am putea să negociem.

S-a ridicat și s-a sprijinit de birou, în fața mea.

— Ce aș putea să fac pentru tine?

M-am cutremurat când i-am auzit glasul ușor răgușit. De ce trebuia să fie atât de al naibii de sexy? Poate că aveam să sărim peste cină și să trecem direct la desert. Spuma de ciocolată suna bine. Mi-a venit în minte gândul de a linge spumă de ciocolată de pe abdomenul lui tare ca piatra. Fiecare striație delicioasă... până jos de tot. Oh, Doamne! Mi-am lins buzele uscate. Nu petrecusem nici pe departe suficient timp admirându-i trupul ultima și singura dată când îl avusesem gol.

— Ai vreo idee, Erica?

Blake și-a părăsit locul de lângă birou și s-a apropiat. Ajunsesem la limita timpului pe care îl puteam petrece în siguranță doar eu cu el. Prezența lui avea tot atâta putere ca un drog. Mi-am mușcat buza, cu gândul la fantezia de a-l avea drept farfurie pentru desert.

Stăpânește-te, Erica!

M-am smuls din reverie și m-am îndreptat.

— Mașina ta cea nemaipomenită e aici?

— Da. Și nu, nu poți s-o conduci, m-a tachinat el.

— Am nevoie să iau câteva lucruri pentru casă. Du-mă cu mașina și diseară o să-ți fac pui cu parmezan.

— Sunt gata oricând vrei.

Următoarea oră ne-am petrecut-o într-un magazin universal, umplând coșul cu vase pentru bucătărie, prosoape și lenjerie de pat. Eu am înhățat cel mai ieftin rând de așternuturi pe care l-am putut găsi într-o culoare care să-mi placă, însă Blake l-a pus la loc fără niciun cuvânt și l-a înlocuit cu unul de mai bună calitate, dar și de trei ori mai scump.

— N-am un copac cu bani, să știi.

El a zâmbit uşor.

— Pe astea le cumpăr eu. Și-ți promit că o să-mi mulțumești mai târziu.

Am ignorat fierbinţeala ce şi-a croit drum prin mine când m-am gândit la tot ce lăsa să se înţeleagă promisiunea lui. Totuși, n-am continuat să-l contrazic pe tema asta, de vreme ce mă bazam pe el pentru transport.

Ajunşi la casă, eu eram atât de ocupată cu organizatul pungilor în coşul plin ochi, încât am observat prea târziu că Blake și-a trecut cardul prin aparat.

— Ce naiba, Blake? am protestat eu.

— Consideră că e cadoul tău de casă nouă.

— În niciun caz! Eşti ridicol.

— Măcar atât pot să fac. Practic te-am forţat să locuieşti lângă mine.

— Sub tine, l-am corectat.

— Aşa-mi placi, a murmurat el şi privirea i s-a întunecat.

Acele câteva cuvinte m-au lăsat mută şi m-au încins din cap până în picioare. Mâinile îmi tremurau puţin când mi-am băgat chitanţa în poşetă.

Blake a insistat să aştept în maşină câtă vreme a încărcat cumpărăturile. Drumul de întoarcere l-am făcut aproape în tăcere deplină. Eu mă uitam fix la ecranul dintre noi şi mi-am amintit apelul pe care-l primise data trecută când fuseserăm împreună.

— Cine-i Sophia? am întrebat.

Am mimat dezinteresul, uitându-mă pe fereastră în timp ce clădirile treceau în goană pe lângă noi.

— Deţine una dintre companiile în care investesc, mi-a răspuns el. De ce mă întrebi?

— Eram doar curioasă.

Am ridicat din umeri şi m-am uitat spre clădirea noastră. Până acum Blake nu-mi spusese nicio minciună sfruntată, însă avea talentul să mă păcălească. M-am hotărât să-l cred pentru moment şi să-mi alung subiectul din minte.

El mi-a dus toate bagajele la etaj. A urcat treptele cu câte zece plase în fiecare mână, în timp ce eu m-am repezit să descui ușa.

Tocmai când ne apucaserăm să punem lucrurile la locul lor, a intrat Sid. Blake s-a îndreptat imediat și s-a întrerupt din împăturitul prosoapelor, treabă pe care nu mă înduram să-i spun că o făcea foarte prost.

— Sid, bună! El e Blake. Blake, ții minte că ți-am vorbit despre Sid, administratorul site-ului nostru.

Blake s-a relaxat vizibil, iar spasmul care-i cuprinsese maxilarul a dispărut. Ce era cu el și cu nevoia de a-și marca teritoriul în apartamentul meu? Sid era un tip destul de sensibil, așa că ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Blake să-l facă să se simtă stânjenit încă din prima zi.

— Sigur, a spus el și s-a dus să-i strângă mâna lui Sid. Îmi pare bine să te cunosc.

Sid era mai înalt, însă brațele lui aveau cam jumătate din diametrul brațelor lui Blake. Cei doi nici că s-ar fi putut deosebi mai mult, atât din punct de vedere fizic, cât și al temperamentului.

— Și mie-mi pare bine. Tu ești?

— Sunt vecinul Ericăi, a răspuns iute Blake.

Am simțit o strângere de inimă din pricina dezamăgirii. Ce mă așteptasem să spună?

— Atunci presupun că ești și vecinul meu.

Sid și-a dat jos de pe umeri rucsacul enorm. Încordarea din falca lui Blake m-a făcut să-mi pun la îndoială marele plan.

— Grozav, a spus el.

M-am dus repede la ei, sperând să neutralizez situația în care Sid habar n-avea că tocmai intrase.

— Da, Sid o să stea aici până punem la punct chestiunea financiară. Săptămâna asta se închid căminele, știi.

— Corect, a zis Blake, trecându-și mâna prin păr.

Urma să-l pun mai târziu la curent pe Sid cu asocierea dintre Blake și Angelcom. Între timp, aveam o bucătărie de organizat, o mâncare de gătit și o cină stânjenitoare de găzduit.

L-am condus pe Sid în camera lui. N-aveam decât salteaua gonflabilă și așternuturile, cu care trebuia să ne mulțumim până ce urma să facem rost de niște mobilă adevărată. Lui n-a părut să-i pese prea mult, așa că m-am întors în bucătărie și m-am apucat să pregătesc masa. Până să mă dumiresc, Blake a fost în spatele meu. M-a răsucit.

— Nu mi-ai spus niciodată despre un coleg de apartament.

Îmi vorbea pe un ton scăzut și îndeajuns de serios, încât să-mi facă inima s-o ia la goană. Oare era furios? Nu-mi puteam da seama cu adevărat, dar mă simțeam precum un copil pe cale să fie pus la colț.

Să-l invit pe Sid să stea cu mine fusese o decizie pripită, recunosc. Știam cum trăia, de obicei într-un morman de ambalaje de prăjituri, iar asta mă îngrijora puțin. Dar, sinceră să fiu, nu eram oricum pregătită să locuiesc singură, iar prezența lui în apartament mi-ar fi fost de folos pentru a ține la distanță avansurile lui Blake, cu toate că, pentru moment, nu funcționa.

Am înghițit în sec, apoi am răspuns:

— Nici tu n-ai fost tocmai cinstit cu mine, Blake. Nu știu la ce te aștepți.

— E o complicație. Presupun că va trebui să ne descurcăm cu el.

— Oh?

— Pur și simplu o să petrecem mult mai mult timp sus, asta-i tot.

Și-a pus un picior între ale mele și, dintr-o singură mișcare lină, mi-a ridicat genunchiul peste coapsa lui. Am răsuflat brusc și m-am prins de marginea mesei de lucru, în timp ce el mă lipea de ea. M-a sărutat fierbinte și apăsat pe gât, după care mi-a apucat lobul urechii între dinți.

Senzația mi-a tăiat răsuflarea și m-am ținut mai strâns. Am închis bine ochii, amintindu-mi toate motivele serioase pentru care nu trebuia să-i cedez. Cu Blake exista o graniță. De-o parte a ei, îl doream cu disperare, dar, cumva, reușeam să adun voința de a-l refuza. Acum ne aflam de cealaltă parte a acelei granițe, unde eram pe de-a-ntregul la mila lui, neajutorată în fața hotărârii lui de a mă avea.

Și-a strecurat mâinile pe sub bluza mea și mi-a mângâiat spatele gol, iar atingerea m-a aruncat în aer. Sfârcurile mi s-au întărit și i-au atins pieptul în clipa în care m-am arcuit spre el.

— Am nevoie de tine, Erica. În seara asta.

Și-a împins în mine dovada dorinței lui. Până să apuc să spun nu, gura lui o acoperea pe a mea, nimicind orice idee, cât de îndepărtată, de a-l amâna iar. M-a sărutat profund și apăsat, sugând și lingând cu o nerăbdare căreia i-am ținut piept cât am putut. Până la urmă, mi-am desprins mâinile de masă și mi-am trecut degetele prin părul lui, îndemnându-l să se apropie. El s-a retras ca să-și tragă sufletul, dar eu l-am apucat și mai strâns, forțându-l să se întoarcă la mine.

Și iată-ne, Blake cu mâinile urcând sub fusta mea, amândoi arzând de dorință unul pentru altul, în clipa în care Sid a ieșit târându-și picioarele din dormitor și s-a oprit brusc în sufragerie.

Am încremenit, îngrozită de faptul că fusesem prinsă asupra faptului. Cu Sid complet în afara razei lui vizuale, Blake s-a retras lent. A schițat un surâs înfumurat, lăsându-mă să înțeleg că micul nostru spectacol mersese conform planului său. S-a aranjat, după care s-a întors și și-a făcut de lucru în cealaltă parte a mesei.

Roșie la față din pricina dorinței și nervoasă din nou, mi-am canalizat emoțiile spre mâncare, ignorând rugămințile lui Blake de a mă ajuta. Era evident că jucam un joc, însă eu începusem deja să mă satur. Singura mutare la care mă puteam gândi era să nu-l iau în seamă, să nu-i ofer ceea ce ne doream amândoi, chiar dacă eram gata-gata să iau foc din pricina frustrării sexuale. Dacă reușeam să mă stăpânesc, poate că avea să învețe că nu sunt omul cu care să se joace.

Cumva am supraviețuit cu toții cinei. Eu am mâncat la masa de lucru din bucătărie. Sid și Blake au devorat amândoi puiul cu parmezan al mamei la bar. La un moment dat trebuia să luăm totuși ceva mobilă adevărată. Cumpărarea unor piese demne de spațiul pe care-l aveam fără să-mi arunc în aer bugetul urma să fie o sarcină dificilă, dar nu imposibilă. M-am hotărât să pornesc la vânătoare de chilipiruri

în dimineața următoare, după ce aveam să-mi termin notițele pentru prezentare.

Acum, mai mult ca niciodată, aveam nevoie să mă simt cu adevărat acasă, într-un loc sigur, departe de restul lumii. Deocamdată apartamentul era gol și străin. Combinând asta, faptul că Alli dispăruse din viitorul meu apropiat și misiunea lui Blake de a-mi întoarce lumea pe dos, simțeam că atârn în chip primejdios, că mă agăț ca de frica morții de orice aducea puțină normalitate.

Blake probabil că mi-a simțit reținerea, pentru că, după ce am terminat de strâns masa, mi-a spus că pleacă. L-am condus până la ușă, iar Sid a dispărut ca la un semn.

— Ești bine?

Ochii lui, până nu de mult încețoșați de fierbințeala dorinței, erau acum plini de îngrijorare.

— Sunt în regulă, doar obosită. A fost o zi lungă.

Era doar jumătate din adevăr, dar n-aveam energia să discut despre asta ori să mă iau la harță cu el.

— Vrei să te duc mâine cu mașina până la birou?

— Nu, mersi. Aș prefera să termin treaba aici. Am niște cumpărături de făcut.

El a dat din cap în semn de încuviințare, dar când s-a aplecat să mă sărute, am întors capul, evitând în ultima clipă să-mi ating buzele de ale lui. Am închis ochii. Oricând de mult aș fi vrut să mă fac înțeleasă, mă temeam de privirea lui. Când i-am deschis din nou, Blake dispăruse pe scări în sus.

Am închis ușa și m-am sprijinit de ea. Mi-am cuprins fața în palme. Cum naiba mă băgasem într-o asemenea încurcătură?

Capitolul 9

Mi-am petrecut dimineața făcând cumpărături online și am ales un set de mobilă pentru dormitor, gândindu-mă că în cele din urmă îi voi dona salteaua mea lui Sid. Am mai comandat o masă mică pentru sufragerie, cu scaune asortate, și câteva alte mărunțișuri de tot felul. Am luat anunțurile la rând și am găsit o canapea second hand în stare destul de bună, pe care cineva mi-o putea livra pentru câțiva dolari în plus. Sid își mutase deja televizorul și consolele de jocuri, care stăteau în sufrageria altfel goală.

Apartamentul ăsta era, poate, cel mai apropiat de un cămin adevărat de când murise mama. Sigur, acum îl împărțeam cu Sid, dar cine știe cât avea să mai dureze? Mă agățam de gândul că aici urma să fiu acasă, acasă la mine, dând cuvântului un nou înțeles odată cu acest nou capitol al vieții mele, plin de atâtea necunoscute.

Vreme de patru ani, ba chiar mai mult de atât, avusesem totul organizat. Acum habar n-aveam la ce să mă aștept de la viitor. Propria intuiție îmi era singurul ghid. Din păcate, Blake îmi dădea toate

astea peste cap. Nu mă aşteptasem ca în viaţa mea să apară un bărbat cum era el (şi tot ce venea laolaltă cu el).

Incapabilă să mă concentrez asupra lucrului, am trântit ecranul laptopului. Aveam nevoie de o gură de aer proaspăt. Graţie faptului că Blake mă plimbase cu maşina peste tot şi a noii situaţii locative, îmi petrecusem mai toată ziua în spaţii închise.

Am ieşit din casă şi am mers de-a lungul străzii, până la capătul aleii mărginite de iarbă. Acolo m-am aşezat pe o bancă goală şi am lăsat soarele să-mi încălzească pielea. Era o zi plăcută, încă prea rece pentru mers la plajă, dar perfectă pentru a te simţi confortabil afară.

M-am hotărât s-o sun pe Alli. Deja îmi era foarte dor de ea. Mi-a răspuns după ce telefonul a zbârnâit de câteva ori.

— Alo? a spus, cu glas răguşit.

— Eşti bine? Pari bolnavă.

— Sunt bine. O noapte lungă.

— Cine sunt prietenii ăştia cu care stai? am întrebat-o, brusc îngrijorată.

— Am fost cu Heath.

— Ah!

— Ce pot să zic? Petrece ca o vedetă rock.

A râs fără vlagă.

— Joi seara? Când începi munca?

— Luni şi acum poţi să-ncetezi cu grijile. Ne distrăm doar. În plus, aici cunosc oameni noi. Stabilesc relaţii pentru noi.

— Ok.

Deşi, ce relaţie grozavă chefuieşte toată noaptea într-o joi?

— Ţie cum îţi merge?

— Destul de bine. Apartamentul cel nou e superb.

— Îh, ce te invidiez! Apartamentele de aici sunt ridicole. Am impresia că umblu să-mi cumpăr un dulap.

— Dacă te face să te simţi mai bine, peste câteva luni s-ar putea să ajung la una din emisiunile alea despre colecţionari de gunoaie.

L-am invitat pe Sid să locuiască împreună cu mine. Noua colecţie de doze de răcoritoare a şi-nceput.

Alli a râs.

— Oh, fir-ar! Ok, nu mai sunt invidioasă. Dacă am noroc, eu măcar n-o să fiu nevoită să-mi împart dulapul cu nimeni.

Am râs şi m-am arătat de acord.

— Ce mai e nou cu Blake?

I-am povestit despre situaţia locativă, ceea ce n-a surprins-o atât de mult pe cât aş fi crezut. Poate că Heath o informase deja despre tendinţa lui Blake de a controla totul. Din fericire, Alli nu m-a presat cu întrebări despre intenţia de a păstra aventura noastră de o noapte exact aşa cum era, n-aş fi ştiut ce să-i spun, încă încercam să mă lămuresc pe mine însămi în privinţa asta.

— Deci când vii să mă vizitezi? s-a interesat ea.

— Probabil după ce o să ne instalăm amândouă. Să vedem cum merge treaba cu Max. Ar trebui să te pot vizita după întâlnire.

Alli mi-a vorbit despre toate locurile distractive pe care le descoperea în oraş şi în care urma să mergem împreună mai târziu. În toiul discuţiei noastre, am primit un apel de la Blake. I-am promis prietenei mele că o s-o sun mai târziu, apoi am răspuns.

— Hei, acum câteva minute a căzut site-ul.

Am simţit un gol în stomac.

— Ce? De unde ştii?

Nu era prima dată când cădea site-ul, ceea ce în mod evident nu era un lucru bun, dar aveam nevoie ca totul să fie perfect pentru întâlnirea cu Max de a doua zi.

— Am instalat un program care să mă anunţe dacă pică site-ul.

— De ce?

— Erica, putem să ne concentrăm pe problema actuală?

Părea mai nervos decât ar fi trebuit să fiu eu, având în vedere că vorbeam despre afacerea mea.

— Poţi să mi-l dai pe Sid?

Nu-mi plăcea să fiu dată la o parte, dar nu era domeniul meu.

— Acum nu sunt acasă, dar pot să ajung în câteva minute.

— Dă-mi numărul lui, o să-l sun eu.

— Nu te deranja. O să te sun eu curând.

Odată întoarsă în apartament, am bătut întâi ușor la ușa lui Sid, apoi mai tare. El nu se trezea niciodată atât de devreme. Până la urmă am intrat, hotărâtă să-l trezesc din coma indusă de somn. Era complet îmbrăcată și prăbușit cu fața în jos pe salteaua goală.

— Sid! am strigat, întrerupând tăcerea unei dimineți altfel liniștite și pașnice.

El a gemut și s-a rostogolit.

— Ce?

— A căzut site-ul.

— Oh! a spus, fără să se miște.

— A sunat Blake. Vrea să discute cu tine.

— Am nevoie de cafeină, a mormăit Sid.

Am pufnit, căci n-aveam niciun chef de tabieturile lui matinale de doi bani.

— Mă întorc cu niște băuturi energizante. Scoală-te și dă-ți seama ce se întâmplă, te rog.

Mi-am lăsat telefonul pe biroul lui, cu numărul lui Blake afișat, și m-am dus la magazinul de pe stradă. Câteva minute mai târziu m-am întors și l-am găsit pe Sid uitându-se încruntat la ecranul calculatorului, analizând ceea ce păreau a fi, judecând după experiențele trecute, jurnalele serverului. Conțineau răspunsuri legate de activitatea site-ului pe care eu habar n-aveam cum să le interpretez. Am auzit sunet de taste venind dinspre telefonul meu, care era lăsat pe difuzor.

— Se pare că atacă programul de logare și bombardează serverul cu cereri, așa că firma care ne găzduiește ne-a închis, a spus Sid.

— Atunci pare că sunt doar niște *script kiddies*, a zis vocea lui Blake.

— Ce sunt *script kiddies*? am întrebat aproape în șoaptă, nevrând să fiu cea ignorantă.

Totuși, trebuia să aflu.

— Hackeri amatori cu prea mult timp liber, mi-a răspuns Sid.

— Ah!

Spre deosebire de hackerii experimentați care au un program? Din punctul meu de vedere, un hacker era un hacker. Un dușman care-mi amenință afacerea. Speram că Sid și Blake vor reuși să născocească repede un plan de apărare.

— Ai un server de rezervă? a întrebat Blake.

— Evident, a răspuns sec Sid.

— Dă-i drumul și hai să vedem cât de insistenți sunt. Poți să-mi dai acces la server?

Sid s-a uitat la mine ca să-mi ceară aprobarea, iar eu am dat din cap în semn de încuviințare.

— Ți-l trimit acum.

— Pot să blochez IP-ul, dacă vrei să lucrezi la acoperirea punctelor vulnerabile, a spus Blake.

— Sună bine.

— Trebuie să sun firma de găzduire? l-am întrebat încet pe Sid.

— Nu, repornesc serverul și revenim în câteva minute.

Am tras adânc aer în piept.

— Ai nevoie să fac eu ceva?

Sid a întors capul și s-a uitat fix la punga cu doze de băuturi energizante pe care o țineam în mână. Am scos una pentru el, iar pe restul le-am pus în frigider, simțindu-mă oarecum inutilă.

Mi-am instalat laptopul la masa de lucru din bucătărie și am deschis în mod repetat pagina web, până când site-ul a apărut din nou, în vreme ce Blake și Sid continuau să vorbească în termeni tehnici de neînțeles în camera cealaltă.

Faptul că fuseserăm atacați mă îngrijora, mai ales că speram să finalizez înțelegerea cu Max în doar câteva săptămâni. Blake și Sid nu păreau prea preocupați de natura amenințării, dar eu aveam un sentiment tare neplăcut despre asta. De ce deveniserăm brusc o țintă? Cine ura moda într-atât de mult, încât să vrea să ne scoată din rețea? Speram să am mai multe răspunsuri de la Sid, după ce aveam să trecem de acest mic impediment.

Mi-am petrecut restul zilei monitorizând site-ul și testând reparațiile făcute de Sid pe măsură ce le termina. Am mâncat resturile mesei de aseară și am trecut în revistă datele statistice la care aveam să fac referire în timpul întâlnirii. Când s-a lăsat noaptea, n-am primit nicio veste de la Blake. Mă așteptam să vină măcar să dea iama prin frigider. La urma urmei, ne văzuserăm în fiecare zi de când mă mutasem și păruse să devină tot mai dependent de mâncarea mea italienească.

Am tras cu ochiul pe stradă, în căutarea mașinii lui. Pentru că n-am văzut-o, m-am gândit să-i trimit un mesaj, dar ce să-i spun? Îmi era dor de el, însă n-aveam de gând să-i mărturisesc asta.

*

Am ajuns la Angelcom cu câteva minute înaintea orei programate. Am intrat în zona de recepție și aceeași brunetă îmbrăcată fistichiu m-a întâmpinat cu un zâmbet forțat și m-a condus de-a lungul holului, spre biroul lui Max. La fel ca sala de ședințe, încăperea avea un perete din geamuri prin care se vedeau portul și linia clădirilor din nordul orașului. Îmbrăcat într-un costum negru impecabil, Max studia cu atenție niște acte la masa lui de lucru. Când m-a văzut, s-a ridicat și a înconjurat biroul pentru a-mi strânge mâna și a mă săruta politicos pe obraz.

— Erica, arăți superb.

— Mulțumesc.

Nu știam ce altceva să spun, dar mi-am netezit stânjenită părul, care deja era strâns bine într-un coc. Am încercat să nu par tulburată de noul grad de familiaritate al lui Max cu mine. El a făcut semn spre o măsuță rotundă din cameră.

M-a bombardat cu toate întrebările potrivite, întrebări la care mă așteptam, grație lui Blake. Am răspuns cu pricepere, prezentând o imagine corectă și, speram eu, atrăgătoare a afacerii. După aproximativ o oră, Max a făcut o pauză și m-a privit preț de câteva clipe.

— Ce?

Oare ăsta era sfârșitul întâlnirii? Un ghem de nervi s-a format în stomacul meu.

— Sunt foarte impresionat, Erica. Ai acoperit toate punctele principale. Chiar nu cred că mai pot găsi ceva.

Am apăsat nervoasă pe butonul pixului. Mai bine mărturiseam acum implicarea lui Blake, decât să afle Max despre ea mai târziu.

— De fapt, Blake mi-a fost de mare ajutor. A lămurit o mare parte din toate astea împreună cu mine, deci presupun că nu-mi pot asuma întregul merit.

Mas s-a oprit și m-a fixat în tăcere.

— Adevărat?

— Înțeleg de ce afacerea lui merge atât de bine. E extrem de minuțios.

Pe fruntea lui Max s-a ivit o cută.

— Nu e atât de perfect pe cât ai putea crede.

— Păi, nimeni nu-i perfect.

— De acord, dar Blake are noroc că în clipa asta nu putrezește într-o celulă de închisoare. Fiecare succes pe care l-a avut se datorează oportunităților create de tatăl meu. Ar face bine să-și amintească asta.

O nouă formă de îngrijorare m-a cuprins când am aflat asemenea lucruri. Ce probleme l-ar fi putut băga pe Blake la închisoare? Mintea mea trecea în goană de la o variantă la alta. Era clar că cei doi aveau un trecut, iar Blake, în mod deloc surprinzător, nu-mi spusese nimic, în ciuda tuturor discuțiilor noastre despre implicarea lui Max ca investitor.

Întotdeauna îl considerasem pe Max un egal, un coleg al lui Blake. Cu animozitatea asta dintre ei, de ce aveau fiecare câte un loc în conducerea aceleiași companii?

— În orice caz, presupun că și-a ratat șansa cu afacerea asta.

Max s-a schimbat iar, revenind la firea lui calmă și fermecătoare. Transformarea mi-a lăsat o senzație stranie, dar am încercat s-o ignor.

— E adevărat, am spus.

Recunosc, mă nedumerea interesul activ al lui Blake, nu doar pentru mine, ci și pentru compania mea, mai ales după o analiză și un refuz atât de drastice la început.

— Hai să facem treaba asta, Erica, a spus brusc Max. Cred că există potențial aici și mi-ar plăcea să iau parte la proiectul ăsta.

Ghemul de nervi s-a risipit, iar ușurarea și fericirea s-au revărsat în mine.

— Minunat! Cum procedăm de aici înainte?

— Lasă-mă să pregătesc actele. Sunt chestiuni legale pe care va trebui să le punem la punct, dar ar trebui să am o schiță de contract pregătită pentru revizuire într-o săptămână sau două. Să sperăm că vom putea să demarăm cât mai repede. Dacă ajunge să dureze mai mult, pot să aranjez transferul unor fonduri între timp, ca voi să nu fiți la strâmtoare.

Am zâmbit larg.

— Sună grozav. Atunci o să te las pe tine să conduci.

— Perfect. Tu vezi-ți de treabă în continuare și o să ținem legătura.

Ne-am ridicat și ne-am strâns mâinile, iar eu am plecat din clădire dorindu-mi să strig cât mă ținea gura vestea cea bună. *Am reușit!* Toată munca, tot stresul, toate lucrurile făcute simultan. Doamne, câte lucruri făcute simultan! Faptul că putusem să mă țin de școală și să nu renunț la Clozpin ca proiect secundar fusese un miracol în sine. Mi-am scos telefonul și am parcurs lista de numere, încercând să mă hotărăsc pe cine să sun.

Un nume a ieșit în evidență.

Fusesem dură cu Blake. Dar întâlnirea asta ar mai fi mers la fel de bine fără ajutorul lui? L-am sunat și am dat de căsuța vocală.

— Bună, Blake. Voiam doar să fii primul care află că Max merge înainte cu înțelegerea. Săptămâna viitoare pregătește actele. Deci, vești grozave. Mulțumesc. Pentru tot.

Am închis, apoi am sunat-o pe Alli, însă și aici am dat de căsuța vocală. M-am uitat la ceas. Era aproape unsprezece dimineața și nu reușeam să-mi alung senzația că Heath începea să aibă o influență

nu tocmai sănătoasă asupra celei mai bune prietene pe care o aveam. Ceva era în neregulă cu el, dar trebuia să ajung la miezul problemei înainte să judec. Între timp, aveam să găsesc o cale de a o vizita cât mai curând.

Mi-am schimbat tocurile cu niște încălțări plate și am mers pe jos până acasă, dorindu-mi să mai fac mișcare și să profit de dimineața plăcută care devenea tot mai călduroasă cu fiecare oră care trecea. În sfârșit sosise vara.

*

Apartamentul a rămas tăcut toată dimineața următoare. Poate că această convieţuire cu Sid avea să funcţioneze până la urmă. Aveam programe cu totul diferite, ceea ce făcea să pară că, în cea mai mare parte a timpului, aveam locuinţa numai pentru mine.

Am întocmit o organigramă pentru posturile pe care era posibil să le vrem ocupate în următoarele şase luni. Prioritar era un director de marketing. Era important să ies din carapacea mea şi să-mi fac relaţii, demers pe care intenţionam cât se poate de serios să-l continui, dar eu trebuia să conduc site-ul şi să supraveghez toate operaţiunile. Nu puteam să răspund şi de atragerea tuturor conturilor cu plată, de urmărirea cheltuielilor, de întreţinere şi, acum, de raportarea regulată către Max a progreselor noastre. Faptul că o pierdusem pe Alli din echipă ne trăgea înapoi, dar în oraş erau sute de profesionişti nerăbdători care aşteptau o asemenea oportunitate. Mă apucasem să lucrez la schiţarea fişei postului, când am primit un mesaj de la Blake.

Felicitări. Sărbătorim diseară pe terasa de la Hub. *Să fii gata la 7.*

Felul lui de a comunica m-a dat peste cap. De ce nu mă sunase pur şi simplu? Dintr-un motiv sau altul era distant, dar părea să aibă în continuare chef de sărbătorit. Şi încă la unul dintre cele mai bune restaurante din oraş. Însă faptul că nu-l mai văzusem de ceva vreme

mă făcea să mă frământ în legătură cu ce putea fi, de fapt, în mintea lui. Oare totul se întâmpla din cauza purtării mele reci în momentul sărutului de noapte bună? Oare credea că mă joc cu el fiindcă nu încetam să mă topesc în preajma lui, pentru ca mai apoi să-l resping?

Ne vedem la șapte, i-am răspuns.

Atenția mi s-a îndreptat imediat de la calitățile ideale ale unui director de marketing la ce urma să port diseară. Nu mi-a scăpat ironia faptului că Blake lăsase cândva să se înțeleagă că o relație m-ar distrage de la afacere, când acum el însuși era cel care făcea exact asta. Totuși, am răscolit prin dulap în căutarea unei ținute potrivite. Am pufnit, ieșind de acolo cu mâna goală. Îmi era dor de bunul gust al lui Alli și de vasta ei garderobă.

Am sunat-o pe Marie, sperând să fie prin preajmă.

— Ajutor! am spus, prefăcându-mă panicată.

— Ce s-a întâmplat, puiule?

— Am primit finanțarea și diseară ies în oraș să sărbătoresc.

— Știam eu! Felicitări!

— Dar n-am cu ce să mă îmbrac.

Ea a izbucnit în râs, scoțând un sunet gutural care m-a făcut să zâmbesc.

— Scumpo, asta-i o problemă pe care o putem rezolva. Vrei să mâncăm ceva de prânz înainte să dăm iama prin magazine?

— Absolut! Mulțumesc.

După zile întregi petrecute printre pasionați de computere și oameni la costum, aveam nevoie de o ieșire între fete. Câteva ore mai târziu, stăteam amândouă la masă în *The Vine*. Micul, dar frumosul restaurant mediteranean în aer liber era așezat la baza unei clădiri din cărămidă de pe Newbury Street, într-unul dintre cele mai scumpe și mai exclusiviste cartiere comerciale din oraș. În mod deloc surprinzător, se afla la doar câteva străzi distanță de noul meu apartament. Marie și cu mine sorbeam ceai cu gheață și împărțeam o porție de calamari, în timp ce ne povesteam noutățile.

— Spune-mi despre întâlnirea ta, m-a îndemnat ea.

Am făcut o pauză, gândindu-mă cum s-o pun la curent cu tot ce se întâmplase cu Blake în ultima vreme.

— Ţi-l mai aminteşti pe tipul peste care am dat, la propriu, în restaurant, data trecută când am ieşit împreună?

Fluturi au început să-mi danseze în stomac când mi-am amintit prima întâlnire întâmplătoare cu Blake. Marie a încremenit, iar frumoşii ei ochi căprui s-au făcut mari.

— Glumeşti!

— Nu glumesc. E directorul executiv al grupului de investitori care ne oferă finanţarea.

Am sărit peste partea despre faptul că mă sedusese în Las Vegas şi apoi mă momise să locuiesc în blocul lui. Marie nu era mama mea, dar uneori devenea prea protectoare.

— Uau, pare exact genul tău.

— Nu tocmai. Nu-i de nasul meu. De fapt, e incredibil de intimidant.

— Presupun că un tip aşa de ocupat n-ar petrece timp cu tine dacă ar considera că nu-i de nasul tău.

Am oftat. Îmi doream să ştiu ce era în mintea lui Blake, dar, din cauza lui, eram mult prea ocupată cu lămurirea propriilor mele probleme ca să-mi mai bag nasul şi-n ale lui.

— Probabil că nu. Sunt cam dată peste cap, deci nu prea ştiu ce să cred.

Mi-am plimbat furculiţa prin salată.

— Sinceră să fiu, Marie, în clipa de faţă nu mai ştiu ce şi cum.

— Asta-i dragostea, puiule, a spus ea şi a dat din cap, zâmbind.

Dragoste? Doar Marie, romantica incurabilă, putea să se gândească măcar la aşa ceva. Blake era o distracţie superbă, dar asta n-avea nicio legătură cu dragostea.

— Nu sunt sigură că am ajuns acolo, sau că vom ajunge vreodată acolo.

Ea a ridicat capul, iar buzele i s-au curbat într-un surâs.

— Nu se ştie niciodată. Dragostea poate să se furişeze spre tine cât ai clipi, chiar dacă tu n-o cauţi.

Am încuviinţat, zâmbind nervos.

— Presupun că da. Oricum, ce mai e nou cu Richard?

Surâsul ei blând s-a transformat într-un zâmbet în toată regula de îndată ce s-a apucat să povestească detaliile ultimei lor întâlniri. Eu m-am lăsat pe spătarul scaunului, încercând s-o ascult, deși nu mă puteam gândi decât la acel cuvânt care începea cu „d". Doar că acum în viaţa mea nu era loc pentru dragoste.

Capitolul 10

Tot restul după-amiezii m-am prefăcut că lucrez, dar în realitate număram minutele până când aveam să-l revăd pe Blake. Eram nerăbdătoare să sărbătoresc încheierea înțelegerii cu Max, însă în ultima vreme mi se făcuse dor de Blake. Acum aveam impresia că succesul din această etapă îl datoram în mare parte sprijinului său. Chiar dacă asta venise la pachet cu întreaga tensiune sexuală pe care încercam s-o înțeleg, eram totuși recunoscătoare.

Când ora întâlnirii s-a apropiat, mi-am pus rochia de cocteil sexy și mult prea scumpă pe care Marie mă ajutase s-o aleg. Neagră, cu o dungă subțire de culoare albă de-a lungul tivului în formă de lalea, ținuta era elegantă, dar potrivită pentru ziua călduroasă, cu bretelele ei subțiri și straturile ușoare din șifon. Am asortat-o cu niște sandale cu toc și cu o pereche de cercei lungi din argint, apoi mi-am prins părul într-un coc lejer.

Să vedem ce părere are Blake despre toate astea, mi-am zis. Mi-am înfrumusețat ochii cu fard gri fumuriu. Cu sau fără Blake, mă simțeam de milioane și voiam să arăt grozav în seara aceea. Alli ar fi fost mândră de mine.

Sid cotrobăia prin frigider când am ieșit din camera mea, pocnind zgomotos cu tocurile pe podea. M-am oprit lângă bar ca să-l aștept pe Blake. Sid s-a întors și a făcut ochii mari când m-a văzut.

— Ce? am spus, brusc îngrijorată că nu arătam nici pe departe atât de bine pe cât credeam.

— Ăăă... a clipit el. Nimic. Arăți foarte drăguț.

A zâmbit și a dispărut înapoi în dormitorul lui tocmai când Blake a bătut la ușă. După încă o clipă, a intrat singur, iar eu am ocolit încet masa de lucru ca să-l întâmpin. Purta același costum gri ca în Vegas, cu o cămașă albă, proaspăt călcată. Barba puțin crescută compensa aerul formal al ținutei. *Drace!* M-am îndreptat agale spre el, încercând din răsputeri să-mi păstrez echilibrul pe tocuri, savurând admirația pur carnală care pusese stăpânire pe chipul lui.

— Bună, am spus.

— Mă omori în rochia aia.

Mi-am mușcat buza, căci nu știam niciodată ce-ar fi putut să facă atunci când eram singuri în felul ăsta. Cu o atingere ușoară ca un fulg, el și-a lăsat degetele să-i alunece de pe obrazul meu, până la bărbie, înclinându-mi fața către el, înainte de a-mi da un sărut lent, dulce, care m-a lăsat fără suflare.

Am intrat în restaurantul aglomerat, iar șeful de sală ne-a condus fără întârziere la o masă pentru două persoane ce părea retrasă grație raftului cu vinuri care o despărțea de încăperea principală. Dincolo de ferestrele uriașe, se întindea Bostonul. Dedesubt, zeci de vele albe, minuscule, erau presărate de-a lungul râului Charles, iar soarele se oglindea în apele lui ce șerpuiau prin oraș.

— Știi cât de mult îmi place o priveliște frumoasă, am murmurat.

Îmi plăcea la nebunie faptul că încheiam ziua aceea perfectă în locul acela și sunt sigură că asta se vedea.

— Știu, iar acum când mai știu și că ești o cunoscătoare în ale mâncării, o să schimb lucrurile și o să te las să comanzi pentru amândoi.

Am râs.

— Asta *da* schimbare.

— Toate felurile de aici sunt incredibile, așa că n-ai cum să greșești.

— Nu mă îndoiesc.

Am citit cu atenție meniul. Când a venit chelnerul, am comandat. Confit de rață pentru el și eglefin pentru mine. După plecarea chelnerului, l-am întrebat pe Blake:

— Îți e greu să nu dețiii controlul?

El a făcut o pauză.

— Da, dar în ultima vreme am încercat asta în doze mici.

— Și cum îți merge?

— Nu e... întotdeauna ușor.

— Mi se pare că ar putea fi eliberator. Cred că uneori ar fi frumos să iei o pauză, să te poți lăsa complet în seama altuia. Fie și pentru puțină vreme.

— Tu te poți lăsa în seama mea oricând vrei.

Și-a apucat buza de jos între dinți, curbându-și gura într-un surâs viclean. I-am aruncat o privire jucăușă, cu ochii mijiți, simțind cum mă furnică pielea. Îmi plăceau tachinările noastre pseudosexuale mai mult decât mă așteptasem, dar trebuia să conduc discuția departe de subiectul sexului. Blake putea să-mi ducă mintea de la zero, la gânduri murdare cu doar câteva cuvinte bine alese.

— Ai cam dispărut din peisaj. Ceva nou?

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei cu o căutătură intensă.

— Doar am rezolvat probleme urgente la serviciu.

— Nu m-ai întrebat nimic legat de întâlnirea cu Max.

— Ce e de zis? Știam că Max o să investească din clipa în care te-am văzut în sala aia de ședințe.

Mi-aș dori să fi știut și eu, m-am gândit, *fie și numai pentru a mă scuti de o porție considerabilă de stres și frământări.*

— De unde ai știut?

— Păi, în primul rând, ești frumoasă.

M-am încălzit la auzul complimentului, deși, venind din partea cuiva care era definiția vie a perfecțiunii fizice, îmi venea greu să-l accept cu adevărat.

— Nu știu sigur ce legătură are aspectul.

Mi-am făcut de lucru cu șervetul.

— Aspectul poate fi convingător, mai ales pentru un tip ca Max. În al doilea rând, ai avut o idee bună.

M-am încruntat, căci nu pricepeam de ce părerea strălucită a lui Blake despre mine contrasta atât de mult cu întrebările lui brutale din timpul primei prezentări.

— Dacă ți s-a părut că am o idee bună, atunci nu știu de ce ai simțit nevoia să mă umilești și să mă ridiculizezi în timpul prezentării.

Ajunsesem să-l cunosc mai bine pe Blake în ultimele două săptămâni, însă nu puteam să uit ușor potopul de emoții prin care trecusem în acea primă zi. Am strâns pumnii pe măsură ce-mi aminteam experiența, căci refuzul lui direct și rece îmi rămăsese întipărit în memorie. M-am necăjit iar, simțind acum furnicături din pricina furiei.

— Am vrut să văd cum te-ai descurca sub presiune. În plus, cum altfel era să aflu dacă ești disponibilă? Am împușcat doi iepuri deodată.

Blake a ridicat din umeri, ca și cum ar fi fost o nimica toată. Și pentru el probabil că așa și fusese. Pentru mine fusese un eveniment care putea să-mi schimbe viața, momentul culminant al mai multor luni de trudă. Dacă povestea noastră avea să ducă undeva, trebuia să știe asta.

— Blake, am muncit din greu pentru ocazia de a face o prezentare în fața grupului tău, iar tu m-ai tratat cu o totală lipsă de respect. Îmi vine greu să-mi închipui cum m-aș fi simțit dacă n-aș fi avut parte de o a doua întâlnire din cauza ta. Îmi vine în minte cuvântul „distrusă".

M-am uitat în zare ca să-i evit privirea, temându-mă că furia mi-ar putea păli într-un moment în care îmi doream sincer ca el să știe ce măgar fusese în acea zi. Păstram deja de câteva săptămâni gândul ăsta pentru mine și brusc mi s-a făcut rușine că mă culcasem cu Blake înainte de a-i reproșa comportamentul său. Cu toată mândria

pentru tot ce reușisem la vârsta mea, nu prea eram un far călăuzitor al feminismului.

— Ai dreptate, a spus el încet.

Mânia mi s-a risipit, căci eram prea uimită de vorbele lui.

— Nu meritai așa ceva.

Privirea îi era dezarmant de serioasă în timp ce eu încercam să mă obișnuiesc cu ceea ce suna aproape ca o scuză din partea sa. Chelnerul a apărut cu mâncarea și, o vreme, am mâncat în tăcere.

— Pe Max a părut să-l deranjeze faptul că m-ai ajutat, am spus.

Blake și-a lăsat mâna pe masă cu suficientă putere încât să mă sperie.

— I-ai spus că te-am ajutat?

Am făcut ochii mari.

— Am presupus că până la urmă o să afle. Credeam că sunteți prieteni.

— Suntem colegi, nu prieteni, Erica!

Și-a înfipt agresiv furculița în carnea de rață și a retezat o bucățică pe care a băgat-o în gura lui fără cusur.

— De unde îl cunoști pe tatăl lui?

El a ridicat din sprâncene, fiind clar că-și pierdea răbdarea cu șirul ăsta de întrebări. Îmi făceam griji că ziua mea cea perfectă era în pericol, dar ajunsesem deja prea departe.

— Blake, tu știi tot felul de lucruri despre mine, iar eu am impresia că n-am aflat nimic despre tine. Spune-mi ceva! Orice!

Mi-am fluturat mâna cu un sentiment de frustrare, căci aveam nevoie să știe cât de grea începea să fie pentru mine senzația asta de nedreptate.

El a strâns din dinți în timp ce continua să-și mănânce antreul. Mie îmi pierise pofta, în ciuda fileului din fața mea, care te făcea să-ți lase gura apă. O mâncare așa divină n-ar trebui să se risipească niciodată. Tocmai îmi plimbam furculița prin cușcușul aromat din jurul peștelui, când Blake a început să vorbească.

— Când aveam cincisprezece ani, am avut niște necazuri.

— Ce fel de necazuri?

— Chestii de hacker.

— Ce fel de chestii de hacker? am insistat.

— Nu contează.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, puţin îmbufnată.

— În momentul ăla, Michael, tatăl lui Max, voia să-și diversifice afacerile, așa că a început să investească masiv în software. Îmi ştia povestea și m-a căutat. Eram într-un moment de cădere din viaţa mea, dar el mi-a dat o șansă. Am putut să construiesc programul bancar în propriile mele condiţii, așa cum trebuia construit. În mod evident, a fost ceva profitabil pentru amândoi, lui dublându-i portofoliul, iar mie dându-mi posibilitatea să fac ce fac acum.

— Ce rol joacă Max în toate astea?

— Max e cu câţiva ani mai tânăr decât mine. L-a văzut pe Michael investind în mine. Nu doar din punct de vedere profesional, ci și ca mentor și prieten. L-a deranjat, iar când programul s-a vândut, în momentul ăla și-a dat seama că n-o să mă poată ajunge niciodată din urmă. Asta-l roade de-atunci încoace.

— Ah!

— Acum eşti fericită, şefa? m-a întrebat el, arătând cu furculiţa spre mine.

Era oarecum simpatic când se enerva și făcea mărturisiri.

— Păi, nu sunt fericită că am auzit tocmai asta, dar mă bucur că mi-ai spus.

Mi-am derulat în minte cele două întâlniri de la Angelcom, știind acum că Max era într-o permanentă competiţie cu Blake, dornic să aibă o ocazie de a-l egala. Afacerea mea era pe cale de a deveni irevocabil legată de Max. Acum nutream teama cât se poate de raţională că legătura mea cu Blake ar fi putut deveni la un moment dat problematică, însă Max n-ar fi aflat despre relaţia noastră dacă nu i-aș fi spus eu.

Când a sosit nota de plată, Blake i-a întins chelnerului cardul său înainte ca eu să apuc să duc mâna spre poșetă. Am renunţat să mai protestez și m-am scuzat ca să merg la toaletă.

Când am ieşit de la baie, m-am îndreptat spre Blake, care mă aştepta în dreptul lifturilor. Stătea acolo cu un farmec relaxat, cu mâinile în buzunare, cu costumul întins exact unde trebuia, amintindu-mi de trupul tare ca piatra de sub el. Aproape că nu mă mai puteam concentra pe nimic altceva în timp ce treceam pe lângă clienţii de la barul lung, elegant, dar o figură întâlnită în drum mi-a atras atenţia.

M-am oprit în loc, cuprinsă brusc de o panică mistuitoare ce înăbuşea zgomotele din restaurantul aglomerat. Bătăile inimii mi-au scăpat de sub control. O durere rece ca gheaţa m-a străbătut, punând stăpânire pe trupul meu de la plămâni, până la vârfurile degetelor.

M-am sprijinit de peretele de lângă mine, incapabilă să mai înaintez măcar un pas, în vreme ce chipul bărbatului pe care-l recunoscusem se întorcea spre mine, ca şi cum m-ar fi simţit privindu-l.

Îmbrăcat într-un costum cu dungi subţiri, croit pe măsură, arăta ca oricare alt om venit să bea ceva la bar după o zi lungă, însă eu ştiam mai bine. După câteva clipe, expresia lui s-a transformat într-un zâmbet, pe măsură ce începea să mă recunoască.

Mă ţinea minte.

După trei ani în care mă uitasem permanent peste umăr, neştiind niciodată când l-aş putea revedea, ajunsesem să cred că n-o să-l reîntâlnesc nicicând. Fără un nume, era o fantomă, o amintire atât de chinuitoare, încât îmi petrecusem ani de zile încercând să mă conving că el n-a existat niciodată. Şi totuşi iată-l, un coşmar viu, venit înapoi să mă bântuie. M-am dojenit în sinea mea pentru gândul iraţional că discuţia cu Liz îl adusese cumva înapoi la viaţă.

Îmi amintesc vag că l-am auzit pe Blake strigându-mă pe nume, înainte să apară lângă mine şi să mă ia de braţ pentru a mă smulge din transă. Privirea mi s-a concentrat asupra lui şi am încercat în zadar să maschez teama ce mă cuprinsese.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el, cu chipul plin de îngrijorare.

— Nimic.

L-am luat de mână şi l-am tras înspre lifturi.

După câteva încercări de a mă face să vorbesc în mașină, Blake a părut să renunțe. Am pășit în aerul răcoros din apartamentul său și m-am făcut comodă la barul din sufragerie. Am luat un pahar scund, din sticlă șlefuită, și l-am umplut ochi cu gheață și cu un lichid chihlimbariu din una dintre numeroasele sticle din colecția lui.

M-am cufundat pe canapea și mi-am lipit paharul rece de frunte, încercând să alung gândurile frenetice care preluaseră controlul asupra mea. Îmi doream să-l îndepărtez pe fiecare în parte, până la ultimul. Să le ascund undeva de unde să nu le mai simt ca fiind ale mele sau, și mai bine, unde să uit complet de ele. Am luat o înghițitură sănătoasă din băutură pentru a le grăbi drumul până acolo.

N-ar fi trebuit să mă aflu acolo, dar nu puteam să rămân singură în clipa aceea, iar faptul că-mi împărțeam apartamentul cu Sid nu se punea la socoteală. Aveam nevoie de o sursă puternică care să-mi distragă atenția de la ceea ce tocmai văzusem, iar Blake fusese întotdeauna extrem de util la capitolul ăsta. S-a așezat pe măsuța pentru cafea din fața mea, cuprinzându-mi picioarele între ale lui. Mi-a mângâiat pielea sensibilă de deasupra genunchilor, însă trupul îmi era amorțit, incapabil să proceseze chiar și cele mai simple dorințe pe care mi le inspira.

— Vorbește cu mine, te rog, mi-a spus Blake cu glas egal.

M-am uitat pe lângă el, fără să-i ofer nimic. Îmi părea imposibil să-i împărtășesc cele ce mi se întâmplaseră, dar ceva s-a trezit la viață. O părticică din mine voia să spargă zidul care îmi ținea trecutul bine ascuns de prezent.

— N-avem despre ce să vorbim, am zis, neștiind sigur cum aș fi putut măcar să încep să-i spun, chiar dacă aș fi vrut.

Abia dacă puteam să fac față iureșului de emoții care mă terorizau încă de când părăsisem restaurantul.

— Prostii! Arăți de parcă ai fi asistat la o crimă acolo.

— Mi-am amintit de una.

Mi-am regretat cuvintele de îndată ce le-am rostit. Trupul mi s-a încordat din pricina unui alt soi de temere. Blake nu avea să mă mai

privească niciodată la fel. Avea să știe că altcineva își făcuse poftele cu mine și că, în prostească, tinerească mea neștiință, eu îi îngăduisem.

Tăcut, Blake m-a așteptat să continui. M-am silit să înghit restul băuturii, așteptând ușurarea pe care o promitea. Dacă mărturiseam acum, el ori avea să spele putina, ori poate avea să arate că-i păsa, deși nu-mi puteam închipui de ce. Mi-am dat seama că dacă aveam vreo șansă la un viitor împreună, trebuia să știe.

— Eram în primul an de facultate. Am ieșit cu niște prieteni în afara campusului, pentru o petrecere de weekend, și am ajuns în casa unei frății studențești. Locul era ticsit de oameni. Am dansat, am băut prea mult punci. Eu nu beam aproape niciodată, așa că până să dau gata cel de-al doilea pahar, eram deja amețită. M-am îndepărtat de grupul meu. Un tip de acolo, m-a...

Vocea mi s-a stins, pierdută în amintirea pe care o îngropasem cu atâta grijă. Cum puteam să explic cât de naivă fusesem, căci mă luasem după un străin prietenos spre un bar pe care nu l-am mai găsit niciodată, precum un copil ademenit cu bomboane? Că fusesem atât de amețită de băutură, încât abia dacă mă putusem opune, refuzurile mele pierzându-se în haosul petrecerii care vuia înăuntru.

Bărbatul pe care-l văzusem în seara aceea era același care îmi răpise inocența, lăsându-mă siluită și dezgustată în tufișuri, unde mă găsise în cele din urmă Liz. Anii în care mă păstrasem pentru o primă iubire, sau măcar pentru o noapte de petrecere mutual consimțită, fuseseră în zadar, iar rușinea mă făcuse să păstrez tăcerea.

— Am încercat să-i opun rezistență, am șoptit.

De data asta n-am mai reușit să înghit lacrimile care mi s-au rostogolit în voie pe față. Îmi simțeam mâinile și picioarele grele, vlăguite, împovărate de trecut și de conștientizarea faptului că ar fi fost o lovitură zdrobitoare să pierd ceea ce aveam cu Blake din pricina poveștii ăsteia.

El a strâns din dinți și s-a lăsat pe spate, trecându-și mâinile prin păr. Despărțirea temporară de atingerea lui m-a durut fizic, iar locurile în care pielea ni se întâlnise au început să tânjească după întoarcerea

lui. Aveam nevoie de contactul cu el ca o confirmare a faptului că ceea ce aflase nu avea să-i afecteze sentimentele față de mine. M-a apucat o senzație de greață la gândul ăsta.

— Acum ești fericit?

Am râs încet printre lacrimi, dorindu-mi ca Blake să-mi răspundă. Expresia de pe chipul său era încremenită din pricina unei emoții necunoscute.

— Sunt o marfă stricată.

— Încetează!

Mușcătura autoritară a vocii lui m-a făcut să șovăi.

— Ce să încetez?

— Nu ești stricată, Erica!

Am înghițit în sec, dorindu-mi să-l pot crede.

— Spun doar ceea ce e evident. Oricum n-are niciun sens ca tu să vrei să fii cu cineva ca mine. Tu ar trebui să te întâlnești cu personaje mondene, cu manechine, nu cu cineva ca... mine.

Glasul mi s-a întrerupt în clipa în care am rostit cuvintele.

— Nu mă interesează manechinele.

— Ei bine, tu-ți dai seama că asta n-are nicio afurisită de noimă? Eu sunt varză. Adică... uită-te numai la mine!

— Mă uit. Frecvent, chiar. De câteva zile mă înnebunești. Abia dacă mai pot să dorm noaptea.

— Și acum?

— Acum, te am. Fără colegi de apartament, fără mulțimi de oameni, iar tu încerci să găsești orice motiv ca să mă sperii și să mă alungi. Dacă tu crezi că asta schimbă lucrurile, te înșeli.

M-am uitat în altă parte, luptându-mă neputincioasă cu lacrimile care nu încetau să vină. Când el s-a așezat lângă mine și m-a tras în poala lui, m-am dus de bunăvoie, dorindu-mi să-l simt din nou aproape. Cum de putea încă să mă vrea, n-aveam să înțeleg niciodată. M-a îmbrățișat strâns, cuibărindu-mă la pieptul lui până ce lacrimile mi s-au uscat.

— Ești uluitoare! mi-a spus.

Cu nasul lipit de umărul lui, am scuturat din cap.

— Cum poţi să spui asta după tot ce ţi-am povestit adineauri?

— Pentru că e adevărat. Erica, o experienţă îngrozitoare nu te defineşte. Iar dacă ar face-o, mă îndoiesc că tu ai mai vrea să fii cu mine.

— Dar vreau, am zis.

Mâna mi-a alunecat peste cămaşa lui pentru a-i simţi inima bătând lent şi ritmat. Nu ştiam nimic despre inima lui, dar ceva din mine îşi dorea ca în clipa aceea s-o merit. Cum ar fi fost să am dorinţa şi dragostea lui? Brusc, sentimentele pentru Blake au început să biruie amintirile dureroase pe care el mă înduplecase să le scot la iveală mai devreme.

Blake mi-a ridicat mâna, apoi şi-a trecut uşor buzele peste vârfurile degetelor mele.

— Şi eu vreau să fiu cu tine, iubito.

În clipa aceea am avut impresia că suntem împreună şi ne cunoaştem de mult mai multă vreme decât în realitate. Îi arătasem o parte din mine şi, cu toate astea, el era încă acolo. Centimetru cu centimetru, m-a dezmierdat, punând stăpânire pe fiecare bucăţică de piele dezgolită cu o tandreţe tăcută pe care n-o mai întâlnisem niciodată, vindecându-mă cu mâinile şi buzele lui. Durerea şi amorţeala au lăsat loc uşurării, iar apoi unei fierbinţeli familiare care mocnea în adânc.

Mi-am lăsat capul pe spate, rugându-l fără cuvinte să mă sărute. Cumva, el îmi străpunsese zidurile, copleşindu-mi simţurile cu nevoia presantă de a fi posedată. Mirosul, gustul, pofta lui sălbatică, după toate tânjeam. Buzele lui le-au întâlnit pe ale mele. Mai întâi şovăitoare, apoi din ce în ce mai sigure. I-am explorat adâncimile gurii, împletindu-mi limba cu a sa, dorindu-l cu lăcomie. Mi-a răspuns cu aceeaşi ardoare. Mi-a schimbat poziţia astfel încât să-l încalec, lipindu-ne trupurile unul de altul până când s-au contopit. Am ţipat uşor când am simţit contactul şi fervoarea mişcărilor lui. Atunci el s-a oprit, strângându-şi pumnii pe lângă corp.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt prea încordat, Erica.

Și-a lăsat capul pe spătarul canapelei și a înghițit în sec, mărul lui Adam mișcându-i-se odată cu gestul. Aș fi vrut să-l sărut acolo, dar trebuia mai întâi să-mi dau seama ce gândea.

— Și?

Blake a închis strâns ochii, iar trupul i s-a tensionat sub mine.

— Atinge-mă! l-am implorat.

M-am apucat să-i desfac cu neîndemânare nasturii, fără să pot să mai aștept să-i simt pielea lipită de a mea. Trecându-mi degetele peste pieptul lui, m-am aplecat să-i gust gâtul, savurându-i parfumul și aroma sărată a pielii.

— Stai! a spus el printre dinți.

M-am retras supusă.

— De ce?

Mi s-a strâns inima, iar tristețea s-a furișat înapoi pe măsură ce tăcerea se prelungea între noi. După tot ce-i împărtășisem în seara aceea, fusesem naivă să cred că vom putea continua ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

I-am căutat privirea. Un licăr de emoție i-a străbătut trăsăturile, după care și-a întors capul. Oare să fi fost frică?

— Te vreau, Blake.

Doamne, și încă cum! M-am foit, incapabilă să ignor durerea supărătoare dintre coapsele mele.

— Și eu te vreau. Probabil că o să-mi pierd mințile dacă n-o să pot să te pătrund în seara asta.

A expirat tremurând.

— Pur și simplu nu vreau să te... traumatizez.

— Nu sunt o păpușă de porțelan. Îți promit că n-o să-mi faci niciun rău.

El a închis din nou ochii, iar mâinile i-au rămas neclintite de-o parte și de alta a noastră, de parcă astfel ar fi putut să-și înfrâneze tentația de a mă atinge.

Admirând fiecare curbă puternică de pe abdomenul lui, mi-am lăsat degetele să-i alunece în jos pe piept, urmând direcția firelor moi

de păr care-i dispăreau sub cureaua pantalonilor. Am întins mâna spre cataramă, dar înainte să apuc să-l eliberez, Blake mi-a apucat încheieturile și mi le-a ținut pe loc, în timp ce răsufla greu.

— Vreau să te simt pierzându-ți controlul, Blake.

Trupul îmi zvâcnea, iar autocontrolul îmi mai atârna de un singur fir. Nu-mi doream nimic mai mult decât să mă posede așa cum voia, așa cum aveam nevoie s-o facă.

El m-a prins de talie și s-a ridicat în picioare, săltându-mă fără niciun efort. L-am cuprins cu picioarele în timp ce ne îndreptam spre dormitor. Camera era slab luminată de două aplice, penumbra învăluindu-mă precum căldura lui.

Blake a închis ușa în urma noastră și m-a lipit de ea, gemând. În clipa în care spatele mi s-a lovit de lemnul dur, am tras brusc aer în piept. Mi-am mușcat buza și m-am strâns în jurul lui, dorindu-mi tot ce-mi putea da. Bretelele subțiri ale rochiei mi-au alunecat de pe umeri, o binevenită invitație ca el să-mi elibereze sânii unul câte unul, tachinând fiecare sfârc cu limba, apoi cu dinții. Senzația pătrunzătoare mi-a străpuns corpul. I-am scâncit numele, implorând mai mult.

El mi-a coborât picioarele pe podea și m-a dezbrăcat de rochie, lăsându-mă goală și fără rușine în timp ce îngenunchea în fața mea, lăsându-mi o dâră de fierbinți sărutări desfrânate de la gleznă, până la pliurile sexului ud, care acum se încorda în așteptare. Mi-a așezat un picior peste umărul său, deschizându-mă în fața lui. Frecarea dintre barba lui nerasă și interiorul coapsei mele a fost cât pe ce să mă destrame chiar în clipa aceea.

Mi-am trecut degetele prin părul lui, strângând și mai tare în momentul în care m-a cuprins cu buzele. După numai câteva mișcări cu limba, în stomacul meu a început să se întețească focul. Doamne, gura lui avea un talent numai al ei! Blake și-a concentrat atenția asupra micului ghem de nervi care îmi făcea întreg corpul să se încordeze, ducându-mă în pragul climaxului. Dezmierdările i-au devenit tot mai aspre, apoi a început să-mi sugă clitorisul cu o fervoare care m-a lăsat fără suflare.

Am văzut alb înaintea ochilor în clipa în care am trecut acel prag, aruncându-mă într-un orgasm cutremurător care aproape că m-a făcut să mă prăbușesc în brațele lui.

Înainte să mi se înmoaie de tot genunchii, Blake m-a prins, trupul meu moale și docil lipindu-se de liniile aspre ale corpului său. M-a sărutat, sărutări lente, profunde, care domoleau tremurul orgasmului de adineauri. Eu mi-am răschirat degetele pe pieptul lui și i-am împins în jos cămașa, lacomă în fața ocaziei de a-l atinge în voie, așa cum îmi doream să fac de zile întregi. Pielea îi luase foc, întinzându-se peste fiecare mușchi încordat care parcă se zbătea împotriva unei piedici impresionante. Tânjeam să-l am complet. Fără piedici. Sălbatic.

— Blake, dacă n-o să mi-o bagi curând, o să-mi pierd mințile, jur!

Buzele i s-au curbat sub ale mele și ne-a dus pe amândoi spre pat. S-a dezbrăcat repede, mușchii flexându-i-se la fiecare efort, fiecare mișcare a lui fiind o promisiune a forței pe care o putea stăpâni. Am așteptat, nu foarte răbdătoare, cât timp el și-a scos un prezervativ din buzunarul pantalonilor și l-a lăsat să-i alunece pe lungimea admirabilă. M-am certat în sinea mea pentru că prelungisem atâta așteptarea, pentru că ne împiedicasem să ajungem în locul ăsta în care amândoi ne doream cu înverșunare să fim.

Tocmai când mă așteptam să mi se alăture, Blake m-a prins de coapse și m-a tras spre marginea patului, întinzându-mi picioarele în jurul mijlocului său și lovindu-se de carnea alunecoasă dintre coapsele mele. Privirea îi era întunecată. Răsuflarea i s-a transformat într-un șuierat în momentul în care s-a împins în mine dintr-o singură mișcare dură, înfigându-și degetele în șoldurile mele.

Am suspinat când i-am simțit adâncimea, lăsându-mi corpul să se obișnuiască cu senzația de a fi complet dominat de al lui. Am închis ochii preț de o clipă, pentru a asimila totul, perfecțiunea felului în care îl percepeam înăuntrul meu.

Când mi-am dat seama că nu se mișcă, am deschis ochii. Avea un aer încordat, cu conturul maxilarului rigid. Și-a coborât mâna de pe șoldul meu până la genunchi și m-a împins un pic.

Am scos un mic scâncet în semn de protest. Mi-am încrucişat gleznele şi l-am tras mai aproape, mai adânc.

— Aşa te vreau.

— Erica...

— Nu vreau să te abţii. Te doresc cu totul, Blake.

Disperată, m-am arcuit înspre el. Nevoia de a-l simţi mişcându-se în mine, răscolindu-mă, era necontenită. Orice ar fi crezut el că nu sunt în stare să suport era tocmai ceea ce aveam nevoie.

— Te rog! l-am implorat.

El a răsuflat tremurând şi s-a retras încet. Apoi s-a împins în mine, adânc şi cu putere. Am ţipat. Spatele mi s-a încovoiat pe pat.

Exact aşa.

Am răspuns împunsăturilor lui rapide, acum înverşunate şi necruţătoare, în timp ce vaginul mi se strângea în jurul lui. Întregul corp îmi tremura în ceea ce părea a fi o stare de orgasm perpetuu. M-am scufundat în plăcere în timp ce el se împingea mai adânc, şi mai adânc, atingând în mine un punct sensibil despre care nici nu ştiam că există înainte ca el să-l fi creat.

M-am prins de marginea patului, dând şi mai multă forţă eforturilor lui. Tocmai când credeam că n-aş putea să îndur mai mult, el mi-a ridicat şoldurile, ridicând atingerea la un nou nivel. Am strâns aşternutul în pumni.

— Blake, oh, Doamne! Da!

Ţipete de neînţeles s-au revărsat din mine în timp ce mă topeam în jurul lui, plăcerea unduindu-se din adâncul meu.

Blake s-a încordat. Fiecare părticică din trupul lui s-a făcut ca de piatră, iar răsuflarea i s-a schimbat în gâfâit pe măsură ce-şi dădea drumul.

— Erica, fir-ar să fie!

Şi-a aruncat capul pe spate, degetele lui lăsându-mi urme pe piele.

Apoi s-a liniştit înăuntrul meu, în timp ce trupul mi se cutremura din pricina efectelor felului său sălbatic de a face sex.

Sfârșită în urma eliberării, m-am prăbușit moale și satisfăcută. După câteva clipe Blake s-a urcat în pat, trăgându-mă în sus, lângă el. M-a cuprins cu brațul, apoi și-a lipit nasul de gâtul meu.

— Erica?

Am mormăit, îngrămădită la pieptul lui.

— Ești OK? a murmurat el.

Mi-am ridicat privirea spre ochii lui, măriți de pasiunea noastră, dar plini de îngrijorare. Mi s-a strâns inima și m-am luptat să trag aer în piept.

— Sunt mai mult decât ok!

Am înghițit nodul care mi se formase în gât.

— N-am mai fost niciodată cu cineva ca tine, Blake. Eu...

Următoarele cuvinte mi s-au oprit. El mi-a atins buzele cu vârfurile degetelor și mi le-a sărutat ușor, furându-mi vorbele nerostite. Mă îndrăgosteam de Blake, mai profund și mai repede decât mă îndrăgostisem de oricine altcineva până atunci.

El mi-a presărat sărutări de-a lungul obrazului, apoi mi-a găsit gura, alinându-mă cu dezmierdări prelungi și profunde ale limbii. Deși blânde, gesturile au aprins iar focul din mine. Mâinile au început să-mi hoinărească pe trupul lui, admirând fiecare curbură care-ți tăia răsuflarea. Nu mă puteam sătura, fie că era vorba despre a-l privi, ori despre a mă culca cu el. Nevoia de a-l face al meu mă copleșea. Mângâierile mi-au devenit mai stăruitoare. L-am tras mai aproape, iar el s-a așezat deasupra mea, acoperindu-mă cu greutatea corpului său.

— Nu te mai saturi, a murmurat el printre sărutări, mușcându-mi în joacă buza de jos.

— Îmi pare rău. Nu știu ce-i cu mine.

M-am arcuit spre el. Cu cât îmi dădea mai mult, cu atât aveam nevoie de mai mult.

— De ce naiba ți-ar părea rău?

— E prea curând, am răspuns, simțind că rămân fără cuvinte pe măsură ce el se întărea între noi.

— Eu pot s-o țin așa toată noaptea, dacă și tu poți.

Întinzându-mi brațele deasupra capului, și-a împletit degetele cu ale mele. M-a ținut captivă, o stare care mi-a ascuțit simțurile și mi-a provocat iar furnicături din cap până în picioare.

Să fiu cu Blake mă amețea complet, iar dependența de el mi se consolida cu fiecare orgasm răvășitor pe care mi-l provoca. Mi-am strâns picioarele în jurul lui, căci brațele îmi erau lipsite de vlagă, și l-am îndemnat să vină spre mine.

— Asta-i o provocare? l-am tachinat, tentată fiind să-l pun la încercare.

— Da, mi-a spus el.

Vocea îi era răgușită de dorință, chiar înainte ca buzele să i se repeadă spre ale mele.

Capitolul 11

M-am trezit de dimineață, învăluită în plapuma moale, umplută cu puf, a lui Blake și în amintirile din noaptea precedentă. M-am întins spre partea goală a patului în care ar fi trebuit să se afle el. Lumina soarelui se revărsa în cameră și am simțit miros de cafea. M-am ridicat și am ales dintr-un dulap un tricou alb, simplu, cu care să mă acopăr. În baie, Blake îmi pregătise deja câteva obiecte de toaletă. Am zâmbit. Majoritatea fetelor trebuiau să se străduiască până să ajungă la nivelul ăsta.

M-am spălat, apoi mi-am croit drum prin apartament, ghidându-mă după zgomotele care se auzeau din bucătărie. L-am găsit pe Blake spărgând ouă într-un castron. Era gol de la brâu în sus, îmbrăcat doar cu niște pantaloni de pijama din flanel care i se sprijineau pe șolduri. Părul îi era bine aranjat cu spumă și purta o pereche de ochelari cu rame negre, care sporeau farmecul ținutei lui matinale. Îl făceau să pară mai matur și cumva mai uman, însușiri demne de Clark Kent.

M-am sprijinit de masa de lucru din granit și i-am urmărit progresul. Tăiase niște fructe și așezase ceva șuncă într-o tigaie, în timp

ce lămurea problema ouălor. Am simţit o uşoară fluturare în stomac la gândul că făcea asta pentru mine.

El a lăsat ce făcea, s-a spălat pe mâini şi s-a întors spre mine. A zâmbit superior şi mi-a urmărit cu degetele marginea tricoului.

— Îmi place.

— Nu încercam să inventez o ţinută originală, dar mă bucur că aprobi.

M-am sprijinit de masă şi mi-am lăsat capul într-o parte.

— Nu ştiam că porţi ochelari.

— De obicei nu port, dar m-ai ţinut ocupat toată noaptea, aşa că am uitat să-mi scot lentilele de contact.

— Îmi pare rău.

— N-ar trebui. Mie nu-mi pare.

M-a ridicat pe blatul mesei şi s-a lăsat în spaţiul dintre picioarele mele. Mâinile i-au urcat pe coapsele mele, apoi pe sub tricou, spre spate, unde mi-a mângâiat pielea, lăsând dâre de foc în urma lui pe oriunde trecea. Am gemut când mi-a găsit sânul şi mi-a mângâiat sfârcul cu degetul mare până când mi s-a întărit sub atingerea lui. În timp ce mă săruta, limba lui mă dezmierda blând, măsurat, într-un fel care îmi amintea de dulcea durere surdă care-mi rămăsese între picioare după maratonul din noaptea dinainte.

— Mă transformi într-o destrăbălată, am spus, simţind cum tot trupul meu prinde viaţă într-un alt soi de trezire.

— Mmm, îmi place cum sună.

A gemut cu buzele lipite de gâtul meu, unde îmi săruta pielea şi mi-o apuca între dinţi, iar vibraţia produsă de vocea lui mi s-a răspândit prin tot corpul. Cu o mână mi-a prins glezna şi mi-a înfăşurat piciorul în jurul taliei lui, iar cu cealaltă mi-a masat carnea sensibilă dintre coapse.

— Doamne, deja eşti udă leoarcă!

— Nu mă pot abţine, Blake. Tu-mi faci asta.

M-am lăsat în voia mângâierilor mâinii lui.

— Abia am început, scumpo!

Mi-a luat în stăpânire gura, în timp ce își înfigea două degete în mine, imitând mișcările lor cu limba, zăpăcindu-mă complet. M-am agățat cu disperare de el, înfigându-mi unghiile în umărul lui. Cu răsuflarea întretăiată și inima bătând nebunește, m-am ținut bine în timp ce un orgasm îmi sfâșia trupul.

Blake și-a lăsat degetele să-i alunece din mine, apoi și-a mișcat erecția, de acum vizibilă, care-i împungea pantalonii.

— Trebuie să iau un prezervativ. Nu mă așteptam să ți-o trag la micul dejun.

Am chicotit puțin la auzul expresiei, amețită și tânjind să am mai mult din el deodată.

— Nu trebuie, dacă nu vrei.

— Crede-mă, vreau să ți-o trag la micul dejun!

— Nu, mă refeream la prezervativ. Iau anticoncepționale.

Tăcerea lui m-a dezmeticit pentru o clipă. Am încercat să dau înapoi.

— Îmi pare rău, e în regulă, am presupus doar...

Drace, frumos fel de a strica momentul.

El a scuturat din cap.

— Nu, nu-i vorba despre asta. Am încredere în tine. Numai că nu mi s-a întâmplat niciodată să *nu* folosesc unul.

— Lasă, îmi pare rău.

Majoritatea tipilor se plâng că trebuie să le poarte, dar mă simțeam și mai în siguranță știind că el le folosea mereu.

— Încetează să te scuzi în fața mea, Erica! s-a răstit el la mine.

Mi-am mușcat buza, așteptând să văd unde o să ne ducă asta.

— Bravo! a zis Blake pe un ton scăzut, de prădător.

Mi-a dat jos tricoul, scoțându-mi la iveală pieptul gol. Privirea i s-a întunecat. Până să mă dumiresc, mă mutase în sufragerie, așezându-mă în poala lui astfel încât să-l încalec pe canapeaua lungă, de culoare crem. L-am sărutat încet și leneș, scoțându-i ochelarii și așezându-i în siguranță pe măsuța din spatele nostru.

Blake şi-a coborât marginea pantalonilor sub şolduri, eliberându-şi penisul, care la lumina puternică a zilei părea mai impresionant ca niciodată, gros şi viril, aşteptându-mă.

Dorindu-mi să-l gust, m-am lăsat în genunchi şi mi-am strâns buzele în jurul capului viguros. Mi-am fluturat uşor limba peste vârful sensibil, apoi l-am apucat şi mai mult în gură. L-am supt cu lăcomie, uitând de mine în timp ce-l adoram pe el, până când Blake m-a tras mai tare de păr, oprindu-mă.

— Urcă-te peste mine! mi-a poruncit.

M-am cutremurat, iar pielea mi s-a înfierbântat. Reacţia fizică pe care o aveam la cererea lui era inconfundabilă. Umedă în aşteptarea sa, m-am supus şi m-am urcat.

— Acum alunecă peste penisul meu. Încet şi frumos.

Arzând de nerăbdare, m-am lăsat în jos peste el cu o lăudabilă stăpânire de sine, dorindu-mi să savurez această nouă situaţie. Fără nimic între noi, el m-a întins centimetru delicios cu centimetru delicios, până când s-a împlântat în mine.

Am închis ochii şi un mic scâncet mi-a scăpat printre buze.

— Uită-te la mine, mi-a şoptit el.

Am deschis ochii pentru a vedea lăcomia pură din ai lui. Blake mi-a cuprins faţa în palme şi m-a sărutat adânc. Am gemut, proptindu-mă cu mâinile de umerii lui. El s-a desprins de mine, gâfâind. Şi-a lăsat un deget să-i alunece în jos pe obrazul meu, apoi peste claviculă, atingându-mi uşor sfârcul peste măsură de sensibil şi oprindu-se în cele din urmă pe şoldul meu, pe care l-a apucat cu un gest posesiv. Şi-a ridicat privirea şi m-a ţintuit cu ea.

— Eşti frumoasă.

Pasiunea din ochii lui m-a doborât. Am simţit o strângere de inimă. Mă implicasem prea mult în relaţia cu Blake, dar nu-mi păsa, nu când era în mine, atingându-mă, uitându-se la mine în felul ăsta. Nu puteam fugi de felul în care mă făcea să mă simt.

I-am răspuns cu o rotire delicată a şoldurilor. Blake mi le-a cuprins cu un braţ, ţinându-mă în loc în timp ce îşi schimba poziţia

și se împingea în sus, înfigându-se adânc și dându-mi mai mult din el însuși. Când a ajuns până la capăt, durerea care m-a săgetat m-a făcut să trag brusc aer în piept. Ușorul disconfort a lăsat iute loc plăcerii când el a început să-mi maseze clitorisul în cercuri mărunte.

Un strat fin de sudoare mi-a îmbrăcat pielea pe măsură ce el se împingea în mine — mișcări constante și hotărâte, care m-au făcut să uit preț de o clipă avantajul pe care îl aveam în actuala poziție. Am răspuns gesturilor lui, arcuindu-mi trupul spre ele, până când Blake mi-a dat drumul, cedându-mi treptat controlul. Mâinile i se îndoiau nerăbdătoare în dreptul șoldurilor mele.

— Ai încredere în mine! i-am șoptit.

Strângându-mă în jurul lui, l-am zgâriat ușor cu unghiile pe piept și l-am sărutat cu înfrigurare, împărțind cu el fiecare răsuflare ce ne ducea mai aproape de punctul culminant, unde ne-am prăbușit, laolaltă, fără să ne dezlipim privirea unul de celălalt.

*

Am adormit pe canapea, după ce am luat în sfârșit micul dejun. Între eforturile de azi-noapte și cele de azi-dimineață, eram epuizată. Când m-am trezit câteva ore mai târziu, Blake stătea pe cealaltă canapea, ținându-și pe genunchi laptopul cel lucios. Era un alt Blake decât cel de dimineață, complet îmbrăcat și privind cu atenție ecranul, tastând cu viteza unui expert.

— Credeam că nu lucrezi de-acasă, am spus, întinzându-mă.

— Făceam doar câteva cercetări, a spus el, fără să ridice privirea.

— Ce fel de cercetări?

El a închis laptopul și l-a așezat alături, iar expresia i s-a îmblânzit în clipa în care ochii ni s-au întâlnit.

— Cred că l-am găsit, mi-a zis încet.

— Pe cine?

Blake și-a încrucișat mâinile în poală.

Oh, Doamne! Stomacul mi s-a întors pe dos, amenințând să dea afară tot ce mâncasem la micul dejun. Gândurile îmi erau încă încețoșate după somn, iar acum mi se învârteau prin cap în timp ce analizam cele spuse cu câteva clipe mai înainte de Blake.

— Cum?

M-am ridicat în capul oaselor și am încercat să-mi limpezesc mintea.

— Am obținut lista tranzacțiilor din restaurant. Mai precis a celor de la bar. De acolo am restrâns destul de ușor aria de căutare bazându-mă pe vârsta lui și facultatea pe care a urmat-o.

— Nici măcar nu vreau să știu cum ai făcut asta.

Era prea mult. Mersese prea departe.

— Păi, oricum n-aveam de gând să-ți spun. Informația în sine e mult mai importantă decât felul în care am găsit-o, nu crezi?

— De ce ai face așa ceva? Nici nu mai contează.

— Crezi că identificarea bărbatului care te-a violat nu contează? a ridicat el din sprâncene.

— În momentul ăsta al vieții mele, nu. De ce aș avea nevoie de un nume pentru o față pe care aș prefera s-o uit?

— Încă mai poți să depui plângere împotriva lui. Mai e mult până la prescrierea infracțiunii.

— Și ce să spun? Bună ziua, domnule ofițer, aveam optsprezece ani și eram beată în casa unei frății studențești, când un ticălos și-a făcut poftele cu mine. Pun pariu că pe asta n-au mai auzit-o niciodată.

— Dacă el continuă să facă așa ceva?

Am simțit un nod în gât la gândul ăsta. Dacă nu eram singura? Oricând m-aș fi învinovățit pentru că ajunsesem într-o situație atât de periculoasă, în adâncul sufletului știam că nimeni nu merita să treacă prin ce trecusem eu. Aș fi făcut aproape orice să șterg amintirea dureroasă.

Totuși, nu eram pregătită s-o înfrunt. Nici amintirea, nici pe el. Pe bărbatul care-mi făcuse asta. Și iată-l pe Blake punându-mă cu

de-a sila în fața lor, scoțând la lumină detalii pe care îmi pierdusem speranța să le mai aflu vreodată. Acum nu mai voiam să le știu. Nu mai voiam să am nimic de-a face cu ele.

M-am ridicat repede, însă mișcarea bruscă m-a amețit, făcându-mă aproape să-mi pierd echilibrul în timp ce străbăteam holul, înspre dormitor.

— Unde te duci?

Am dispărut în cameră, fără să-l iau în seamă. Pe pat stătea întinsă o rochie albastru-verzui, pe care Blake probabil că o luase din apartamentul meu în timp ce dormeam. Peste ea erau așezați chiloții albi din dantelă ce dispăruseră în Las Vegas, în camera de hotel a lui Blake.

La naiba! Am închis strâns ochii, copleșită din toate punctele de vedere. Ultima zi petrecută cu el fusese uimitoare și plină de pasiune. Prezența lui îmi deștepta sentimente din care nu știam încă ce să înțeleg. Nu voiam să-l rănesc, dar în clipa de față nu eram în stare să gândesc limpede.

M-am îmbrăcat repede și mi-am luat restul lucrurilor. El m-a întâmpinat în pragul ușii, împiedicându-mă să ies.

— Erica, nu pleca!

— N-aveai niciun drept.

S-a încruntat, coborându-și mâinile de pe tocul ușii.

— Îmi spui că n-aveam niciun drept să-l găsesc pe omul care ți-a făcut rău?

— Nu vreau să știu cine e. Tu nu pricepi?

Am strâns din dinți, clipind ca să alung ceața lacrimilor care-mi țâșneau din ochi. Aș fi vrut să fiu supărată pe el. Dar când m-am uitat în ochii lui, n-am văzut decât nedumerire și nu mă puteam aștepta să înțeleagă.

Cu mâinile tremurând, l-am dat la o parte. M-am grăbit să ies și să cobor scările. M-am oprit în dreptul ușii mele, pândindu-i cu urechea pașii, însă n-am auzit nimic. Am intrat în apartament și am tras zăvorul. Am închis ochii și am înghițit în sec, dar nimic nu putea

opri nici izvorul lacrimilor, nici pe cel al amintirilor. M-am lăsat în jos, pe podea, și am plâns în hohote până când toate au încetat să mai doară al dracului de tare.

*

Mai târziu în acea săptămână, am ajuns la New York. Reușisem cumva să-l evit pe Blake și eram recunoscătoare că nu mă căutase. Grație noului aranjament locativ, simplul fapt că-l știam prin apropiere îmi distrăgea îndeajuns atenția și aveam nevoie de timp pentru a-mi limpezi gândurile. Ultimele zile fuseseră încărcate de emoții. Hotărâsem că acum era un moment cât se poate de potrivit s-o vizitez pe Alli și să-mi fac ordine în minte.

Am parcurs cu taxiul scurtul drum de la aeroportul JFK până la adresa din Brooklyn Heights pe care mi-o dăduse Alli. Șoferul a oprit în fața unei clădiri din piatră cu mai multe etaje și streșini împodobite. Am intrat în holul spațios și l-am salutat pe portarul care mi-a zâmbit politicos.

— Sunt Erica Hathaway. Am venit s-o vizitez pe Alli Malloy.

— Sigur, sunteți așteptată. E în apartamentul domnului Landon, numărul patruzeci și doi.

— Mulțumesc, am spus, încercând să-mi ascund surprinderea.

S-a zis cu marele meu plan de a mă ascunde câteva zile la New York.

Am bătut o dată în ușă, apoi am așteptat câteva secunde. Am bătut din nou, mai tare. Tot nimic. Am încercat clanța. Chiar în clipa aceea, Alli mi-a deschis, cu ochii strălucitori și pielea înfierbântată, arătând ca și cum... mă rog, recunoșteam ipostaza. A întins mâinile spre mine și m-a tras într-o îmbrățișare strânsă.

— Ai ajuns!

Am îmbrățișat-o la rândul meu. Îmi lipsise teribil de mult. O simțeam mică și caldă în brațele mele. Oare slăbise? Înainte să apuc

să pomenesc ceva despre asta, ea s-a retras și m-a măsurat din priviri. În New York era o zi înfiorător de călduroasă, așa că purtam o pereche de blugi scurți și niște maiouri suprapuse, toate completate cu o pălărie din fetru alb, doar pentru amuzament.

— Arăți tare drăguț, mi-a spus Alli.

— Da, ăăm, și tu la fel.

Îmi doream să fi fost sinceră.

— Oh, Doamne, nu, eu sunt varză! Abia m-am trezit dintr-un pui de somn.

— Grozav pui de somn! am zis, observându-i coafura model „tocmai mi-am tras-o", pe care încerca s-o netezească în timp ce intram în uriașul spațiu deschis al apartamentului, care oferea o priveliște neobturată de nimic a peisajului urban din Manhattan.

Ea a râs ușor și s-a îmbujorat. M-am uitat în jur, așteptându-mă să-l văd pe Heath apărând imediat de după colț, însă el nu se zărea pe nicăieri.

— Frumos loc, am spus.

— Știu, nu-i așa?

Apartamentul în sine era de-a dreptul impresionant, întocmai cum mă așteptasem din partea unui membru al familiei Landon, ba chiar mai mult decât atât. Tavanul era înalt, având ca trăsătură distinctivă grinzile lăsate la vedere, făcute din lemn închis la culoare și asortate cu scândurile podelei. Mobila și obiectele decorative erau atenuate de petele de culoare așezate ici și colo. Interiorul îmi amintea de locuința lui Blake din Boston.

— Să-ți aduc ceva de băut? m-a întrebat Alli.

— Sigur, orice cu gheață.

Ea și-a făcut de lucru în bucătărie, în vreme ce eu m-am așezat pe unul dintre scaunele de bar de la masa de lucru.

— Deci când aveai de gând să-mi spui că locuiești împreună cu Heath?

Alli s-a sprijinit de blatul mesei.

— Îmi pare rău, Erica. M-am gândit doar că mi-ar fi mai ușor să-ți explic în persoană.

— Poţi să locuieşti unde vrei, Alli. Totuşi, mi-ar fi plăcut să aflu. Blake nu ştie că sunt aici.

Ea s-a încruntat, şi chiar atunci am auzit o uşă deschizându-se în lungul holului. Heath şi-a făcut apariţia proaspăt spălat şi îmbrăcat, cu un zâmbet mulţumit întipărit pe faţă. Semăna mai mult cu Blake decât îmi aminteam. Cu toate astea, nu reuşeam să-mi alung senzaţia că în spatele farmecului său se ascundea ceva. Sigur, şi Blake îşi avea tainele lui. Multe, chiar, însă nu părea să le mascheze într-un mod atât de bătător la ochi.

— Erica, a trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut.

M-a îmbrăţişat scurt, după care i s-a alăturat lui Alli în bucătărie. A sărutat-o, iar eu mi-am întors privirea.

Heath şi Alli erau adorabili împreună, iar energia care radia dinspre ei îmi era foarte familiară. Eram acolo de zece minute şi deja aveam impresia că mă amestec în intimitatea lor.

Am simţit o strângere de inimă şi gândurile mi-au zburat spre Blake. Până unde aş fi fost în stare să merg pentru a-l avea aici, sărutându-mă în felul ăsta? Totuşi, aveam mai multă minte. Fie că era de acord, fie că nu, eu aveam nevoie de puţin spaţiu pentru a-mi lămuri cele întâmplate. Felul în care îşi băgase nasul în viaţa mea era complet inacceptabil şi ilegal. Faptul că depăşise nişte limite mă lăsase expusă şi vulnerabilă.

M-am răsucit pe scaun, m-a ridicat în picioare şi m-am îndreptat către ferestrele uriaşe ce dădeau spre parcul de jos. M-am întrebat cât din toate astea se datora sprijinului primit de la Blake şi dacă Heath chiar contribuise în vreun fel la propriul stil de viaţă. Poate că eram prea dură cu el. Era clar că-i sucise minţile lui Alli, lucru pe care nu-l mai văzusem niciodată întâmplându-se în cei trei ani de când o cunoşteam. Speram, de dragul ei, să nu fie prea bun pentru a fi adevărat.

— Ţi-e foame? Mă gândeam că am putea să luăm prânzul, mi-a spus Alli.

— Ar fi grozav.

— Dă-mi voie să te conduc în camera ta.

Alli a întins mâna către bagajul meu. Heath i l-a luat repede din mână și ne-a dus pe amândouă de-a lungul unui hol aflat în partea opusă față de cel din care tocmai ieșise.

Am aruncat o privire înspre un dormitor încăpător, decorat în aceleași nuanțe blânde de alb, cu o cuvertură de un roșu aprins întinsă pe pat. Regretam că nu aveam să-l împart cu Blake. Imaginea lui întins sub mine, sau invers, era mai mult decât atrăgătoare. Amintirea ultimei nopți petrecute împreună s-a revărsat asupra mea și ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am scuturat din cap. Trebuia să mi-l scot pe Blake din minte.

Capitolul 12

Alli și cu mine ne-am devorat aperitivele între înghițituri de Prosecco, în timp ce așteptam felul principal, care pentru mine a constat într-un morman de carbohidrați. Dezobișnuirea treptată de Blake adusese cu sine o serioasă lipsă a poftei de mâncare, însă faptul că mă aflam în preajma lui Alli mă făcea să mă simt din nou relaxată și îndeajuns de liniștită încât foamea să-mi revină cu furie.

— Cum ți se pare noua slujbă? am întrebat-o.

— O ador. Mă rog, în cea mai mare parte a timpului. E o nebunie, totul se-ntâmplă în viteză și poate fi stresant să alergi după toată lumea, dar simt că e un pas important către locul în care vreau să ajung.

Am zâmbit.

— E captivant.

— Chiar este. Și îmi fac tot felul de relații pentru tine, apropo. Heath m-a pus în legătură cu cineva care poate să ne bage la un vernisaj care are loc mâine seară la o galerie.

— O expoziție de artă? am spus, întrebându-mă ce legătură avea asta cu moda și cu mine.

— Da. O să fie şic şi o să vină o grămadă de oameni superimportanţi.

— Şic, hm? Dacă spui tu...

M-am uitat la farfuria cu paste aburinde pe care chelnerul mi-a aşezat-o în faţă. Am luat prima îmbucătură. *Raiul*, mi-am zis. Fără îndoială puteam înlocui sexul cu mâncarea.

— Ce se mai întâmplă cu Blake?

Un neaşteptat val de emoţie s-a revărsat asupra mea. I-am povestit lui Alli despre ultima zi petrecută cu el. De la întâlnirea cu Max, până la faptul că Blake mă lipise de uşă. Ce-a fost bun, ce-a fost rău şi ce-a fost urât.

— Îl iubeşti? m-a întrebat ea.

— Glumeşti?

Vocea îmi devenise stridentă, simpla pomenire a cuvântului care începea cu I smulgându-mă din dorul meu şi aruncându-mă cu capul înainte într-o stare de panică.

— E o întrebare aşa de trăsnită?

— Tu eşti îndrăgostită de Heath? am izbucnit, dorindu-mi cu disperare să schimb subiectul, dar temându-mă de ce mi-ar fi putut spune.

Alli şi-a îndreptat din nou atenţia către prânzul ei, fără să mai spună niciun cuvânt.

— Poftim! am replicat, răzbunată.

— Sunt, a şoptit ea, aproape prea încet ca s-o aud.

O vreme am continuat să mâncăm în tăcere. Nu ştiam sigur de ce, dar vestea mă întristase. Vreme de trei ani o avusesem pe Alli numai pentru mine. Împărţiserăm totul, avuseserăm grijă una de cealaltă şi împreună contribuiserăm la construirea afacerii care azi îmi dădea un ţel. După doar câteva săptămâni ea nu mai avea ochi decât pentru Heath. Era absurd să fiu geloasă pentru că, mai presus de orice, îmi doream ca ea să fie fericită, chiar cu preţul prieteniei noastre.

— E persoana potrivită pentru tine? am întrebat.

— Ne potrivim, mi-a răspuns ea simplu. Lucrurile nu sunt întotdeauna perfecte, dar cumva par mereu pe drumul cel bun. Le facem noi să meargă.

— Atunci, mă bucur pentru tine. Vreau să știi asta.

Trăsăturile i s-au relaxat și s-a întins peste masă să mă ia de mână.

— Mulțumesc.

Atunci mi-am dat seama că tot timpul ăsta ea așteptase aprobarea mea.

— Mă bucur foarte mult că ești aici. Mi-a fost dor de tine, mi-a spus Alli.

— Și mie mi-a fost dor de tine. Uneori am impresia că suntem la un milion de kilometri distanță.

— Dar nu suntem. Voi fi tot timpul aici când vei avea nevoie de mine.

Am zâmbit și am dat din cap, nevrând să aduc în discuție faptul că, de când se mutase la New York, fusese în mare parte de negăsit. Totuși, mă simțeam mai bine după ce o auzisem spunând asta. De vreme ce Blake dispăruse în acel moment din lumea mea, reaprinderea prieteniei cu Alli era mai mult decât binevenită, chiar dacă trebuia s-o împart cu Heath.

*

Cu Alli plecată la serviciu, a doua zi mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului ajungând și eu cu lucrul la zi. Am luat câteva pauze în care m-am plimbat prin parc ca să-mi adun gândurile și să privesc lumea. În timp ce zeci de mici siluete traversau podul către Manhattan, am încercat să-mi închipui cum ar fi să locuiesc în New York.

Poate că era timpul pentru o schimbare. Alli era atât de fericită aici datorită, în mare parte, lui Heath, care o călărea cu pricepere și aparent foarte des, judecând după cât de puțin dormisem cu o noapte în urmă. Dar poate că și eu aș fi reușit să fiu fericită aici.

Nu o dată am răsfoit schimbul de mesaje purtat cu Blake pe telefon, tentată fiind să-i scriu. Îmi lipsea, dar după zile întregi de tăcere, poate că-mi ratasem șansa. Era evident că relația cu mine nu avea să fie ușoară. Îl părăsisem la furie, neștiind cum să reacționez în fața bombei pe care mi-o aruncase și nici măcar nu-i dădusem ocazia să explice ori să vorbească despre asta. Am gemut, frustrată din mai multe puncte de vedere. *Fir-ar să fie*, poate chiar îl iubeam, deși habar n-aveam cum e să simți asta cu adevărat.

O iubeam pe Marie. O iubeam pe Alli. În tinerețe, înainte să descopăr orice altceva, îmi iubisem profund mama, cu fiecare părticică din mine. Și totuși nu știam cum să iubesc un om cu care făceam sex. Cu ceilalți tipi cu care fusesem împreună îmi venise mereu ușor să păstrez o distanță confortabilă. Fusese ideal chiar. Când voiau să plece mai departe, mă simțeam în mare parte ușurată că nu va trebui să fac față negocierilor pentru un angajament mai serios decât m-aș fi putut vedea vreodată îndeplinind.

Niciunul dintre bărbații cu care avusesem o relație nu mă cunoscuse cu adevărat. Oricum, nu-mi știa trecutul. Acum, Blake nu doar că mă înnebunea în pat, dar îmi și înlătura în mod sistematic barierele emoționale pe care le construisem cu grijă în jurul meu de-a lungul anilor. În ritmul ăsta n-aveam să mai pot păstra aparențele pentru multă vreme. Mă mândream cu faptul că afișam o impenetrabilă imagine a succesului, a stăpânirii de sine, însă el mi-o fărâmase cu câteva mângâieri ale degetelor și cu perseverența lui. Afurisita lui de perseverență, motivul pentru care ajunsesem în situația asta de la bun început.

Mi-e dor de tine.

Am tastat mesajul scurt pe telefon, regretând din clipa în care l-am trimis. Cu fiecare secundă care trecea, mă întrebam dacă-l primise.

Fără nicio veste de la Blake, mi-am terminat treaba și m-am îmbrăcat pentru vernisaj. Mă imaginam amestecându-mă într-o mulțime de snobi îmbrăcați în bluze cu guler pe gât, care evaluează în tăcere o colecție de opere de artă pe care mie s-ar putea să-mi vină

greu să le înțeleg. M-am mustrat pentru că eram atât de defetistă și am dat vina pe mesajul trimis lui Blake fiindcă mi-a distras atenția.

Am umblat prin dulapul lui Alli, admirându-i câteva dintre cele mai noi achiziții. În cele din urm m-am hotărât să port o pereche de pantaloni drepți negri și o tunică îndrăzneață din dantelă fucsia cu negru, iar părul mi l-am adunat într-un coc strâns. Din păcate, când am ajuns am aflat că tema evenimentului se limita strict la alb și negru, în acord cu simplitatea fotografiilor artistului.

Am zărit-o pe Alli sporovăind cu o altă femeie în capătul celălalt al galeriei. M-am strecurat printre vizitatori, atrăgând atenția asupra mea pe măsură ce înaintam. Mi-am alungat jena. Dacă mă aflam aici ca să-mi fac relații, ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu ușor de uitat.

M-am alăturat celor două și am salutat-o pe Alli dând din cap, după care m-am prezentat prietenei ei cu picioare lungi. În mod straniu, îmi părea cunoscută. Poate că era manechin. Era înaltă și incredibil de frumoasă, cu păr lung, de un castaniu închis.

— Erica, ea e Sophia Devereaux. E prietenă cu Blake... mă rog, de fapt și cu Heath.

Numele lui Blake, rostit în prezența acestei amazoane, m-a făcut să simt un nod în gât. Așadar *ea* era Sophia.

Alli a continuat să explice Clozpin și rolul nostru în afacere, scutindu-mă de sarcina de a mă lăuda singură. Sophia părea prea puțin interesată, însă Alli nu s-a oprit aici.

— De fapt, Sophia își conduce propria agenție de modele aici, în New York, a spus ea, ridicând sprâncenele spre mine. Lucrează cu o grămadă de firme pentru campaniile lor publicitare, a continuat ea, dându-mi subiectele de discuție mură-n gură.

— Impresionant! am spus sincer, deși îmi venea greu să-mi alung din minte gândurile referitoare la ce ar fi putut ea să însemne pentru Blake.

Exista o singură cale să descopăr. Oamenii adoră întotdeauna să vorbească despre ei înșiși și, după doar câteva minute, am aflat cât de

multe cunoștințe avea Sophia. Lucrase cu toți marii designeri pe care îi știam, cu alte câteva zeci pe care nu-i știam și vorbea relaxat despre ei folosindu-le prenumele. Cu toate astea, mi se părea ciudat că o persoană atât de tânără conducea o agenție, în loc să lucreze pentru una. Sophia era întruchiparea perfecțiunii fizice, cel puțin când venea vorba despre moda *haute couture* și genul de înfățișare pe care aceasta îl cerea.

În toiul conversației noastre, Alli s-a scuzat scurt, făcându-mi cu ochiul, pentru a-mi da de știre în tăcere că va veni să mă salveze curând. Cel puțin asta speram că însemna acel semn cu ochiul.

— Deci de unde îl cunoști pe Blake? m-a întrebat Sophia, cu glas scăzut, cumpănit și amestecat cu un strop de răutate care până atunci lipsise din discuția noastră.

M-am uitat cu atenție la ea, încercând să-i ghicesc intențiile, în timp ce nivelul adrenalinei îmi creștea vertiginos.

— Suntem împreună, am spus pe un ton neutru.

Sigur, în ultimele zile suferiserăm ceea ce, pentru mine cel puțin, părea o despărțire devastatoare, dar ea nu trebuia să știe asta. Sophia și-a ridicat capul.

— Interesant.

— Și tu cum l-ai cunoscut pe Blake? am întrebat, arzând de curiozitate.

Ea a zâmbit, prinzându-și între vârfurile degetelor câteva șuvițe din părul perfect și strălucitor.

— Mai ținem legătura din când în când.

— Interesant, am răspuns, imitându-i rânjetul, rugându-mă ca ea să fi jucat la cacealma.

Judecând după tonul ei, n-aveam nicio îndoială că, în cazul de față, *a ține legătura din când în când* însemna sex. Iar gândul că Blake se culca cu ea mă umplea de o gelozie oarbă. Mi-am adunat fiecare picătură de autocontrol ca să n-o arăt chiar în clipa aceea.

— Un mic sfat, ca de la femeie, la femeie. Dacă umbli după banii lui, ori după relațiile lui, n-o să te țină prin preajmă prea mult. Își apără proprietățile.

— Vorbești din experiență, presupun?

Am strâns din dinți, încercând să mă abțin. Femeia asta categoric avea o latură întunecată, aproape vicleană. Abia dacă o mai recunoșteam din momentul în care Alli ne părăsise, iar expresia i s-a schimbat din nou când ni s-a alăturat un tânăr care ținea în mână două pahare cu vin roșu.

— Voi două păreți mult prea treze pentru evenimentul ăsta, a zis el și privirea i s-a luminat amuzată.

— Dragule! a spus cu glas mieros Sophia, luându-și paharul de la el și mimând gestul de a-l săruta pe ambii obraji.

Eu am luat paharul oferit fără să-mi pese de originea ori vechimea băuturii. Ticăloasa asta mă înfuria la culme.

— Isaac. Ea e Erica Hathaway. Conduce un site de modă. Îmi scapă detaliile, a zis Sophia, fluturându-și mâna cu nepăsare. Vreți să mă scuzați? Întârzii la un alt eveniment. A fost o încântare să te cunosc, Erica. Te rog să păstrăm legătura.

M-am silit să zâmbesc și m-am întins să-i strâng mâna. Am savurat puțin ocazia de a i-o zdrobi. Ea a tresărit de durere în momentul atingerii. Pentru cineva cu o înălțime atât de impresionantă, era moale ca o cârpă în ceea ce privea strângerile de mână.

— Eu sunt Isaac Perry, a spus tânărul imediat după plecarea ei.

— Ce te-aduce aici în seara asta, Isaac? am întrebat puțin interesată, de fapt, de răspuns.

— Arta, presupun. Cu siguranță nu oamenii, deși trebuie să spun că tu mă cam interesezi.

Mi-a zâmbit larg. Isaac nu doar că era teribil de bine dispus, dar nici n-arăta rău. Înalt și suplu, cu ochi de un albastru deschis și o claie de păr blond-nisipiu, purta pantaloni negri din stofă și un pulover cu guler în formă de V. Avea un aer relaxat și copilăros, ceea ce-l făcea să pară mai puțin scorțos decât majoritatea celor din jurul nostru.

— Și ce părere ai despre artă? l-am întrebat, trecând peste îndemnul de a vorbi despre mine.

Deja mă simţeam prea încordată din cauza dorului de Blake. În momentul ăla nu eram în stare să întreţin un flirt lipsit de însemnătate. Isaac a fluierat şi s-a uitat lung la imaginea din faţa noastră.

— Cred că-mi place, ceea ce e bine pentru că o să scriu un articol despre ea.

— Eşti scriitor?

— Editor. Deţin Perry Media Group.

Am recunoscut numele, care pătrunsese cumva în sfera mea tehnologică în timpul anilor de facultate. Articolul despre care vorbea putea să aparţină oricăreia dintre publicaţiile internaţionale de calitate. M-am înecat puţin cu ultima înghiţitură de vin şi l-am surprins pe Isaac zâmbind cu înfumurare în timp ce studia încăperea.

— Spune-mi mai multe despre ce faci tu. Trebuie să recunosc că nu ştiu atât cât ar trebui despre reţelele de socializare din ziua de azi, dar sunt fascinante, nu-i aşa?

— Sunt, am încuviinţat eu. Nu seamănă cu nimic altceva. Sunt sigură că zona editorială se mişcă repede, dar uneori tehnologia te cam face să te ţii de scaun. E o provocare să rămâi la curent cu toate, dar tocmai asta-mi place cu adevărat.

— Eşti foarte tânără ca să te ocupi de o afacere.

Mă linguşea, dar după ce scăpasem de compania Sophiei, nu puteam să contrazic câteva laude şi aprecieri grijulii.

— Probabil că da.

— Adăugând şi faptul că eşti femeie, pare un lucru rar.

— Adevărat. Am impresia că sunt o specie pe cale de dispariţie în domeniul tehnologiei.

M-aş fi bucurat să am un grup de colegi ceva mai divers în ceea ce priveşte genul, dar mă gândeam că situaţia avea să se schimbe în cele din urmă. Toate la timpul lor.

— În cazul meu e exact invers. În domeniul editorial, sunt înconjurat de femei. Sunt pur şi simplu al naibii de pricepute la asta.

Mi-a aruncat un surâs dezarmant. Era, în mod oficial, fermecător, deși nu-mi puteam închipui de ce Dumnezeu s-ar lăsa văzut mimând sărutul pe obraji cu diabolica Sophia.

— Deci, modă, hm? În cazul ăsta probabil că ești în relații strânse cu blogurile de specialitate din oraș?

— Nu prea, nu.

— Oh, uau, ar trebui să fii! Ele sunt temelia eforturilor care fac ca toată spuma să se ridice la suprafață. Dacă reușești să le intri în grații, o să apari peste tot.

— Cu siguranță o să mă interesez. Mersi pentru pont, am spus, ciocnindu-mi cu el paharul de plastic, în timp ce buna mea dispoziție începea să rimeze cu a lui.

Nu știam sigur dacă asta se datora vinului sau doar forței pure pe care o avea energia pozitivă, dar mă simțeam mai bine decât în oricare alt moment din ziua aceea.

— Ce faci sâmbătă, la ora cinei? m-a întrebat Isaac, cu glas evident mai grav.

Buna dispoziție mi s-a risipit când i-am auzit tonul aluziv. Nu voiam să fiu dorită, însă el nu știa încă asta.

— Îmi pare rău, nu pot.

— Atunci un bruch, duminică dimineață. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre afacerea ta. Poate găsim o cale de a lucra împreună.

Am stat pe gânduri. Editorul Perry Media Group voia să discutăm despre o colaborare. Nu puteam să refuz așa ceva, indiferent cum s-ar fi uitat el la mine. Cina însemna prea mult, lăsa să se înțeleagă prea mult, dar la un brunch puteam să merg.

— Sună fezabil, am răspuns.

Am făcut schimb de date de contact, fiecare notându-le electronic pe ale celuilalt. Alli ni s-a alăturat la puțin timp după aceea și ne-a scuzat pe amândouă, astfel încât să ne putem întâlni cu Heath pentru cină. Ne-am hotărât să mergem pe jos, iar ea n-a întârziat să mă ia la întrebări, cerându-mi toate detaliile.

— Cine era tipul?

— Isaac Perry.

— Sfinte Sisoe, halal cucerire, Erica! Nu mai putea să-și ia ochii de la tine.

— Mă rog, am ridicat eu din umeri. Cred că și Sophia îl cunoaște, am adăugat, sperând să-i dau ghes lui Alli.

Eram nerăbdătoare să aflu mai multe despre ea, cu toate că eram deja în toane destul de proaste din cauza ei.

Am cotit spre destinația noastră, un restaurant asiatic din care am simțit ieșind niște miresme fantastice în timp ce treceam pe lângă uși. Alli a dat cu ochii de Heath și imediat s-a schimbat. Expresia feței, limbajul trupului, toate energiile ei s-au concentrat asupra lui. Am gemut încet, știind că niciunul dintre ei nu avea să observe nimic.

Ne-am așezat și am comandat.

— Alli zice că o cunoști pe Sophia, am spus, întrerupându-le dezmierdările celor doi.

Heath s-a îndreptat de parcă acum ar fi fost gata să se ocupe doar de treburi serioase.

— O cunosc. De fapt, am investit în agenția ei.

— Și Blake?

— Da, și Blake o cunoaște.

M-am uitat la Alli, care părea, în mod convenabil, atentă la ceva aflat în celălalt capăt al restaurantului.

— Se pare că pentru el nu se o simplă cunoștință, am continuat și am sorbit din paharul meu cu apă.

Heath i-a aruncat o privire lui Alli, bătând cu degetele în masă. Asemenea lui Blake, era mereu rece și calm, cu un adaos de farmec nepăsător care îl deosebea de fratele său. Oare de ce îl deranja discuția despre Sophia? Probabil că ea însemna ceva pentru Blake. Era singura explicație logică, luând în considerare faptul că Heath probabil știa deja mai multe decât mi-aș fi dorit eu despre relația mea cu fratele lui.

— Cred că au mai fost împreună când și când, știi tu, în perioadele în care el era în oraș. Dar de ani de zile sunt doar prieteni.

Dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş fi crezut că cineva tocmai mi-a tras un pumn în stomac. Gelozia explodase în mine pe măsură ce înţelegeam vorbele lui. Heath subliniase cuvântul *ani*, însă nimic din ce-ar fi putut spune nu atenua faptul că Blake şi Sophia aveau un trecut împreună.

Întrebarea era dacă aveau şi un prezent ori un viitor. Mi-am verificat telefonul. Tot nimic. Respingerea implicită din tăcerea lui îmi sfâşia inima şi brusc am simţit ameninţarea lacrimilor. *Adună-te*, mi-am zis.

Atunci a început să sune mobilul lui Heath, iar el a făcut ochii mari, uitându-se când la mine, când la ecran.

— Scuze, trebuie să răspund, a spus şi ne-a lăsat singure la masă.

— Ei bine, asta-i jenant, am spus.

— Ce?

— Detest faptul că eu sunt cea care ţi-o spune, dar te-ai schimbat radical de când locuieşti aici. Mai întâi te-ai mutat cu Heath şi nici nu te-ai deranjat să-mi spui, iar acum mă prezinţi fără niciun avertisment fostei iubite a lui Blake? Ai fi putut să mă anunţi.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că o să vină vorba despre asta. Aşa cum a zis şi el, sunt doar prieteni.

— Ştii şi tu că asta-i o justificare de doi bani. Înţeleg că relaţia ta cu Heath e serioasă, dar ce naiba, Alli? Tu nu eşti aşa.

— Sunt aceeaşi persoană ca şi acum câteva săptămâni. Doar că... lucrurile sunt mai complicate decât îţi dai tu seama.

— Fără îndoială, pentru că tu nu-mi zici nimic.

Ea a oftat şi şi-a răsucit părul.

— Am spus că-mi pare rău, ok? Recunosc. Ar fi trebuit să te avertizez în privinţa Sophiei. Dacă tu m-ai prezenta cuiva care are un trecut cu Heath, aş vrea să aflu.

M-am mai relaxat puţin. Faptul că Alli mă ferea de adevăr nu-mi aducea niciun avantaj. Mă îndrăgosteam până peste cap de Blake şi aveam nevoie să ştiu dacă era o strădanie zadarnică. Acum ea îi era loială lui Heath, dar nu avea să reuşească să-i protejeze pe el şi pe Blake pe socoteala mea.

Capitolul 13

În dimineața următoare m-am trezit târziu, aproape la fel de epuizată și de confuză cum eram în clipa în care pusesem capul pe pernă cu o seară înainte. M-am uitat la ceas și m-am silit să mă ridic. Am presupus că Alli ajunsese deja cu bine la muncă. Ea și Heath merseseră în oraș să bea ceva după cină, în vreme ce eu mă întorsesem în apartament. Ne făcuserăm planuri să ieșim împreună în seara următoare, dar poate că ei aveau nevoie să petreacă un timp singuri. Neliniștită, eu mă foisem de pe o parte pe alta parcă ore în șir, dar în cele din urmă adormisem, fără să-i fi auzit întorcându-se. Nu reușeam să pricep niciodată cum reușea ea s-o țină în ritmul ăsta.

M-am instalat în bucătărie, mi-am făcut o cafea și o omletă. Am verificat pe telefon câteva săli de yoga din apropiere și am găsit un curs la care puteam merge chiar înainte de prânz. În timp ce-mi înfulecam micul dejun, Heath a ieșit din dormitorul alăturat, părând mai mult decât obosit. Noaptea albă îi lăsase pungi grele sub ochi și, pentru prima dată, am observat că părea chiar mai bătrân decât Blake, cu riduri fine ce i se întindeau la colțurile ochilor.

Avea același piept puternic și aceeași privire intensă ca fratele său, dar cu toate că puteam să-i admir evidentele calități fizice, nu mă simțeam câtuși de puțin atrasă de el. Înfățișarea lui Blake mă ispitise de la bun început, însă existau atâtea alte lucruri care țineau flacăra vie. Ceilalți bărbați deveniseră invizibili pentru mine.

La bustul gol, Heath și-a făcut de lucru cu cafetiera. Și-a umplut ochi o cană mare, apoi a golit-o pe jumătate înainte de mă băga în seamă cu un salut din cap.

— 'Neața, mi-a zis, uitându-se în cană.

— O noapte lungă?

— Da.

Și-a frecat fața și a oftat.

— Cum se simțea Alli azi-dimineață?

— Ăăă, bine. Ea...

Heath a făcut o pauză.

— Ea a venit acasă mai devreme decât mine.

Ceva nu era în regulă.

— E totul bine? am întrebat cu blândețe, încercând să fiu delicată de vreme ce-mi băgam nasul în viața lui personală, asta deși toți păreau a crede că nu e absolut nicio problemă să se amestece în a mea.

— Da, categoric. Știi cum sunt fazele astea, a ridicat el din umeri.

Pe chip i s-a ivit un surâs încrezut, obosit și prea des folosit, pe care începeam să-l recunosc ca fiind de fațadă. Era evident că încerca să minimalizeze ceva.

— O iubești? am spus dintr-odată, surprinzându-mă chiar în timp ce rosteam cuvintele.

Întrebarea era și-așa destul de curajoasă, darămite s-o adresezi cuiva aflat într-o stare atât de proastă ca a lui. Heath și-a îndreptat brusc spre mine ochii mistuiți de o emoție căreia nu-i puteam găsi un nume. De pe chipul lui dispăruse orice urmă a surâsului de fațadă.

— Evident.

Și-a lăsat cu brutalitate cana pe masă. Păruse totuși amărât când îmi răspunsese. Ca și cum realitatea propriilor cuvinte l-ar fi durut.

Tonul lui m-a aţâţat, iar instinctul meu protector şi-a făcut simţită prezenţa.

— Sper c-o iubeşti. Pentru că ea e îndrăgostită iremediabil de tine. Niciodată n-am mai văzut-o aşa.

Atunci am observat la el o tresărire a maxilarului care-l dădea de gol. Acelaşi gest care mă prevenea când Blake era nervos.

— Dacă o faci să sufere, Heath...

Mi-am ridicat bărbia, gata să-mi duc ideea până la capăt, însă ameninţarea deşartă s-a stins în timp ce o rosteam. Cum l-aş fi putut face eu să sufere, la rândul meu? Era la adăpost, apărat de fratele său miliardar şi de stilul de viaţă pe care şi-l permitea. N-ar fi avut niciun rost să-l ameninţ.

— N-o s-o fac, a spus Heath, cu glasul gâtuit de oboseală şi iritare.

Când privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, am recunoscut o umbră de durere în a lui, înainte să se întoarcă şi să plece. Mi-am terminat micul dejun şi m-am retras în camera mea ca să mă schimb, în vreme ce Heath se vindeca prin somn de orice l-ar fi făcut să arate atât de chinuit.

Câteva ore mai târziu, sala de yoga se umplea iute. Instructorul n-a întârziat cu încălzirea, atât mentală, cât şi fizică. Aveam nevoie de asta. Aveam nevoie să ard toate mesele decadente cu care fusesem tratată în New York, dar şi mai multă nevoie aveam de limpezime, de echilibru. Parcă niciodată nu reuşeam să-mi golesc mintea de haosul permanent pe care Blake îl crease în mine.

La sfârşitul jumătăţii de oră, mă străduiam să ating perfecţiunea făcând podul, cu bustul îndoit spre spate. Respiram în ciuda disconfortului. Eram extrem de neantrenată. Mişcările dificile mă storceau de puteri, dar mă şi trezeau în acelaşi timp, pe măsură ce fiecare muşchi se activa pentru a mă menţine în formă. În faţa unui public format din vreo doisprezece alţi participanţi, refuzam să mă poticnesc.

Cursul s-a terminat tocmai când eram gata să renunţ. Ne-am întins să ne relaxăm, iar gândurile mele au zburat spre Blake. S-a zis cu golitul minţii! Când a venit momentul dedicăm cuiva exerciţiile făcute, lui

i-am transmis dragoste și lumină. Nici măcar n-am apucat să-mi strâng salteaua, că telefonul a și început să vibreze lângă mine, deranjându-mi puțin calmul cu greu câștigat. L-am apucat cu stângăcie, prea nerăbdătoare. M-am grăbit să ies pe hol, pentru puțină intimitate.

— Bună, Erica, sunt Max.

— Bună, ce mai faci?

— Foarte bine, a răspuns el.

— E totul OK? Cu afacerea, vreau să spun.

— Absolut. De fapt, ăsta-i și motivul pentru care te-am sunat. Voiam să-ți spun că pregătirea actelor durează puțin mai mult decât ne-am așteptat, dar totul e încă pe calea cea bună.

Am răsuflat ușurată, fără să-mi fi dat seama că-mi ținusem respirația.

— E grozav. Mersi că mi-ai spus.

— Nicio problemă. Cum merge site-ul?

— Merge de minune. De fapt, acum sunt la New York, construind câteva relații. Merge chiar foarte bine.

— Excelent, asta-mi place să aud.

Cineva i-a vorbit din fundal.

— Trebuie să închid, Erica, dar te țin la curent, bine?

— Excelent, mersi din nou.

— Ne vedem curând.

A închis. Eram atât de aproape de atingerea acestui obiectiv, încât deja simțeam gustul succesului, dar, cu toate asigurările lui, aveam să-mi fac griji până când totul urma să fie încheiat și parafat. Am încercat să nu mă gândesc la toate felurile în care puteam da greș, dar faptul că știam despre rivalitatea dintre Blake și Max creștea acum exponențial numărul posibilităților de pe listă.

*

În seara aceea, în timp ce stăteam pe marginea terasei de pe acoperișul clubului, o adiere caldă îmi dansa pe pielea dezgolită. Înainte

de a ieşi împreună în oraş, Alli se agitase în jurul meu până la limita ridicolului. Rochia decupată asupra căreia ne hotărâserăm era săracă la capitolul material, dar serile erau calde, iar în clubul de jos era şi mai cald.

Luminile oraşului împodobeau cerul tot mai întunecat, amintindu-mi de ultima noapte în care mă desfătasem cu o asemenea priveliişte. Am închis ochii şi în spatele lor s-a ivit Blake. Cu un zâmbet care nu lăsa nicio îndoială că avea să obţină de fiecare dată exact ce-şi dorea de la mine. Cu trupul care mă înnebunea ori de câte ori făcea asta.

În spatele meu, Alli şi Heath râdeau încet, înlănţuiţi pe una dintre canapelele de exterior, care decorau această parte exclusivistă a clubului. Am oftat în sinea mea şi am sorbit din cel de-al treilea pahar de martini, sperând că va fi cel care mă va face să uit tăcerea de azi a lui Blake.

Poate că mesajul meu ajunsese prea târziu. Poate că Blake renunţase deja la mine, considerându-mă o prea mare bătaie de cap. Poate că avea dreptate. Nu-mi dorisem niciodată o relaţie cu el, însă acum, când o pierdeam, nu reuşeam să mă împotrivesc senzaţiei că pierdeam ceva preţios. Nu mai întâlnisem niciodată un om ca Blake şi nimeni nu mă mai făcuse să mă simt aşa cum reuşea el.

Bubuitul muzicii house creştea şi scădea după cum uşa terasei se deschidea ori se închidea în spatele meu. M-am aplecat, sprijinindu-mă de balustrada din metal dincolo de care se vedea traficul de jos. Din depărtare se auzeau claxoane de maşini ce se amestecau cu jazzul care murmura împrejurul meu.

Trebuia să mi-l scot din minte pe Blake şi să profit la maximum de timpul petrecut aici, chiar aşa cu inima bucăţi cum mă simţisem în ultimele câteva zile. Am dat pe gât ce mai rămăsese din băutură şi m-am hotărât s-o caut pe Alli. Poate reuşea să se desprindă de Heath pentru o vreme şi să meargă cu mine pe ringul de dans.

M-am întors şi am încremenit, incapabilă să mai fac vreun pas. Clipind, m-am asigurat că persoana din faţa mea era Blake şi nu doar amintirea bărbatului pentru care mă frământam de ceasuri întregi.

— Erica.

Glasul lui a lunecat deasupra mea, încrezător și plin de semnificație. Intensitatea privirii lui mă făcuse să înțepenesc. L-am cercetat încet, strângând între degete bara de metal din spatele meu, ca și cum ea m-ar fi putut ancora într-un moment în care mi-aș fi dorit să zbor spre el.

Mi-am stors toată puterea voinței ca să n-o fac. Simpla lui apariție îmi făcuse inima s-o ia la goană. Fierbințeala mi-a cuprins lent pielea, aprinzându-mi simțurile pe măsură ce-l priveam. Era îmbrăcat în negru din cap până în picioare, cu un costum și o cămașă descheiată lejer la primii nasturi. Doamne, de ce n-a putut să-și ia pe el unul dintre tricourile alea stupide când a apărut așa, pe neașteptate? Era ca o bucățică fierbinte de rai și, oricât de mult îmi plăcea în hainele alea, nu mă puteam gândi decât la cum să-l dezbrac de ele.

— Ce cauți aici?

Vocea îmi era întretăiată și nesigură, trădând emoția dezlănțuită care vibra în mine în clipa aceea. Poate că Alli sau Heath îi spuseseră unde eram. Oricât de mult mi-aș fi dorit să-mi pese, nu-mi păsa. Tot trupul meu se trezea la viață știind că era îndeajuns de aproape încât să mă poată atinge, să mă poată excita în feluri în care nimeni altcineva n-o mai făcuse vreodată.

A zâmbit, săltând ușor capul.

— Credeam că ți-e dor de mine?

— Mie... da, am recunoscut.

Acum n-avea niciun rost să mai neg.

— Nu mă așteptam să te văd aici.

El a făcut un pas în față, micșorând distanța dintre noi. Și-a scos mâinile din buzunare și le-a așezat pe balustradă, de-o parte și de alta a mea.

— Ai noroc că sunt aici. Dacă aș fi aflat că porți rochia asta în public fără mine, ar fi trebuit să te pedepsesc.

Una din mâinile lui a pornit să exploreze, atingându-mi pielea acolo unde nu era acoperită de rochie. Am strâns și mai tare

balustrada, iar pieptul a început să-mi tresalte din pricina răsuflării grăbite. Un val de căldură mi s-a ridicat în stomac la auzul promisiunii din amenințarea lui.

— Îți place?

Surâsul plin de el i-a pălit pe măsură ce cobora, sărutându-mi obrazul.

— Dacă am avea puțină intimitate, aș putea să-ți arăt exact cât de mult, a murmurat el, lingându-mi marginea urechii, apoi mușcându-i ușor lobul.

Am expirat brusc, încercând să nu gem în momentul în care o durere dulce și ascuțită mi s-a întins drept spre vintre.

— Mi s-a întărit de când te-am văzut stând acolo.

Am oftat și m-am lăsat spre el, dovada dorinței lui apăsându-mi cu putere stomacul. Îmi plăcea la nebunie faptul că puteam să-i fac asta. Ușurarea s-a revărsat asupra mea când mi-am dat seama că încă mă dorea la fel de mult pe cât îl doream și eu.

— Blake... îmi pare rău, am șoptit.

El s-a lăsat pe spate în tăcere, uitându-se fix în ochii mei.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat zilele trecute. N-ar fi trebuit să plec așa.

Am inspirat adânc, dorindu-mi să putem șterge acea parte din trecut, dar știind că trebuia s-o înfrunt și să-l fac cât puteam de bine să înțeleagă.

— Eram... speriată.

El s-a încruntat.

— De mine?

— Nu. De faptul că el... e real. Și că l-ai găsit atât de ușor. Nu pot să-mi explic. Bănuiesc că o parte din mine își dorea ca tu să mă fi întrebat mai întâi.

— Și o parte din mine își dorea asta, dar altă parte, mult mai protectoare, avea nevoie să știe, indiferent ce-ai fi spus.

Mi-a mângâiat obrazul cu vârful unui deget.

— N-aș fi putut să nu fac nimic. Nu suport ideea că cineva te-a rănit așa cum a făcut-o el.

— Faptul că știu cine e nu schimbă cele întâmplate.

— Poate că nu. Dar felul în care alegi să folosești informația depinde de tine. Nu vrei să știi cine...

— Nu, m-am repezit eu. Te rog, nu vreau. Tu nu poți să-nțelegi, Blake.

— Ok.

Mi-a făcut semn să tac, apoi mi-a atins ușor buzele cu ale lui.

— N-am bătut atâta drum ca să te supăr.

L-am sărutat la rândul meu și l-am cuprins în brațe, dorindu-mi să-l simt aproape.

— Mă bucur c-ai venit.

El și-a lipit nasul de gâtul meu, lăsându-și buzele să-i alunece pe pielea sensibilă de acolo.

— M-aș fi întors, să știi. Nu trebuia să vii tocmai până la New York după mine, am spus, recunoscătoare că o făcuse.

— Știam că o să te întorci. Dar din când în când am treabă și aici, așa că m-am gândit să-ți fac o vizită. Poți să spui că sunt nebun, dar și mie mi-era dor de tine.

M-am topit puțin, asta până când un gând neplăcut a tulburat momentul. *Sophia*. Oare putea ea să fie motivul treburilor lui? M-am înfrigurat când mi i-am imaginat împreună, indiferent în ce scop ar fi vizitat-o el, platonic sau de alt fel. Ea era dușmănoasă, plină de venin.

— Am cunoscut-o pe Sophia, am spus, încercând să par relaxată.

Mi-am ridicat bărbia, ațintindu-mi privirea asupra lui, ca să-i surprind reacția. Ce însemna ea pentru el? Dacă ar fi avut de gând s-o întâlnească aici sau dacă, Doamne ferește, o întâlnise deja, n-aș fi putut să suport. Trebuia să fi venit la New York pentru mine.

— E o adevărată comoară, am continuat, incapabilă să-mi ascund dezgustul absolut în ceea ce-o privea.

M-am întrebat dacă Blake putea să vadă dincolo de trăsăturile ei fără cusur. El a strâns din dinți și s-a uitat în zare, pe lângă mine, fără să spună nimic.

Mi se zvârcoleau măruntaiele din pricina geloziei care mă bântuia încă de când o întâlnisem pe Sophia. Felul în care îmi flutura pe sub

nas relația ei cu Blake și afurisitul ăla de zâmbet fals. Voiam să cred versiunea lui Heath, dar nu reușeam să-mi alung grija că ea însemna mai mult pentru Blake decât lăsase el să se-nțeleagă.

M-am tras într-o parte, simțindu-mă prinsă în capcană între el și balustradă, la discreția mâinilor lui și a împrejurărilor care-mi scăpau mult de sub control. Înainte să apuc să-l ocolesc, Blake m-a prins de încheietură.

— Unde te duci?

Vocea îi era aspră și-mi dădea fiori. Am înghițit în sec. Oricând de mult l-aș fi dorit, m-am întrebat dacă aș fi putut suporta să-l împart cu alta. Am strâns din pleoape, simțind cum băutura pune stăpânire pe judecata mea.

Nu-mi păsa. Nu în noaptea asta. Îl dorisem ore în șir și acum era aici. Aveam să lămurim lucrurile mai târziu.

— Hai să dansăm, am spus, deschizând ochii și găsindu-i pe ai lui plini de îngrijorare.

Gata cu vorba! Voiam să-mi dau frâu liber în ritmul muzicii și în brațele lui. Voiam să mă prefac că e al meu înainte să aflu că nu-i așa. Trăsăturile i s-au îndulcit preț de câteva clipe, la fel și strânsoarea. Ne-am împletit degetele și m-a dus jos.

Capitolul 14

Am coborât în întunericul plin de fum de la ultimul etaj al clubului. Am primit cu bucurie zgomotul, sperând să-mi înăbuș gândurile ce mi se învârteau prin minte.

L-am condus pe Blake pe ringul de dans, adâncindu-ne în mulțime printre șiruri de oameni ce se roteau pe ritmurile unui remix foarte la modă al Rhiannei. M-am oprit și am dat să mă întorc cu fața spre el, dar m-a împiedicat. Mâna lui puternică m-a prins de șolduri și m-a tras ușor înapoi, până când trupurile ni s-au lipit unul de altul. Mișcarea a fost atât de lină și lipsită de efort, încât părea că nu face decât să ne reunească așa cum ar fi trebuit să ne petrecem toată noaptea. Împreună.

Într-o clipă, corpul mi s-a topit în al lui. În brațele sale totul părea să fie perfect. Zgomotul pașilor îmi ghida mișcările când am început să mă balansez pe ritmul muzicii care-mi făcea trupul să vibreze. Mușchii mi s-au relaxat și m-am lăsat furată de clipă, de Blake.

Mulțimea era înghesuită, dar nu-mi păsa. Nu simțeam decât mâinile lui Blake. Sincronizându-mă cu melodia, mă lipeam cu spatele de

el, cuprinsă de pasiunea nebună de a fi cu el, de a simţi acel contact fizic după care tânjeam deja de câteva zile. Cântecul s-a apropiat de final, apoi s-a contopit cu următorul, schimbându-ne puţin ritmul şi aducându-ne chiar mai aproape. Erecţia lui a devenit mai pronunţată, apăsându-mi fundul, cerând în tăcere ceea ce ne doream amândoi. Excitarea mi-a înfiorat toată pielea şi mi-am lăsat capul pe spate. El mi-a cuprins talia cu braţele şi m-a sărutat pe gât. Un sărut fierbinte, cu gura deschisă, care mi-a dat ameţeli. Alcoolul, sau mai degrabă drogul care era Blake, prelua controlul asupra mea.

M-a răsucit cu faţa spre el. Înainte să apuce să vorbească, l-am apucat de haină şi l-am tras către mine. Zdrobindu-i gura sub a mea, l-am sărutat cu o poftă sălbatică. El mi-a răspuns cu toată forţa. Limbile ni s-au împletit, în timp ce-l trăgeam şi mai aproape. Şi-a strecurat mâna pe sub elasticul strâmt al rochiei mele, cuprinzându-mi fundul în palmă şi atingându-mi uşor marginea chiloţilor. Am gemut cu buzele lipite de ale lui, uitând de mine şi de tot ce ne înconjura. Îmi venea să mă urc pe el chiar acolo, printre sutele de oameni înfierbântaţi, asudaţi şi excitaţi.

El a mormăit puţin în momentul în care s-a retras. Ruptura a fost bruscă, lăsându-mă cu senzaţia unei pierderi, însă disconfortul de a nu fi lipită de el a fost curând alungat de faptul că-mi dădeam seama că eram luată de pe ringul de dans şi dusă de-a lungul unui hol, departe de haosul care ne înconjurase.

Am continuat să înaintăm, până când holul s-a despărţit în două. La stânga, un bărbat înalt şi solid stătea de pază lângă o uşă. Blake s-a apropiat de el şi i-a îndesat nişte bancnote în mână, făcând semn cu capul înspre uşă. Am intrat în ceea ce părea a fi o altă zonă VIP privată. O lumină ambientală învăluia încăperea, care era destul de spaţioasă şi complet goală. De-a lungul a doi pereţi erau înşirate canapele din piele de un roşu-închis, iar de-a lungul celui de-al treilea se întindea un bar privat, dotat cu tot ceea ce ar putea trebui pentru o petrecere bună.

— Ce-i asta?

Blake a închis uşa în urma noastră şi imediat m-a lipit de ea.

— Aici o să ți-o trag fără ne deranjeze nimeni.

Mi-a ridicat un picior pe șoldul lui și s-a împins spre mine. Am tras brusc aer în piept când m-a apăsat, atingându-mi clitorisul prin chiloți exact așa cum trebuie.

Mi-am strecurat mâinile în părul lui și l-am tras în jos, sărutându-l apăsat. Mâinile lui mă mângâiau peste tot, îmi masau sânii prin țesătura subțire, pentru ca mai apoi să-i elibereze cu ușurință din corsajul fără bretele. M-am scuturat de rochie, iar el mi-a prins un sfârc între buze, acoperindu-mi celălalt sân cu palma. În mine ardea o dorință violentă, atât de puternică, încât în momentele acelea aș fi făcut aproape orice cu el, dacă n-ar fi existat acea măruntă îndoială care stăruia.

Pentru ultima oară, m-am gândit. *Dar...*

— Așteaptă! N-ar trebui să facem asta.

Blake a izbit cu mâna în ușă, pe lângă mine.

— Pentru Dumnezeu, Erica! Ce să aștept?

M-am acoperit cu brațele, simțindu-mă dintr-odată prea expusă. Furia lui, amestecată cu energia sexuală pe care o emana, mă speria. Îl mai văzusem încordat, dar nu în felul ăsta.

— Te vreau, Blake. Mai mult ca orice în momentul ăsta și poate mai mult ca orice vreodată. Dar nu pot să te împart cu altcineva.

— Ce?

Și-a înfipt degetele în păr și a făcut un pas în spate.

— Nu știu ce se întâmplă între tine și Sophia și n-am de gând să-ți spun cum să-ți trăiești viața. Știu că probabil poți să alegi orice femeie poftești. Înțeleg asta, dar ce simt eu pentru tine... Pur și simplu nu cred că sunt în stare să trec peste așa ceva.

Am tresărit când am simțit că mă strânge ceva în piept. Blake nu era ca niciunul dintre ceilalți bărbați cu care umblasem. De fapt, nu semăna nici pe departe cu ei, iar întâlnirile cu el îmi întorseseră pe dos toate teoriile despre sex și relații. Acum mă îndrăgosteam nebunește, iar ideea că ar putea fi cu Sophia, acum sau oricând altcândva, era peste puterile mele de a îndura. Infidelitatea lui Blake m-ar fi distrus.

— Crezi că mi-o trag cu Sophia?

M-am uitat fix la el.

— A lăsat să se înțeleagă că ați fost... pur și simplu am presupus...

El s-a strâmbat, de parcă tocmai ar fi simțit un gust neplăcut.

— Atunci o să stau de vorbă cu ea. Dar tu trebuie să știi că între noi nu există absolut *nimic*. Nu mai e nimic de ani de zile.

— Da, Heath ți-a confirmat deja povestea, am spus, retezându-i vorba.

— Nu e o poveste. E adevărul. Ce naiba trebuie să fac ca să mă crezi?

— Nu știu, am răspuns, moleșindu-mă lângă ușă, dorindu-mi ca și partea mea rațională să tacă odată din gură și să ne lase în pace.

Blake a micșorat distanța dintre noi, apucându-mă de umeri și mângâindu-mi brațele cu degetele mari, trimițându-mi valuri de ușurare prin tot corpul.

— Erica...

Mi-a ridicat chipul spre al lui. Privirile ni s-au întâlnit, iar inima mi s-a oprit în loc.

— Tu ești cea pentru care am venit aici.

M-a sărutat încet și profund, folosindu-se de fiecare ocazie pentru a mă incita și mai mult cu limba, făcându-mi genunchii să se înmoaie. Apoi s-a desprins de mine și ne-am uitat unul în ochii celuilalt.

— Singura.

— Ești al meu, i-am șoptit, îmbătată de gustul și parfumul său.

— Dacă ai fi încetat să fugi de mine pentru cinci minute nenorocite, aș fi putut să-ți spun eu asta.

Mi-am ridicat buzele și l-am sărutat iar, lingând și jucându-mă cu el. A scos un geamăt drept răspuns, ridicându-mă și așezându-mi picioarele în jurul lui.

— Acum lasă-mă să-ți arăt.

Am dat din cap în semn de încuviințare. Nu puteam vorbi pentru ziua următoare ori cele care urmau, dar în seara aia nimic altceva nu avea să mai intervină între noi. El și-a strecurat mâinile pe sub fusta

mea și, smucind brusc, mi-a sfâșiat țesătura delicată a chiloților. I-a aruncat la o parte, m-a dus în brațe către una dintre canapelele lungi din piele și m-a întins pe ea. S-a aplecat deasupra mea, prinzându-mă între brațele lui ca într-o colivie. M-am arcuit către el, știind că n-avea să mai treacă mult până ce îl voi avea din nou în mine, acolo unde mi-l dorisem încă de când îl părăsisem cu câteva zile în urmă. M-a țintuit în loc cu șoldurile, legănându-se înspre mine, o promisiune a ceea ce cu siguranță avea să vină. I-am descheiat iute cămașa, iar sfârcurile mi s-au frecat de firele moi de păr de pe pieptul lui.

Blake m-a penetrat ușor cu degetul, făcându-l să alunece printre cutele pielii umede, apoi îndoindu-l pentru a ajunge la acel punct sensibil din mine, în vreme ce frământa cu podul palmei nodul întărit în care se transformase clitorisul meu. M-am cutremurat, în pragul orgasmului. El a încetinit și a început să coboare, presărându-mi sărutări de-a lungul părții interioare a coapsei. Am încercat, fără prea mult succes, să-l îndemn să urce din nou spre mine.

— Te rog, Blake, nu mă face să aștept.

— Vreau să te gust, iubito, mi-a răspuns el, împingându-se în mine cu degetele.

Am scos un țipăt, aproape înnebunită de dorință.

— Vreau să intri în mine. Acum!

Nervii îmi erau întinși la maximum, iar promisiunea felului său lipsit de milă de a mi-o trage nu făcea decât să-mi sporească pofta. În urma vorbelor mele, degetele lui m-au părăsit, iar Blake și-a descheiat pantalonii, coborându-i îndeajuns de mult încât să-și elibereze penisul. I-am prins în mâini forma întărită, înconjurându-i pielea fierbinte cu a mea și am anticipat ceea ce știam că poate să facă pentru mine, în vreme ce-l așezam în dreptul sexului meu și îl ghidam înăuntru. Încet și adânc, el m-a pătruns pe deplin. Senzația era intensă și arzătoare.

Completă.

M-am luptat cu valul de emoție ce s-a revărsat asupra mea în clipa în care ne-am unit. Îmi simțeam pieptul greu, ca și cum inima ar fi fost gata-gata să-mi explodeze. Dorindu-mi cu disperare să-mi abat atenția

de la însemnătatea gestului, l-am sărutat frenetic și limbile ni s-au împletit în focul momentului. *Am nevoie de asta. Am nevoie de tine.*

M-am mișcat neliniștită sub el, înnebunită după senzația pe care mi-o lăsa penisul lui ce se mișca în mine. Voiam să-l posed și să fiu posedată, iar asta era singura metodă pe care o știam pentru a mă asigura că nu se poate gândi la altcineva în afară de mine.

— Bagă-mi-o, Blake!

— Cu plăcere!

S-a înfipt în mine iar și iar, adânc și cu putere. Mi-am dat drumul repede, cu numele lui pe buze, cu lacrimile curgându-mi pe față în timp ce valurile de plăcere se spărgeau în mine. Am încercat să-mi șterg lacrimile înainte ca el să apuce să mi le vadă, însă Blake mi le-a prins cu buzele. Mi le-a sărutat, iar atingerea lui mi-a alinat intensitatea orgasmului și durerea despărțirii din ultimele zile. A încetinit preț de câteva clipe, după care a schimbat unghiul și a crescut adâncimea mișcărilor care parcă mă pedepseau. M-am agățat de marginea prăpastiei spre un alt orgasm.

— Mai mult! am scâncit, lăsându-mi capul pe spate, copleșită de fiecare senzație și totuși având nevoie de mai mult.

— Mai mult?

— Mai adânc!

Blake s-a oprit brusc și am început să gâfâi. M-a răsucit pe burtă și mi-a ridicat genunchii sub mine, plesnindu-mă peste fund cu atâta putere, încât am țipat, durerea năucindu-mă și aducându-mă înapoi la realitate. Până să apuc să protestez, el și-a vârât din nou mădularul în mine cu o forță care mi-a tăiat răsuflarea.

S-a retras complet și s-a aplecat deasupra mea, lăsându-mă goală și tânjind după el.

— Gata cu fugitul de mine, Erica. Vorbesc serios!

Glasul îi era aspru, iar respirația fierbinte lângă gâtul meu.

— Blake, te rog! am gemul eu, legănându-mă înspre el.

— Promite-mi!

— Da. Promit!

El s-a îndreptat și mi-a tras cu putere o palmă în același loc, usturimea arzându-mă sub senzația pe care mi-o lăsa penisul lui care se înfigea neîndurător în mine. S-a retras iar. M-am lipit cu spatele de el, căci nevoia de a avea un orgasm cu el înăuntru îmi nimicea toate inhibițiile. Blake a răspuns rugăminții mele și a început să se împingă neîntrerupt în mine, iar când mâna i s-a lipit iar de fundul meu, m-am strâns necontrolat în jurul lui, zdrobindu-i mădularul cu pereții vaginului.

— Mai mult! am strigat.

El a grăbit ritmul, fără să întrerupă contactul dintre noi și zdruncinându-mă cu fiecare palmă măsurată. Trupul îmi tremura, fiecare mușchi mi se încorda împotriva voinței mele, în vreme ce Blake mă ducea spre punctul maxim. Am gemut cu fața îngropată în canapea, zgâriind cu unghiile materialul scump și mi-am dat drumul cu un urlet pe care e foarte probabil ca paznicul să-l fi auzit. Blake și-a însoțit și el cu un geamăt propriul orgasm, golindu-se în mine cu un oftat cutremurător, răsuflarea răbufnindu-i pe gâtul meu în clipa în care s-a aplecat. S-a oprit, apoi mi-a cuprins mijlocul și m-a întors cu fața către el, întâmpinându-mă cu un sărut blând printre gâfâieli.

— A fost altceva, am murmurat, moale și amețită — mă rog, pălmuită.

— Ți-a plăcut, a spus el.

Am suspinat și mi-am strâns picioarele în jurul lui. El a zâmbit trufaș.

— Pentru un drăcușor căruia-i place atât de mult să facă pe șefa, ești o supusă grozavă.

Am făcut ochii mari.

— Cu greu m-aș putea descrie ca fiind *supusă*.

El a început să râdă.

— O spui de parcă ar fi un cuvânt murdar.

— Pentru mine este. Nu...

— Stai, înainte să începi, lasă-mă doar să te întreb ceva: ți-ai dori să mai fac asta și altă dată?

Am clipit, simţindu-mă brusc ruşinată de faptul că urma să mă facă să recunosc. Să fiu pălmuită peste fund în toiul acţiunii era cu totul altceva decât să negociez asta faţă în faţă cu el.

— Nu ştiu. Poate.

— Bine, pentru că aşa am de gând.

Judecând după chipul lui nu încăpea îndoială că vorbea serios, iar glasul îi era mai aspru ca înainte. Mi s-a făcut pielea de găină, cuprinsă iar de fierbinţeală şi îngrijorare.

Aş fi vrut să mă cert cu el, să-i spun să se ducă dracului şi să dispară, dar mă excita până şi gândul la întrebarea lui.

— Mă faci să vreau lucruri pe care nu sunt sigură că mi le doresc.

— Ai voie ca în pat să-ţi doreşti alte lucruri decât în viaţa obişnuită, de zi cu zi. Şi promit să nu te bat la fund în public.

Un surâs i-a îmblânzit chipul, în timp ce cobora pe trupul meu.

— Decât dacă o să fii o fată foarte rea.

Mi-a prins sfârcul în gură şi i-a apucat între dinţi vârful întărit. *Oh, ador asta.* Senzaţia m-a făcut să mă încordez şi să gâfâi uşor.

— O să fiu cuminte, i-am promis extaziată.

El a chicotit încet.

— Mă îndoiesc.

— Aşa de rea sunt?

Ochii i s-au întunecat, dar uşoara curbură a buzelor i-a îmblânzit înfăţişarea altfel ameninţătoare.

— Ar fi bine să te obişnuieşti cu ideea de pedeapsă.

Blake mi-a mai supt încă o dată cu putere sfârcul, iar pe celălalt mi l-a frământat între vârfurile degetelor, răsucind carnea doar atât cât să-mi provoace exact atâta durere cât trebuia. Am tras brusc aer în piept, însă el nu s-a potolit.

— De unde ştiu eu că asta nu e doar următoarea etapă spre intenţia ta de a domina fiecare parte a vieţii mele? Mai întâi apartamentul, acum asta...

Am început să gâfâi, căci abia dacă mai eram în stare să-mi adun gândul.

— E o idee ispititoare, dar nu prea cred că m-ai lăsa să scap nepedepsit.

A început să urce, atingându-mi ușor clavicula cu buzele. Mi-a prins pielea gâtului între buze și a continuat să-mi tachineze sfârcurile. Eu mi-am arcuit pieptul în palma lui, moment în care un zâmbet satisfăcut i s-a întins pe chip și s-a ridicat. Avea încă penisul erect, o tulburătoare dovadă a vitalității sale. M-am încruntat când l-a băgat la loc în pantaloni.

— Nu te bosumfla! Lasă-mă să te duc acasă, mi-a spus el, iar în ochi îi sclipea promisiunea a ceva mai mult.

După nici douăzeci de minute, năvăleam pe ușile apartamentului său. În doar câteva secunde l-am trântit pe Blake sub mine, în așternutul purpuriu al patului pentru oaspeți, exact acolo unde îl voiam de zile întregi. După pedepsele acestuia de mai devreme și după mica noastră discuție despre a fi supusa lui, încă îl doream cu sălbăticie. Înnebunită, i-am dat jos cămașa, lingându-i și mușcându-i pielea dezgolită până la brâul pantalonilor, pe care i-am desfăcut, eliberându-l. El s-a ridicat și m-a dezbrăcat de rochie. Goală și lacomă, mi-am lăsat mâinile să umble pe trupul lui înfierbântat, în vreme ce el îmi urmărea conturul bustului cu buzele, dezmierdându-mă cu adorație, centimetru cu centimetru. Răsuflarea sa delicată îmi încălzea pielea peste măsură de sensibilă și îmi ațâța pofta.

— Erica, Doamne, ai un corp magnific! mi-a șoptit el, cu glas scăzut.

Aproape că simțeam gustul pasiunii lui, al hotărârii de a mă poseda din toate punctele de vedere. Și-a lăsat degetele să-i alunece de pe umerii mei, până la încheieturi, pe care mi le-a prins cu o mână la spate. Mi-am mușcat buza și am gemut, satisfăcându-mă cu puținele mișcări pe care mi le îngăduia, frecându-mă de penisul său, lăsându-l să alunece înainte și înapoi peste clitorisul meu, până când nevoia m-a făcut să accelerez.

El m-a strâns și mai tare de încheieturi, moment în care m-a străbătut o teamă irațională. Am încremenit, cu sânii umflându-se fără

rușine înspre el. Inima îmi bătea cu putere, în vreme ce mă luptam cu instinctele care nu m-ar fi lăsat nicicând să-i dau unui bărbat atât de multă putere asupra mea.

— Blake, nu sunt sigură, am spus, cu glasul tremurând din pricina unui zăpăcitor amestec între teamă și dorință, în timp ce el mă ținea captivă.

M-a amuțit cu un sărut tandru.

— O să am grijă de tine, scumpo.

Glasul lui nu lăsa loc de îndoială, iar chipul îi era calm și liniștitor, mai stăpân pe sine decât puteam spera eu să fiu vreodată în asemenea condiții. L-am privit în ochi și m-a durut sufletul din pricina sentimentelor pe care le aveam pentru omul ăsta.

— Niciodată n-o să-ți fac rău, a spus și mi-a mângâiat buzele cu vârful degetului mare.

I-am încredințat lui Blake trupul meu. Cu el mă simțeam mai în siguranță, dar și mai vulnerabilă ca oricând. Mușchii încordați, care mă făcuseră să stau ca pe ace, gata de ceartă, s-au relaxat.

Pregătită să mă las în voia a orice ar fi plănuit el, l-am sărutat. Inima mi-a luat-o la goană, nerăbdarea întrecând teama. Blake mi-a cuprins șoldurile cu un braț și mi le-a ridicat ușor înainte de a ne uni, iar eu am alunecat cu grijă peste erecția lui arzătoare. Mi-a prins între buze sfârcul întărit, biciuindu-i vârful cu limba și cu dinții, așa cum făcuse în club. Senzațiile împreunate mă copleșeau, dar mă și țineau captivă. Nu reușeam să eliberez niciun strop din energia care curgea prin mine, atingându-l sau grăbind mișcările. În schimb, senzația zăbovea înăuntrul meu, strânsă precum o minge de foc ce tânjea după oxigen, așteptând să explodeze și să aprindă totul în jur.

El și-a arcuit pelvisul, împingându-se iar și iar în mine, făcând ca balansul meu să fie inutil. Mi-a înconjurat clitorisul cu vârful degetului mare, preluând cu pricepere controlul asupra fiecărei mișcări, până când m-am oprit periculos de aproape de limita extazului. Mușchii mi s-au încordat împotriva strânsorii mâinilor lui calde, care mă supuneau voinței lui.

— Acum simţi totul, nu-i aşa, iubito?

În timp ce rostea cuvintele, am simţit brusc şi cu intensitate toate locurile în care trupurile ni se atingeau. Penisul său mare înfigându-se în mine, degetele lui, interpretând notele dorinţei mele ca pe un cântec pe care-l ştia foarte bine. Am tremurat, pierzându-mi minţile cu fiecare clipă care trecea.

— Da... te simt uluitor de bine.

— Ai avut dreptate, Erica. O să te fac să vrei lucruri pe care n-ai ştiut niciodată că le vrei.

Mi-a părăsit clitorisul pentru a-mi sprijini din nou şoldurile, împingându-se şi mai adânc. Am scos un ţipăt scurt şi lipsit de vlagă când am simţit cum mă destram în jurul lui.

— O să vrei să te pun jos şi să ţi-o trag tare. Să pun stăpânire pe corpul tău.

— Blake, te rog... oh, Doamne!

— O vrei chiar acum, nu-i aşa?

— Da. Acum. Vreau totul.

Mă strângeam necontrolat în jurul său, în timp ce vorbele pe care le rostea îmi sporeau foamea chinuitoare. Atunci el mi-a dat drumul şi m-a răsucit pe spate, acoperindu-mi trupul cu al lui. S-a năpustit asupra mea cu mişcări puternice care ne-au făcut să urcăm în pat şi care m-au împins drept într-un orgasm ce m-a străpuns precum un fulger, o fierbinţeală albă şi orbitoare, făcându-mi inima să bubuie în piept. I-am rostit numele printre suspine şi i-am zgâriat spatele cu unghiile, încremenind în dreptul umerilor lui, în vreme ce focul din mine exploda împrejurul nostru.

— Blake!

— Mă ai, Erica, a spus el, cu glasul îngroşat de dorinţă, şi mi-a pironit şoldurile în pat cu forţa ultimei mişcări însoţite de un geamăt tunător.

Am zăcut acolo câteva minute, înlănţuiţi, legaţi unul de altul de tot ce se întâmplase, în vreme ce uşurarea şi valurile de fericire pură se revărsau asupra mea. Mi-am trecut o mână prin suviţele umede

din părul lui, în timp ce el îmi dezmierda fața cu vârfurile degetelor. Ochii săi nu s-au dezlipit nicio clipă de ai mei, țintuiți de o forță aproape pioasă.

Niciodată nu mă simțisem mai legată de o altă persoană, atât fizic, cât și emoțional. Nimeni nu reușise vreodată să mă facă să mă simt astfel. Atât de dezgolită, de expusă.

Amețeala din mintea mea s-a domolit pe măsură ce el îmi lăsa sărutări ușoare ca fulgul pe buzele umflate, șoptindu-mi la ureche cuvinte de adorație, până când am adormit în brațele lui.

M-am trezit câteva ore mai târziu. Se lumina de ziuă, iar brațele lui Blake mă țineau strâns lângă el, ocrotindu-mă de orice gând răzleț pe care l-aș fi putut avea cu privire la fugă. M-am răsucit încet, ca să-l privesc, dar când m-am mișcat, el și-a strâns mâna în jurul mijlocului meu. Chipul îi era relaxat și liniștit. Am zâmbit. Eram exact acolo unde voiam să fiu. Mi-am așezat brațul peste al lui, trăgându-l mai aproape de mine, și am încercat să adorm la loc.

Deodată, telefonul lui Blake a început să sune din buzunarul pantalonilor săi, aflați pe podea. A sunat de câteva ori până când Blake s-a trezit și s-a rostogolit jos din pat, pentru a răspunde.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Ciudat fel de a începe o conversație.

— Unde ești? a continuat, sprijinind telefonul cu umărul, în timp ce se întindea înspre hainele de pe jos. Ok, ajung acolo în zece minute.

A închis și a continuat să se îmbrace, aparent uitând că eram acolo.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

El s-a oprit și s-a uitat către mine, cu fața brăzdată de îngrijorare. Ce naiba putea fi atât de grav, încât să trebuiască să plece chiar în clipa aia?

— Îmi pare rău. Trebuie să mă ocup de ceva, dar n-ar trebui să-mi ia prea mult.

— Pot să vin cu tine?

— Nu, tu doar fă-ți bagajele. Când mă întorc, o să te duc cu mașina înapoi la Boston.

— Nu pot să plec. Mâine am o întâlnire, am spus eu, aruncând o privire spre ceas. Azi, de fapt.

— Cu cine?

—Mă văd cu Isaac Perry la brunch.

— Reprogramează! mi-a poruncit el, fără nicio ezitare. Te iau de aici.

— Blake, ce naiba se întâmplă?

Mi-am încrucișat brațele într-un gest defensiv, puțin nesigură din pricina faptului că încă eram complet goală, în vreme ce el se îmbrăcase. Blake a oftat cu amărăciune.

— Nu pot să-ți explic acum.

— Las-o baltă! Eu rămân aici. Ne vedem în Boston, după ce termin ce am de făcut azi.

Înfășurată în cearșaf, m-am îndreptat cu pași apăsați spre bagajele mele.

— Ai încredere în mine, o ștergem de aici, mi-a zis el.

Maxilarul îi era încordat, căpătând acel cunoscut contur care nu admitea compromisuri.

— O să-ți explic totul când mă întorc, promit.

I-am cercetat chipul, vrând să-l pot crede. El a străbătut distanța dintre noi și a hotărât în locul meu, cu un sărut care m-a făcut să-mi doresc să fi avut încă zece minute împreună.

— Vin repede, mi-a spus, apoi a ieșit în grabă.

După ce am făcut duș și mi-am strâns ascultătoare bagajele, m-am dojenit în gând pentru faptul că mă lăsasem convinsă de Blake să-mi anulez întâlnirea. În cele din urmă am adormit la loc, așteptându-l. Câteva ore mai târziu, era lângă mine, pe marginea patului, încercând să mă trezească.

— E timpul să plecăm, scumpo, mi-a spus, cu glas scăzut și tandru.

— E totul în regulă? am întrebat, dezmeticindu-mă.

— Vino, o să vorbim în mașină.

S-a ridicat și mi-a luat bagajele gata pregătite. Eu am făcut repede un inventar al tuturor lucrurilor cu care venisem și l-am urmat afară.

Mi-am luat rămas bun în tăcere, în timp ce ne îndreptam către nordul orașului, dându-mi seama că n-avusesem prilejul să-i spun la revedere lui Alli. Aveam de gând s-o sun mai târziu, mult mai târziu, când ea și Heath vor fi avut posibilitatea să doarmă și să se refacă după ceea ce fusese fără îndoială o noapte lungă pentru ei.

— Ai de gând să mă luminezi și pe mine? am întrebat în cele din urmă.

Blake și-a strâns mâinile pe volan.

— Cine te-a sunat mai devreme?

— Alli.

M-am încruntat, curioasă să aflu cum de avea numărul lui Blake. Mintea mea jongla cu tot felul de variante posibile, dar pur și simplu nu aveam destule informații.

— De ce te-ar suna ea pe tine?

— Sunt sigur că Alli nu ți-a spus asta, din motive evidente, dar Heath are ceva probleme cu drogurile. Credeam că s-a lăsat, însă a avut din nou o cădere.

Am răsuflat îndelung, lăsând șocul veștii să mă absoarbă. Mintea mi-a luat-o la goană, făcând toate conexiunile. Totul se potrivea. Aerul lui suferind de ieri dimineață, nopțile târzii și senzația că ceva nu era în regulă pe care nu mi-o puteam alunga atunci când mă aflam în preajma lui.

— Ce fel de droguri?

— În mare parte cocaină.

— Alli, am șoptit, acoperindu-mi gura cu o mână tremurătoare.

Cum putea să rămână cu el în asemenea condiții? Era ceva grav. Dacă acum se apucase și ea de droguri, din cauza lui? Asta ar fi explicat faptul că nu mai păstrase legătura cu mine și scăderea în greutate care, deși nu foarte evidentă, era totuși perceptibilă pentru mine.

— Alli nu se droghează cu el, a spus Blake, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

M-am încruntat.

— Tu de unde știi?

— O cred. După ani întregi în care m-am ocupat de Heath, detectorul meu de minciuni e destul de bine calibrat. Nu ia droguri.

Am dat din cap în semn de încuviințare, ușurată și cuprinsă brusc de păreri de rău pentru Blake. Oare de când se confrunta cu situația asta? Cu strânsul mizeriei lăsate de Heath?

— Ce s-a întâmplat azi-noapte?

— S-a luat la bătaie în club. Lumea a chemat poliția și l-au găsit cu droguri la el. Aceeași poveste veche.

— Și acum?

— L-au reținut peste noapte. Deja am aranjat să fie scos pe cauțiune, pe urmă va trebui să-l internez din nou la dezintoxicare ca să evite închisoarea.

Din nou?

— Unde-o să se ducă?

— Mă gândesc să-l țin departe de New York. Cocaină, manechine și cluburi. Se pare că nu poți să ai una fără celelalte două, iar el pur și simplu nu e în stare să se descotorosească de lumea asta.

Am încercat să mă obișnuiesc cu toate, potrivind piesele una lângă alta, ca într-un puzzle. Mă enerva faptul că nu aflasem nimic atâta vreme. Oare de cât timp știa Alli și-mi ascundea toate astea? Mai întâi Sophia și acum povestea cu Heath. În doar câteva săptămâni apăruseră o grămadă de secrete între noi. Poate că nu mă mințea în față, dar nici nu-mi spunea tot adevărul, ceea ce părea cam același lucru.

— Așa ai cunoscut-o pe Sophia? am întrebat, ezitând să sugerez că ar fi fost implicată, dar incapabilă să mă abțin.

Blake a rămas tăcut multă vreme.

— Am cunoscut-o prin intermediul lui Heath, da.

M-am uitat fix la el, urmărindu-l cum se hotărăște dacă să-mi împărtășească mai multe.

— S-ar putea spune că era în anturajul lui sau că el era în al ei. Nu știu. Am început să ne vedem din când în când, până când ea s-a cuplat cu Heath în timp eu eram plecat.

— S-a culcat cu el?

— Niciunul dintre ei n-a vrut să recunoască. Nici măcar nu mi-am dat seama că aveau o problemă, până când am apărut neinvitat la una dintre petrecerile date de ei în apartament. Erau grămadă unul peste altul. M-am hotărât să nu pun întrebări, doar să presupun ce e mai rău.

— Ce-ai făcut?

— I-am trimis la dezintoxicare. Am amenințat că-i las fără bani până când se lasă de droguri. După ce Sophia a încheiat programul, m-am despărțit de ea. Nu i-a picat bine, dar am fost de acord s-o ajut s-o ia de la capăt.

— De asta ai investit în afacerea ei.

Preț de o clipă pe chipul lui s-a citit surprinderea. Probabil că era dispus să facă orice ca s-o țină departe de droguri, știind că despărțirea avea s-o arunce în vrie. Oare o iubea?

— Da, dar relația noastră se rezumă la atât.

Și-a luat pentru câteva momente ochii de la drum, pentru a mă privi.

— Te cred, i-am spus.

Oricât de mult mi-ar fi plăcut să-l privesc în ochi, acum voiam să fie atent la drum.

— Bine.

— Și Alli ce-ar trebui să facă acum?

— Evident, poate să rămână în apartament atâta timp cât are nevoie.

— Dar relația lor? Vreau să spun că...

Niciodată n-o mai văzusem pe Alli în starea aia, atât de îndrăgostită. Însă puteam eu să fiu de acord cu o relație cu Heath, când el avea atâtea probleme? Probleme grave. Cu sau fără un frate miliardar, Heath dăduse de belea și mă neliniștea gândul că Alli ar fi în orice fel legată de el.

— Ea trebuie să se hotărască în privința asta, dar nu vreau să te implici, mi-a spus Blake, cu hotărâre în glas.

M-am încruntat.

— Asta ce înseamnă, mai exact?

— Înseamnă că nu vreau să te apropii de Heath ori de cercul lui înainte ca el să fi renunţat pentru o lungă perioadă de timp la droguri. Iar aici e inclusă şi Alli.

— Adică că n-am voie să mă întâlnesc cu ea?

M-am burzuluit la auzul sugestiei lui.

— Dacă Alli decide să rămână cu el, e alegerea ei, dar nu accept să fii nicăieri prin preajmă.

Am început să clocotesc de furie, încercând să găsesc o cale de a câştiga disputa. Aveam nevoie de cafea. M-am tras bosumflată spre marginea scaunului meu, încercând să mă distanţez de el atât cât îmi permitea maşina.

— Micul dejun? m-a întrebat Blake.

M-am uitat pe geam, refuzând să-i răspund. După câteva minute de încordare, el a ieşit de pe autostradă şi a parcat în faţa unui local drăguţ de pe marginea drumului. A oprit motorul, a coborât din maşină, apoi a ocolit-o ca să-mi deschidă uşa.

Când am ieşit, m-a prins între braţele lui, lipindu-mă de caroserie şi apropiindu-ne prea mult trupurile pentru cât eram de supărată pe el.

— Am nevoie să înţelegi, mi-a spus.

— Ce să înţeleg? Nevoia ta bolnavă de a controla tot şi pe toţi din jurul tău?

— Ai cunoscut vreodată un dependent de droguri?

Mi-am strâns braţele în jurul pieptului şi m-am uitat peste umărul lui, la autostradă şi la maşinile ce treceau în viteză. Ştiam că urma să încerce să mă convingă că e cumva acceptabil să-mi controleze viaţa.

— Nu, am admis.

— Bine. Nici nu vreau să cunoşti.

— N-ai dreptul să-mi spui pe cine să includ în viaţa mea. Ai spus că nu eşti interesat să mă domini în felul ăsta.

— N-am zis niciodată aşa ceva şi, în al doilea rând, situaţia asta e diferită.

— Grozav!

Tremuram, înfrigurată de ideea că, în adâncul sufletului, Blake își dorea, poate chiar avea nevoie, să mă controleze — o așteptare care cu fiecare clipă se înrădăcina tot mai adânc în relația noastră.

— Erica, încetează!

— Ce să încetez? Eu n-a trebuit să dau niciodată socoteală nimănui și sunt al naibii de sigură că n-o să încep cu tine. Așa că adio și n-am cuvinte!

Am dat să plec, însă el nu s-a clintit, ținându-mă captivă.

— Erica...

— Nicio *Erica*...

Blake a gemut, și-a trecut mâinile prin păr și a lăsat o mică distanță între noi. M-am uitat urât la el, dar când i-am întâlnit ochii, arătau obosiți, asaltați de emoții, implorându-mă fără cuvinte.

— Țin la tine. Mă îndrăgostesc de tine și o să fac orice e nevoie ca să te apăr. Pricepi?

Inima a început să mi se zbată în piept. *Fir-ar! Fir-ar! Fir-ar!* Vorbele lui nici că ar fi putut să mă izbească mai tare. Palmele au început să mă furnice din pricina fierbințelii și să mi se umezească. Mi le-am frecat de blugi cu gesturi nervoase, în vreme ce tăcerea dintre noi se prelungea.

— Heath ne-a destrămat familia cu problema asta. Părinții mei își fac zilnic griji, întrebându-se unde au greșit, iar eu încerc tot ce pot ca să-l aduc din nou pe calea cea dreaptă, rugându-mă ca o variantă să funcționeze înainte ca el să-și piardă într-o zi viața.

M-am mai relaxat puțin, recunoscătoare că-mi vorbise. Nu reușeam nici pe departe să fac lumină între emoțiile care se dezlănțuiau în sufletul meu. Aveam nevoie de cafea ori de somn. Mai ales, aveam nevoie să fiu undeva dincolo de lumea lui Blake, cea cu sex răvășitor și emoții intense. Eram și-așa destul de zăpăcită, fără toate astea. Am scuturat din cap, încercând să mă concentrez asupra disputei pe care eram hotărâtă s-o câștig.

Mă pusese într-o situație dificilă, dar cumva trebuia să găsim o cale de mijloc, deși îmi făceam griji că, în afara relației cu mine, Blake

nu prea era obişnuit să negocieze o cale de mijloc. Am tras adânc aer în piept şi mi-am aşezat mâinile pe pieptul lui. Bătăile inimii lui s-au înteţit, în ritm cu ale mele.

— Blake, Alli e cea mai bună prietenă a mea. Dacă are de gând să reziste alături de Heath, trebuie să fiu acolo şi s-o sprijin, aşa cum o să te sprijin şi pe tine.

Pentru o fracţiune de secundă, a părut pierdut. Când s-a îndreptat, expresia de pe chipul lui s-a schimbat iar.

— Eu n-am nevoie de sprijin, Erica. Sunt obişnuit să mă ocup cu asta. Pur şi simplu nu vreau să suferi. N-aş putea suporta una ca asta.

Furia mi s-a risipit într-o copleşitoare dorinţă de a-i lua durerea cu mâna, de a-l ajuta să îndrepte lucrurile.

— Ascultă-mă! Nu poţi să te joci de-a stăpânul universului şi să refuzi ajutorul oamenilor care ţin la tine.

Blake mi-a acoperit mâinile cu ale lui şi mi le-a strâns uşor.

— Uite ce e, a fost o noapte lungă. Hai să vorbim despre asta mai târziu... când n-o să mai fim atât de obosiţi.

Am oftat şi am dat din cap, acceptând că, pentru moment, căzusem de acord să nu fim de acord.

Capitolul 15

Bâzâitul nu voia să-nceteze. M-am ascuns sub plapumă, încercând să nu mă trezesc și dorindu-mi ca Alli să deschidă afurisita aia de ușă.

Oh, drace! Am deschis brusc ochii și m-am ridicat în capul oaselor. Eram înapoi în apartamentul meu. Am sărit în sus ca să răspund la interfonul de lângă ușă, fără să văd nici urmă de Sid prin casă.

— Alo?

— Salut, fetiță scumpă! a răsunat o voce melodioasă prin difuzor.

Am zâmbit.

— Urcă, Marie!

I-am deschis de la interfon, apoi am descuiat ușa. M-am apucat să fac cafea, aruncând o privire la ceasul de pe aragaz. Ratasem prânzul și cea mai mare parte a după-amiezii. Îmi chiorăia stomacul. *Mai întâi cafea.* Marie mi s-a alăturat câteva minute mai târziu, având un aer proaspăt într-o rochie înflorată, ale cărei culori aprinse contrastau cu nuanța de invidiat a pielii ei.

— Uau, drăguță locuință!

A cercetat camera de zi, care nu mai arăta atât de goală acum, de când venise mobila. Sid asamblase totul câtă vreme fusesem plecată, lucru pentru care nu apucasem încă să-i mulțumesc. Dar aveam s-o fac curând. Probabil că aveam și noi o dată același program.

— Mersi, și mie îmi place la nebunie, am spus. Vrei cafea?

— Apa e suficientă.

S-a așezat pe un taburet de lângă masă, apoi și-a lăsat pe podea poșeta și o pungă cu cumpărături. A părut că mă cercetează preț de câteva clipe, după care s-a încruntat.

— Arăți ca naiba, Erica. E totul în regulă?

Am oftat, simțindu-mă pesemne la fel de prăpădită pe cât arătam.

— O noapte lungă și o poveste lungă. O să te scutesc de amănunte, am spus, dorindu-mi să fie gata cât mai repede cafeaua.

Aveam nevoie de câteva minute în plus să mă trezesc și să lămuresc situația în care mă aflam, înainte de a mă gândi măcar să vorbesc despre ea.

— Ce mai e nou? Vreo veste legată de Richard?

— Oh, nu știu.

Marie a ridicat din umeri, luând de la mine paharul cu apă.

— El își are viața lui, eu pe a mea. Presupun că o să vedem cum merge.

— N-aud clopote de nuntă.

Mi-am sprijinit spatele de masa de lucru, ca să stau cu fața către ea. Marie își petrecuse ani de zile având tot felul de întâlniri și eram obișnuită să aud despre potențialul de soț al fiecărui nou curtezan. Avea o inimă bună, dar se pare că nu reușea niciodată să dea de bărbatul potrivit. Dumnezeu știa că era o romantică incurabilă și că merita, mai mult ca oricine, o relație adevărată.

— Mă îndoiesc. Amândoi suntem obișnuiți să avem libertatea noastră. Cred că atunci când îmbătrânești îți vine mai greu să-ți schimbi viața pentru cineva.

A oftat scurt, învârtindu-și paharul pe blatul mesei.

— Uneori îmi e dor de zilele în care reușeam să mă pierd complet în brațele cuiva, iar el putea să facă același lucru.

— Nu sună tocmai sănătos.

— Poate că nici nu e întotdeauna, dar e îmbătător. Nimic nu se compară cu asta. Ar trebui să încerci cândva.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Din nefericire, am impresia că în momentul de față sunt vârâtă până-n gât în ceva de soiul ăsta.

— Bărbatul misterios?

Am răsuflat îndelung, dându-mi seama că ea nu știa decât jumătate din povestea mea cu Blake.

— Da. Bărbatul misterios. Îl cheamă Blake. Locuiește chiar la etaj.

Marie a ridicat o sprânceană.

— Mi-a scăpat mie ceva?

— E complicat, dar se pare că vrea să fie cu mine. Cred că și eu îmi doresc același lucru.

Vocea mi s-a stins, căci nu știam cum să exprim în cuvinte ceea ce simțeam cu adevărat pentru Blake.

— Atunci care-i problema?

Am înșfăcat o cană, mi-am umplut-o deși cafeaua nu fiersese complet, și am sorbit cu băgare de seamă. Marie avea dreptate. Până și eu mă întrebam de ce mă luptam atât de mult să-mi temperez sentimentele pentru Blake.

— E înfricoșător, am spus. În primul rând, el e foarte energic și, în al doilea rând, eu n-am avut niciodată nevoie de nimeni, dar cu cât petrecem mai mult timp împreună... Parcă n-aș mai fi în stare să mă gândesc la nimic altceva. Îmi distrage foarte mult atenția.

Am închis ochii, încercând să-mi limpezesc gândurile legate de el, ceea ce s-a dovedit imposibil de realizat. Blake era pretutindeni, chiar și atunci când nu stăteam împreună. Iar când nu eram împreună, tânjeam după prezența lui. Evident că sexul era de neegalat, dar când nu ne răscoleam unul pe altul, întotdeauna mă simțeam în largul meu împreună cu el. N-aveam un termen de comparație în afara

șirului meu de aventuri mediocre cu tipi care-și omorau timpul alături de mine, până când părinții îi obligau să se însoare cu vreo fată de senator sau ceva. Nu exista asemănare.

— Ești în mare încurcătură, fetiță scumpă, a spus Marie.

— Știu, dar nu vreau să mă pierd, Marie. Am ajuns până aici și asta sunt. Îmi plac viața și independența mea, întocmai cum îți plac și ție. De ce aș vrea să schimb totul și să renunț la ceea ce sunt pentru un om pe care abia dacă-l cunosc?

— Renunți, Erica, pentru că, alături de persoana potrivită, te transformi în ceva mai grozav, cu mult mai mult decât ai putea măcar să-ți dai seama acum.

Vorbele ei au avut ecou în sufletul meu, tulburându-mă până în adâncul ființei mele. Buza a început să-mi tremure ușor și am clipit ca să alung lacrimile ce-mi înțepau ochii.

— Cred că-l iubesc, am șoptit. Și asta mă sperie de moarte.

Marie a sărit jos de pe scaun și a ocolit masa ca să mă-mbrățișeze cu putere. Am strâns-o în brațe, la rândul meu, extrem de recunoscătoare că o aveam în viața mea. Dar cum aș fi putut să-i cedez inima mea unuia ca Blake? Avea atâtea secrete, ca să nu mai vorbim despre problemele grave privind controlul. Nu-mi imaginam cum am fi putut să rezistăm pe termen lung cu toate problemele astea. Iar dacă n-am fi rezistat, cum aș fi putut eu să supraviețuiesc după toate prin câte trecusem?

— Am ceva pentru tine.

Marie mi-a întrerupt șirul gândurilor zbuciumate și s-a dus să-și ia punga de cumpărături de pe jos. Din ea a scos o veche cutie de pantofi pe care mi-a întins-o. Am pus-o pe masă și am deschis-o. Înăuntru erau teancuri de poze cu mama, de pe vremea când erau studente, iar Marie abia începuse să se ocupe cu fotografia în timpul liber.

— Umblam prin niște lucruri și am dat de ele. Ar trebui să le păstrezi tu.

Am răsfirat teancurile și am studiat fiecare poză în parte. Chipul mamei și zâmbetul ei m-au încălzit. În astfel de momente îmi lipsea

mai mult ca niciodată. Am încercat din răsputeri să-mi amintesc cum vorbea, glasul și râsul ei. Trecuse atâta vreme, însă amintirea iubirii ei răsuna în mine, o melodie fără cuvinte care-mi ocrotea inima dincolo de timp și spațiu.

Marie s-a aplecat peste umărul meu, ca și cum ar fi văzut fotografiile pentru prima dată după multă vreme, și a făcut comentarii despre locurile din campus în care fuseseră făcute unele dintre ele. M-am oprit la una în care apărea un grup de cinci prieteni ce se țineau de brațe, îmbrăcați în haine prea subțiri pentru o zi rece de toamnă, așa cum părea să fie judecând după frunzișul din spatele lor. Ceva legat de acea poză m-a făcut să mă opresc. Mama râdea, iar părul lung și blond îi flutura în jurul feței. Era întoarsă către bărbatul de lângă ea. Spre deosebire de ale celorlalți, chipurile lor dezvăluiau ceva mai mult decât frivolitatea momentului: o trecătoare expresie de adorație pe care ajunsesem s-o cunosc abia de curând.

— Cine-i tipul ăsta?

Am arătat înspre bărbatul cu păr scurt, de culoarea nisipului, și niște ochi albaștri pe care-i recunoșteam. Când am observat că Marie tace, m-am întors și am văzut-o clătinând din cap.

— Bănuiesc că un vechi prieten. Nu-mi aduc aminte.

— Dar se pare că mama îl cunoștea.

— Patty avea o grămadă de prieteni. Era foarte carismatică. Jumătate dintre cei din campus erau îndrăgostiți de ea, mă jur.

— Marie...

— Erica, nu știu cine-i omul ăla. Aș vrea să-ți pot spune.

Și-a luat poșeta și s-a apucat să-și refacă machiajul în oglinda de buzunar. Marie era relaxată și veselă, ba chiar puțin imatură uneori, dar nu se prea pricepea să mintă. Îmi ascundea ceva. Mă rodea o bănuială cu privire la motiv, însă n-am insistat.

— Scumpo, am șters-o. Ține-mă la curent în legătură cu Blake Misteriosul, ok?

Mi-a zâmbit ca și cum ultimele cinci minute nici n-ar fi existat.

— Așa o să fac. Și ție baftă cu Richard.

Marie mi-a răspuns cu un râset lipsit de vlagă, ce nu mi-a dat prea multe speranțe pentru Richard. A deschis ușa și a scos un țipăt în clipa în care i-a ieșit în cale Blake. Și el părea la fel de surprins ca ea.

Am început să râd și m-am alăturat lor în prag.

— Marie, el e Blake. Blake, ea e prietena mea, Marie.

— Mă bucur să te cunosc, Marie, a spus el, salutând-o cu un zâmbet care-ți oprea inima în loc.

Marie a mormăit ceva de neînțeles, apoi a plecat, făcându-mi cu mâna și rânjind cu subînțeles.

Blake s-a sprijinit de cadrul ușii, proaspăt spălat, în picioarele goale, cu mâinile băgate în buzunarele unei perechi de pantaloni scurți, la care asortase un simplu tricou alb. Numai el putea să facă o ținută atât de lejeră să pară incredibil de sexy.

— Pot să-ți trezesc interesul pentru ceva de mâncare la pachet?

— Chiar sună perfect. Încă mă simt sleită.

— Și eu. Mâncare thailandeză?

— Sigur. Ne vedem sus. Trebuie să mă schimb, am spus, arătând spre pijama.

— Nu trebuie. Să știi că hainele sunt opționale.

Mi-a surâs cu înfumurare, iar eu mi-am dat ochii peste cap și l-am plesnit peste umăr, încercând să-mi ascund zâmbetul înainte de a mă întoarce la mine în cameră.

*

— Oh, Doamne! am gemut. Nu cred c-o să mai gătesc vreodată.

— Nu pot să fiu de acord cu așa ceva, a zis Blake printre îmbucături, mâncându-și tăiței dintr-o cutie.

Credea că glumesc, însă aceea era probabil să fie cea mai bună mâncare thailandeză pe care o gustasem vreodată. Ne-am lăsat pe spătarul canapelei, epuizați și sătui.

— Vrei să ne uităm la un film? m-a întrebat.

— Adică să mergem în oraș?

— Nu, putem să rămânem acasă, asta dacă nu cumva vrei tu să ieșim?

— Cum rămâne cu regula ta care interzice aparatura electronică?

— E mai degrabă o recomandare.

A deschis sertarul măsuței pentru cafea din fața noastră și a întins mâna spre una din multele telecomenzi. A apăsat pe nu știu ce buton și a scos la iveală un televizor plat dintr-un locaș ascuns al căminului.

— Mie-mi sună bine. Alege tu ceva, iar eu o să fac curat.

Am strâns resturile și le-am dus în bucătărie. Privirea mi s-a oprit pe o cutiuță pătrată din catifea neagră, fie și numai pentru că era singurul lucru pe blatul mesei. Am încercat s-o ignor și m-am concentrat să pun la locul ei mâncarea rămasă.

— Aia e pentru tine, a spus Blake, sprijinindu-și șoldul de masa aflată în celălalt capăt al bucătăriei.

Am făcut ochii mari.

— *Aia*? am arătat eu spre cutiuță.

— Am vrut să ți-o dau la New York, dar ne-am grăbit să plecăm de acolo înainte să am ocazia.

Oh!

— Deschide-o, a spus, cu glas scăzut și cu acea asprime seducătoare, ce mă făcea să uit de mine.

M-am întins cu șovăială spre cutie, în timp ce el traversa distanța dintre noi. Am luat-o în mâini, fără să reușesc s-o deschid. După câteva secunde stânjenitoare, Blake a ridicat capacul în locul meu, dezvăluind două brățări cu diamante, fiecare având câte un mic pandantiv prins de încheietoare. Am ridicat-o pe una dintre ele și am recunoscut în pandantivul ei o ruletă în miniatură, făcută în întregime din aceeași platină ca și brățara.

— Pentru că ești talismanul meu norocos, a murmurat Blake.

Am zâmbit când mi-am amintit. Trebuia să recunosc că fusese destul de norocos. Am ridicat și a doua brățară. De ea atârna o

inimioară ţesută cu delicateţe. Propria mea inimă a început să bată cu putere, iar nervii mi s-au încordat brusc.

— Fiecare pandantiv are o semnificaţie, mi-a spus Blake încet, lăsând cutia la o parte şi prinzându-mi ambele brăţări în jurul încheieturii stângi, apoi sărutându-mi cu blândeţe palma.

— Mulţumesc.

Îmi tremura vocea. Am admirat brăţările simple şi elegante. Cunoscându-l pe Blake, fără îndoială costaseră o mică avere, dar însemnătatea din spatele darului era cea care-mi tăiase răsuflarea. Mă gândisem toată după-amiaza la vorbele lui din dimineaţa aceea, întrebându-mă dacă-mi spusese că mă iubeşte dintr-o toană sau numai pentru a-şi justifica punctul de vedere în focul discuţiei. Însă cadoul întărea sentimentele. Ştiuse înainte să mi-o spună.

Cuvintele mi s-au oprit în gât. Aş fi vrut să spun mai multe. Şi eu îl iubeam pe Blake. Încercarea de a mă convinge singură că nu era adevărat era mai mult decât ridicolă. Cuvintele acelea, şi toate sensurile lor, mă sfâşiau pe dinăuntru. Îmi doream ca el să afle, dar ceva mă făcea să tac.

M-am jucat cu brăţările. Atingerea rece a metalului pe piele şi micul clinchet al pandantivelor aveau să-mi amintească mereu de el, chiar şi când urma să fim despărţiţi. N-am apucat să încerc să zic ceva, căci el mi-a cuprins obrajii în palme şi s-a aplecat să mă sărute. Mi-am trecut degetele prin părul lui şi l-am sărutat la rândul meu cu fiecare strop de pasiune pe care îl simţeam, spunându-i că-l iubesc în singurul fel în care ştiam. Blake a răspuns patimii mele, ţinându-mă strâns şi ridicându-mă spre el în braţele puternice.

— Erica...

— Şşt!

Mi-am lipit degetele de buzele lui, înainte să mai poată spune ceva. N-aş fi suportat să aud din nou acele cuvinte, ştiind că în momentul ăla nu le puteam rosti şi eu. În schimb, l-am sărutat uşor, închizând ochii ca să-i evit privirea.

Până să apucăm să mergem mai departe, el a făcut un pas înapoi, m-a luat de mână şi m-a condus în camera de zi. Uşurată, m-am

cuibărit la adăpostul braţului său, în timp ce filmul începea. Ne-am aşezat comod şi am savurat momentul. Nu-mi aminteam să mă mai fi simţit vreodată atât de mulţumită alături de altcineva. Fără vorbe, fără aşteptări, ne-am petrecut următoarele două ore relaxându-ne împreună, uitând frământările care ne înconjuraseră în ultimele zile, până când am adormit în braţele lui.

Când m-am trezit, apartamentul era tăcut şi întunecat. Blake m-a purtat până în dormitor, ca şi cum ar fi fost o nimica toată. M-a aşezat pe pat şi m-a ajutat să-mi dau jos hainele. Odihnită după somnul de mai devreme, o energie tăcută s-a deşteptat în interiorul meu. Pielea mi s-a trezit la viaţă sub atingerea lui.

— Credeam că eşti obosită.

— Nu mai sunt, am murmurat.

Mi-am smuls maioul şi sutienul, continuând să mă dezbrac de acolo de unde rămăsese el. Apoi m-am strecurat înapoi în pat, unde l-am aşteptat. Blake şi-a dat jos tricoul, scoţându-şi la iveală pieptul gol. Am zâmbit.

— Tu ai spus că relaţiile pot să-ţi distragă atenţia.

— Speram doar să fiu eu cel care te distrage.

Împingându-şi în jos pantalonii scurţi, şi-a lăsat la vedere erecţia groasă. Arăta superb în lumina blândă a încăperii. Umbrele jucau pe unghiurile parcă sculptate ale corpului său puternic. Când l-am văzut, mi-am muşcat cu putere buza.

— Atunci, chiar te rog, distrage-mă!

El s-a târât în pat, făcând salteaua să se adâncească pe măsură ce se apropia.

— Lasă-te pe spate şi o să fac mai mult decât să te distrag.

Am făcut cum mi-a spus. El mi-a tras în jos chiloţii şi s-a dus drept spre carnea gingaşă dintre coapsele mele, lingându-mă cu o fineţe de maestru. A gemut, făcând să vibreze ţesuturile sensibile în timp ce le tachina uşor cu limba.

— Îmi place al dracului de tare aici jos, a spus el, răsuflarea lui abătându-se ca o vijelie peste pielea mea umedă. Aş fi în stare să-ţi ling păsărica asta dulce toată ziua.

Vorbele lui mi-au ațâțat nervii. M-am excitat mai mult, promisiunea orgasmului clocotind ca o furtună în interiorul meu. Blake și-a înfipt degetele în șoldurile mele, pentru a mă ținut pe loc în vreme ce mă zbăteam în brațele lui. Am rezistat, apucând tot mai strâns cearșafurile de sub mine pe măsură ce orgasmul se apropia. Am scos un țipăt, căci trupul îmi reacționa fără să-l pot controla, dar până să apuc să trec de ultimele efecte ale descătușării, el și-a cuibărit șoldurile între picioarele mele și s-a împins în mine, potrivindu-mi mijlocul astfel încât să atingă cea mai adâncă parte din mine de la prima mișcare.

Mi s-a tăiat răsuflarea când m-am întins ca să-l primesc, simțindu-mi corpul încântător de încordat.

— E atât de bine! am șoptit.

El s-a mișcat încet, intrând ușor într-un ritm pe care l-am primit cu nerăbdare. Lent și intens. Nimic mai potrivit. Era ca și cum aș fi ajuns acasă. Aici îmi doream să mă aflu în fiecare noapte, în brațele lui, unde să pot savura apăsarea trupului său peste al meu, în jurul meu, în mine, umplându-mă pe deplin și trăgându-mi-o neobosit până când aveam să dispărem unul într-altul, până când aveam să simțim magia împreună.

— Dumnezeule, Erica, ești foarte strâmtă, mi-a murmurat el, cu buzele lipite de gâtul meu. Perfect.

Am tras brusc aer în piept și, odată cu răsuflarea, m-am simțit cotropită de o dragoste orbitoare. Fiori reci mi-au străbătut pielea. Eram nebună dacă aveam impresia că puteam să merg înainte fără el, fără toate astea. Eram a lui, în toate felurile imaginabile. Îl doream mai mult ca niciodată și voiam ca momentul ăsta să nu se mai sfârșească nicicând.

Am făcut dragoste lent, dar nu mai puțin profund, chiar dacă am renunțat la trăsnăile deocheate. Cufundată în parfumul și dezmierdările lui domoale, m-am agățat de formele puternice ale corpului său musculos și de promisiunea că el avea să potolească pofta arzătoare ce mă mistuia ori de câte ori trupurile ni se întâlneau. Blake m-a ținut strâns câtă vreme un alt orgasm a crescut în mine, plăcerea luându-mă

în stăpânire încet și sigur. Copleșită de emoțiile ce mă străbăteau, am închis ochii, însă el s-a oprit.

— Uită-te la mine! mi-a șoptit.

Corpul meu răspundea până și la cea mai mică poruncă a lui. Am deschis ochii și i-am văzut pe-ai lui, iar pasiunea și dragostea pe care le-am întâlnit acolo mi-au aprins o durere în piept. Nu mai puteam să neg că-l iubeam pe omul ăsta.

Capitolul 16

Când m-am trezit, soarele era sus pe cer. Blake plecase, dar îmi lăsase un bilet.

'Neața, șefa,

Ți-am pregătit o salată de fructe pentru micul dejun, e în frigider. Ne vedem diseară.

Cu dragoste, B

Burtica mea a făcut o mică tumbă, ca și cum s-ar fi dat peste cap într-unul din acele carusele care se găsesc în parcurile de distracții. Mi-am târât picioarele până în bucătărie și am găsit în frigider o porție de fructe tăiate. Am zâmbit și am dus-o jos, împreună cu biletul, pe care l-am prins de panoul din plută din dormitorul meu. Am făcut duș și m-am îmbrăcat, încercând să mă concentrez asupra grămezii impresionante de treburi pe care le aveam de făcut.

Trecuseră câteva ore, și începeam în sfârșit să fac ceva progrese, când în apartament a intrat pe neașteptate Sid. Când m-a văzut, s-a oprit.

— Te-ai întors.

— M-am întors. Tu unde ai fost?

M-am uitat la el peste ecranul laptopului. Avea părul ciufulit, iar ochii lui mari şi căprui păreau obosiţi.

— E o fată, Cady. Locuieşte jos.

— Ei, taci!

— Ăăă, ok, a spus el, încruntându-se.

— Îmi pare rău, asta e varianta codificată a lui „te rog continuă".

— Cady are noul joc *Call of Duty*, aşa că ne-am ocupat cu asta toată noaptea. Am adormit acolo.

— Îţi place de ea? l-am întrebat, fără să-mi pese dacă mă pripeam.

Era un adevărat progres, iar Cady părea suficient de nonconformistă şi de pricepută în ale tehnologiei încât relaţia să poată funcţiona.

— E drăguţă, da, a spus Sid, vârându-şi nervos mâinile în buzunare.

— Mişto!

Am încercat să-mi temperez entuziasmul.

— Hei, mersi că ai montat mobila.

— Nicio problemă. De fapt, a fost oarecum distractiv.

Am zâmbit larg.

— Numai ţie putea să ţi se pară aşa.

El a ridicat in umeri.

— Probabil. Cum a fost călătoria?

Am şovăit preţ de câteva clipe. Cum aş fi putut să cenzurez şirul de evenimente din care fusese formată relativ scurta mea şedere? O ameninţare din partea fostei prietene a lui Blake, o neaşteptată întâlnire cu acesta, apoi punctul culminant, descoperirea problemelor penale cu care se confrunta Heath din cauza drogurilor şi care aveau consecinţe neştiute pentru Alli. Care încă nu-mi răspunsese nici la telefon, nici la mesaje.

— Mi-am făcut câteva relaţii, am spus şi am lăsat-o aşa.

Alli şi Sid nu fuseseră niciodată foarte apropiaţi, iar el mai bine şi-ar fi folosit energia ocupându-se de afacerea noastră, decât meditând la drama ei sau măcar auzind despre ea.

— Sună bine.

Sid și-a dus mâna la frunte, semnalându-și astfel retragerea înapoi în bârlogul lui. L-am oprit.

— Hei, s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău cu ceva.

S-a întors din nou către mine.

— Despre ce-i vorba?

— Așteaptă aici.

M-am dus la mine în dormitor și am luat fotografia din cutie. Când m-am întors, am așezat-o pe masă, în fața lui Sid.

— Cine-s ăștia?

— Ea e mama. Iar *ăsta*, am spus, arătând către bărbatul de lângă ea, ar putea foarte bine să fie tatăl meu.

Sid a ridicat brusc privirea, uitându-se de câteva ori când la mine, când la fotografie.

— Ce legătură au ei cu mine?

— Am nevoie să mă ajuți să aflu cine e tipul.

— Plecând de la fotografie?

— A fost student la Harvard, împreună cu mama, în 1991. N-am decât informația asta și poza.

Sid a ridicat fotografia. S-a încruntat, apoi și-a țuguiat buzele, o expresie obișnuită atunci când își făcea calcule în gând și un semn bun că putea și voia să mă ajute.

— Care-i planul tău? l-am întrebat, șovăitoare.

— Dacă Harvard n-a publicat cumva, în format electronic, o bază de date cu foștii studenți, ceea ce mă îndoiesc, atunci va trebui să găsesc o cale de a o accesa în particular. Pe urmă o să încerc să folosesc un program de recunoaștere facială și o să pornesc de acolo.

— Nu te deranjează?

Lucrul pe care i-l ceream probabil că necesita accesarea unor informații în mod ilegal. Deja mă rodea vinovăția. Puteam oricând să iau la rând anuarele din bibliotecă și să găsesc aceleași informații, însă metoda lui Sid era cu siguranță mai rapidă și mai precisă. El a ridicat capul.

— Tipul ăsta chiar e taică-tău?

— Mi-aş dori să ştiu.

— În regulă, îţi spun ce aflu, a zis el.

S-a întors în camera lui, luând fotografia cu el. Eu mi-am îndreptat din nou atenţia către laptop. Mai aveam o sută de lucruri de făcut, inclusiv să sortez mormanului de CV-uri pe care le strânsesem încă dinainte să plec în călătorie, când dădusem anunţ pentru postul lăsat liber de Alli. Dar acum nu mă puteam concentra nici cât negru sub unghie. Oare când avea să dureze căutarea? Dacă Sid avea să-l găsească în doar câteva ore? Dar dacă n-avea să-l găsească deloc? M-am apucat să-mi rod o unghie.

Atunci mi-a sunat telefonul, mai-mai să mă azvârle de pe scaun. Salvasem în agendă numărul celui care mă apela și l-am recunoscut numaidecât. Am tras adânc aer în piept și am răspuns pe un ton vesel.

— Bună, Isaac!

Eram recunoscătoare pentru orice mi-ar fi distras atenţia.

— Ce planuri ai pentru cină în seara asta? m-a întrebat el cu un glas dulce, care-mi amintea cât de fermecător putea fi.

Am stat pe gânduri.

— Nu ştiu sigur. De ce?

— În după-amiaza asta zbor spre Boston. M-am gândit că am putea să ne vedem cât sunt în oraş.

— Oh, sigur!

Încă mă simţeam vinovată pentru că anulasem întâlnirea noastră în ultima clipă, fără vreo scuză cu adevărat credibilă. Din câte ştia el, intervenise ceva legat de afacere, care mă făcuse să dispar pe neaşteptate, în zorii zilei de duminică.

— Grozav, atunci ne putem vedea la Park Plaza, pe la ora şase?

— Perfect, ne vedem atunci.

Am închis. Orice urmă de entuziasm stârnit de întâlnirea cu Isaac pălea la gândul că aveam să ratez o cină tihnită cu Blake, la el acasă. Deja îmi era prea dor de el. Mă îndrăgosteam iremediabil de Blake. *Şi ce?* Intenţionam să nu-mi mai reproşez fiecare pas care mă ducea mai

departe în relația noastră. Dacă era să mă îndrăgostesc iremediabil, aveam s-o fac cu toată inima și fără regrete.

Mi-am aruncat ochii spre ceas, am chibzuit preț de o clipă, apoi i-am trimis un mesaj lui Blake.

E: Pot să-ți fac o vizită la birou?

B: Te rog.

M-am schimbat într-o fustă-creion de culoare bej și o bluză albă cu nasturi, după care mi-am îndreptat părul, făcându-l să arate neted și lucios. M-am uitat în oglindă, mulțumită că aveam un aer suficient de profesional pentru cina cu Isaac și îndeajuns de sexy pentru a-i oferi lui Blake ceva la care să se gândească câtă vreme era plecată.

Când am ajuns, Blake nu se afla în spațiul comun de lucru. Nimeni n-a părut să mă ia în seamă, așa că m-am dus în biroul lui. Era instalat în fața calculatorului său cu trei monitoare. Televizoarele din cealaltă parte a încăperii transmiteau fără sonor canale de știri și informații bursiere, amintindu-mi de ce instituise regula care interzicea aparatura electronică acasă.

Am închis ușa în urma mea. El s-a rotit cu scaunul.

— Și cărui fapt îi datorez plăcerea asta?

S-a lăsat pe spate, cu un zâmbet poznaș pe chip.

— În seara asta am o întâlnire la cină.

M-am dus către capătul opus al biroului, unde era silit să lucreze cu umilele stilouri și hârtii, și m-am sprijinit de el.

— Așa că mai întâi am vrut să trec puțin pe la tine și să te văd.

— Cu cine te întâlnești?

— Cu Perry.

Blake s-a încruntat.

— Afurisitul ăla nu se lasă.

— Îl cunoști?

— Îl cunosc îndeajuns încât să știu că e atras de tine.

Am râs când i-am auzit presupunerea arogantă. Deși era posibil ca suspiciunile lui să nu fie în totalitate greșite, n-avea de unde să știe asta.

— Ai idee cât de nebun pari acum?

El nu m-a luat în seamă și mi-a cuprins în palme partea din spate a genunchilor, trăgându-se cu scaunul mai aproape de mine.

— Ce-ar fi să mă lași să vin cu tine? Aș putea fi partenerul tău de afaceri.

Zâmbetul mi s-a stins.

— Nu cred că-i o idee bună.

— De ce? El o să rămână la discuțiile despre afaceri, iar eu nu va trebui să-mi fac griji pentru tine.

— În primul rând, nu ești partenerul meu de afaceri și, în al doilea rând, chiar nu cred că ai vreun motiv de îngrijorare. Perry pare foarte serios și aș prefera să poată vorbi liber. Știi tu, între patru ochi.

Blake m-a privit cu asprime.

— Ești hotărâtă?

M-am proptit în călcâie și am alunecat jos de pe biroul lui, încălecându-l pe scaun.

— Reacționezi exagerat, i-am șoptit.

L-am sărutat pe gât, deja îmbătată de parfumul lui. Avea un miros curat, specific lui. I-am prins lobul urechii între dinți și l-am mușcat ușor. El a tras brusc aer în piept.

Mi-am vârât degetele în găicile de la cureaua lui și m-am tras mai aproape, apoi mi-am strecurat mâna pe sub cămașa pe care o purta. Avea mușchii încordați și neîndurători, la fel ca starea lui de spirit din acel moment.

— Ce putem face ca să te înveselim, Blake? am spus, chinuindu-mă să desfac primul nasture al pantalonilor săi.

El m-a prins de mână înainte să apuc să merg mai departe.

— Nimic de felul ăsta.

M-am uitat în ochii lui. Vorbea serios, dar aveam senzația că puteam să câștig bătălia.

— Oh, am uitat, ai o reputație de păstrat. Fără sex la birou, altfel supușii tăi o să se revolte?

Am încercat să-l scot din starea lui tachinându-l și păstrând buna dispoziție. Umbra unui surâs i-a străbătut chipul.

— Ce-o să mă fac cu limba asta ascuțită a ta?

I-am înconjurat obrazul cu sărutări.

— Îmi vin în minte câteva lucruri...

I-am atins ușor buzele cu ale mele, în timp ce el îmi ridica fusta pe coapse. Gâfâiam, căci dorința se transformase deja în excitare. Blake și-a strecurat mâinile între picioarele mele și m-a dezmierdat prin țesătura chiloților.

Am gemut, apăsându-i mâna, cu clitorisul pulsând în așteptarea atingerii lui. El a dat materialul la o parte, m-a desfăcut și a alunecat între pliurile cărnii.

— Ești pregătită pentru mine, a murmurat.

— Întotdeauna.

Mi-am arcuit ușor șoldurile, îndemnându-l să se miște. El și-a lăsat două degete să-i alunece în jos, până în mijlocul meu, atingându-mi în treacă clitorisul între ele, apoi m-a pătruns cu ele și mi-a masat iar clitorisul cu degetul mare. A parcurs traseul ăsta iar și iar, până când tot trupul mi s-a încordat din cauza presiunii, clătinându-se amenințător în pragul climaxului.

— Haide, Erica! Acum! Vreau să-ți simt păsărica lacomă strângându-se frumos.

Mi-am înfipt mâinile în umerii lui. Mi-am înăbușit țipătul și m-am scuturat lipită de corpul său, vaginul încleștându-mi-se aproape dureros fără penisul lui în el. Cu mâini tremurătoare, i-am tras cu stângăcie fermoarul, hotărâtă să schimb asta. Erecția i se zbătea sub materialul blugilor, singura barieră rămasă între noi. Blake m-a prins iar de încheieturi și mi-a întors palmele în sus, pentru a-mi lăsa câte un sărut lent și umed în fiecare dintre ele.

— Blake, am scâncit eu.

— Trebuie să pleci la întâlnirea ta.

Glasul îi era lipsit de orice emoție când mi-a eliberat mâinile. S-a uitat în ochii mei, apoi și-a înmuiat degetele în gură și le-a supt vârfurile umede pe care le călărisem cu doar câteva clipe în urmă.

Trage-mi-o! Inima mi s-a oprit în loc.

— Avem destul timp, am spus, dând să mă întorc la șlițul său.

La urma urmei, îmi socotisem ora sosirii aici luând tocmai așa ceva în calcul.

— Ridică-te! mi-a poruncit el, plesnindu-mă ușor peste fund.

M-am ridicat fără tragere de inimă și m-am sprijinit de masă, în timp ce el a dispărut în baia vecină cu biroul. S-a întors cu un prosop umed și m-a curățat, un gest atât tandru, cât și excitant.

— Sunt pedepsită? l-am întrebat, neînțelegând de ce era atât de neclintit, mai ales de vreme ce era clar că și el mă dorea.

— Nu.

— Mă vrei.

I-am masat penisul prin pantaloni. Blake s-a mișcat astfel încât să nu-l mai pot atinge.

— Te vreau. Doar că va trebui să te grăbești să te întorci de la întâlnire ca să afli cât de mult.

Mi-a întors spatele și a intrat din nou în baie.

M-am îndreptat, resemnată că acesta avea să fie sfârșitul rendez-vous-ului nostru. Mi-am netezit micile cute de pe fustă și am încercat să mă adun, atât fizic, cât și emoțional. Gata cu starea în care eram pregătită să mi-o trag cu Blake și înapoi la muncă — o trecere deloc ușoară când mă puteam gândi doar la cât de minunat m-aș fi simțit dacă în schimb ar fi făcut sex cu mine chiar pe biroul lui. Mi-am trecut degetele peste blatul mesei, făcând ca pandantivele de la încheietură să scoată un clinchet la atingerea cu el.

Blake a venit prin spate, și-a lipit trupul de al meu și m-a sărutat pe umăr.

— Trebuie să plec, i-am spus.

Afirmația s-a oprit undeva între frustrare și deznădejde.

— Grăbește-te să te întorci.

Profunzimea vocii lui a răsunat în mine.

— Cu cât va trebui să aștept mai mult, cu atât o să ți-o trag mai tare.

Am inspirat brusc. Îmi simțeam sânii grei și umflați, tânjind după atingerea lui. M-am împins cu spatele în el, iar Blake a scos un geamăt

slab. M-a apucat de șolduri și la fel de repede mi-a dat drumul. Pe urmă a dispărut. M-am întors și l-am găsit lângă mini-bar. Și-a turnat un whisky scoțian și s-a uitat pe geam.

Eram prea mândră ca să implor și n-aveam chef să psihanalizez motivul pentru care insista să ne tortureze. Urma să terminăm mai târziu, dar eu ardeam acum. Aveam să număr minutele până la sfârșitul întâlnirii. Bineînțeles că asta era exact ceea ce-și dorise Blake. La ce altceva puteam să mă aștept din partea unui hacker obsedat de control? Lupta murdar.

*

Între antichitățile restaurate din hotel, candelabre, muluri aurite și muzica lui Frank Sinatra ce se revărsa în hol, parcă aș fi pășit într-un film din anii '60, cu celebrul grup de actori botezat Rat Pack. Issac s-a ridicat dintr-un fotoliu aflat în celălalt capăt al încăperii. I-am ieșit în întâmpinare, cu tocurile pocnind pe podeaua din marmură. Purta un costum scump, însă cămașa îi era descheiată la gât, ceea ce, alături de zâmbetul cuceritor, îl făceau să pară relaxat și abordabil.

Când ne-am întâlnit, s-a aplecat pentru a mima un sărut pe obraz, gest care-mi amintea prea mult de Sophia.

— Încotro? l-am întrebat, dornică să începem discuția.

— Hai să mergem la Maggiano. E chiar alături.

Am traversat strada și am intrat în impresionantul restaurant italian. Ne-am instalat într-un separeu, iar Isaac, care se așezase în fața mea, a comandat o sticlă de vin chelneriței care ne întâmpinase de bun-venit.

— Cum ți-a mers azi? am întrebat după plecare ei.

— Bine, nimic ieșit din comun. Sincer să fiu, probabil că nici n-aș fi făcut călătoria, dacă n-aș fi putut să mă întâlnesc cu tine.

— Oh! În cazul ăsta cred că a ieșit bine.

Mi-am netezit șervetul în poală, trecându-mi absentă degetele peste fusta încă șifonată.

— Spune-mi, de ce îți conduci afacerea din Boston?

Am ridicat din sprâncene, căutând răspunsul potrivit.

— Locuiesc aici deja de ani buni. De fapt, nu mi-aș dori să mă mut decât dacă n-aș avea încotro.

— Ai avea atâtea oportunități la New York!

— Probabil că nu îndeajuns de multe încât să plec.

El s-a aplecat, zâmbind strâmb.

— Atunci trebuie să fie cineva care te ține aici.

M-am lăsat pe spate și am început să bat cu degetele în fața de masă cu pătrățele. Am încercat să păstrez un aer calm. De ce insista să dea un ton atât de personal discuției? Niciodată nu fusesem foarte pricepută la discuții mărunte. Poate că trebuia să cedez puțin înainte de a intra în detaliile felului în care ne imaginam colaborarea noastră.

— E cineva care mă ține aici, da.

Un gând mi-a licărit în minte când am rostit cuvintele.

— Și el ți-a dăruit astea.

Isaac și-a trecut degetele de-a lungul antebrațului meu, pentru a-mi atinge brățările cu diamante ce sclipeau impresionant în lumina difuză din restaurant.

— Superb.

Atingerea m-a săgetat și nu într-un fel plăcut. Mi-am retras brațul și mi-a dat părul după ureche cu gesturi nervoase. M-a cuprins frigul și mi-am dorit să fi adus un pulover, ceva care să-mi țină de cald și să mă ascundă de privirile lui sugestive. Acum regretam bluza aleasă. Descheiasem un nasture de dragul lui Blake și nu mai aveam cum să-l închei la loc fără să par stângace.

— Mulțumesc.

Am continuat să mă uit în jos și m-am concentrat asupra mâncării care tocmai sosise.

— Cine-i norocosul?

— Blake Landon. Cred că s-ar putea să-l cunoști.

Blake avea o reputație, deci era posibil ca numele lui să-i domolească avântul lui Isaac, care s-a strâmbat ușor.

— Nu zău? Presupun că Sophia te-a avertizat în privinţa sa. E renumit pentru faptul că-şi abandonează hobby-urile.

N-am luat în seamă comentariul. Versiunea lui Blake privind evenimentele prin care trecuse cu Sophia se potrivea cu ceea ce era de aşteptat de la asemenea relaţie şi situaţie. Poate că nu-mi spunea el mereu tot adevărul, dar încă nu-l prinsesem cu minciuna. Mai mult, îmi venea greu să-mi închipui că cineva atât de rece şi calculat ca Sophia ar fi putut să fure inima cuiva.

— De unde o cunoşti pe Sophia? am întrebat, gândindu-mă că puteam să profit de ocazie ca să aflu mai multe despre ea.

— Ne folosim de manechinele ei în diverse şedinţe foto pentru publicaţiile noastre şi, desigur, e o femeie de afaceri pricepută, la fel ca tine. Ai făcut un lucru înţelept luând legătura cu ea.

M-am zbârlit, iar culorile din încăpere au devenit pentru o clipă mai vii, pe măsură ce imaginea ei îmi apărea în minte. Dacă avea să se atingă vreodată de Blake, cu siguranţă urma să mă leg de ea.

Isaac mă scotea din sărite cu toate zeflemeaua asta pe teme personale. Trebuia să readuc discuţia pe drumul cel bun. Poate că Blake avusese dreptate. Dacă l-aş fi avut aici, l-aş fi ţinut pe Isaac la obiect, cu toate că şi dialogul ăla ar fi putut deveni incredibil de stânjenitor.

Am tras aer în piept, ca să mă liniştesc, şi am încercat să revin la afaceri.

— Ai spus că am putea găsi metode de a lucra împreună. Mă întrebam la ce te-ai gândit.

El mi-a zâmbit.

— Ei bine, tu eşti experta în socializare. *Tu* la ce te-ai gândit?

Tensiunea a mai scăzut puţin pe măsură ce reuşeam să mă concentrez asupra muncii. L-am întrebat despre mecanismul strategiei lui de marketing, ale cărui detalii le cunoştea foarte puţin, dar, una peste alta, am înţeles mai bine cum erau structurate departamentele lui pentru fiecare publicaţie. Mă puteam gândi la câteva căi de colaborare.

În continuare ne-am petrecut aproximativ o oră vorbind despre logistica promovării reciproce între publicaţiile lui, folosind uneltele

Clozpin. Planul părea promițător, iar Isaac se arăta receptiv. Am fost de acord să întocmesc o propunere care să schițeze opțiunile analizate.

Odată ce viața mea personală a ieșit din discuție, conversația a fost productivă, ba chiar plăcută. Am ras sticla de Pino Grigio, iar eu i-am recomandat alte câteva locuri din Boston pe care să le încerce data viitoare când va fi în oraș. În timp ce așteptam nota de plată, la masă s-a lăsat tăcerea. M-am uitat la telefon ca să văd cât era ceasul. Trecuseră aproape trei ore. Blake avea să fie furios.

La ora la care am plecat din restaurant, soarele apusese deja, iar eu mă simțeam mai relaxată, datorită vinului. Aerul era cald când am ieșit pe stradă. M-am răsucit către Isaac, să-l întreb încotro mergea mai departe. Mișcarea asta m-a făcut să-mi pierd echilibrul și să mă împiedic. El m-a prins și m-a tras spre pieptul lui.

— M-am simțit grozav cu tine în seara asta, Erica.

Vocea îi era joasă și aspră. Sunetul ei probabil c-ar fi topit o altă femeie, însă pe mie îmi zgâria urechile precum zgomotul făcut de cuie pe tabla de scris. Nimic din glasul său nu-mi suna bine, chiar și după ce încheiasem cina într-o notă atât de plăcută.

— Mersi, Isaac, dar eu...

Mi-a înăbușit protestul, apăsându-mi buzele cu un sărut neașteptat. Am încremenit în timp ce-și îndesa limba în gura mea și mă apuca de fund, frecându-și șoldurile de mine. Am țipat cu buzele lipite de ale lui, în vreme ce încercam să-mi recapăt echilibrul și să-l împing, însă el mă ținea strâns în loc.

Am încercat să mă răsucesc în direcția opusă, în timp ce semnalele de alarmă mi se declanșaseră în tot trupul. Adrenalina m-a inundat într-un aflux puternic. Corpul îmi zbârnâia din pricina impulsului de a mă lupta, de a-l îndepărta de pe mine cât mai repede cu putință. Mintea îmi răcnea comenzi, dar, împotriva tuturor instinctelor, șovăiam, sperând că el mă va lăsa pur și simplu în pace.

— Ce-ar fi să ne întoarcem la hotel?

— Dă-mi drumul, Isaac!

Te rog! Nu pot să fac asta din nou. Te rog!

El a început să râdă, un râs răutăcios, care parcă m-a spintecat.

— Chiar crezi că Landon dă două parale pe tine, nu?

Am început să clocotesc de furie și tocmai mă pregăteam să-i trag un genunchi între picioare, când el a înghețat.

— Perry!

Glasul profund se auzise din spatele meu. Issac mi-a dat drumul, lăsând numaidecât un spațiu între noi. S-a retras înspre zidul din piatră al clădirii. Într-o clipă, Blake s-a repezit la el, apucându-l de gât și lipindu-l de perete.

Isaac a bâiguit un șir de scuze.

— S-a împiedicat, eu doar am prins-o. A fost o nimica toată, jur!

— N-a părut o nimica toată.

Mi-am ridicat privirea în lungul străzii. Se lăsase noaptea și eram singuri. Mă chinuiam să respir, în timp ce efectul panicii instalate gonea prin mine, însă am continuat să-mi spun că eram în siguranță. Blake se afla acolo și, judecând după cum arătau lucrurile, Isaac n-avea nicio șansă. În doar câteva secunde fusese redus la un patetic morman de scuze, în vreme ce Blake îl strângea tot mai tare, amenințându-l în caz că va face o singură mișcare greșită.

— E a mea, Perry! Iar dacă te mai atingi de ea, te las fără mâini. E clar?

— Da! Da, absolut.

Și-a slăbit strânsoarea doar cât să-l trântească cu spatele de zid, făcându-l să tușească și să zgârie cu unghiile mâna cu care Blake îi cuprinsese gâtul.

Niciodată nu-l mai văzusem atât de furios, nu în felul ăsta. În cele din urmă Blake i-a dat drumul lui Isaac.

— Pleacă! i-a poruncit.

Isaac a dispărut în lungul străzii, luând-o către Plaza. Blake s-a întors către mine, cu chipul ca de piatra.

Capitolul 17

L-am urmat pe Blake de-a lungul străzii, până la locul în care era parcată eleganta lui maşină sport. Oare de când se ţinea după mine? Cum de aflase unde urma să mă întâlnesc cu Isaac? Mă neliniştea faptul că ştia ciudat de multe despre locul în care mă aflam, dar n-aveam de gând să aduc acum vorba despre asta.

Mi-a deschis portiera, un simplu gest am bănuit eu, căci nu mi-a spus niciun cuvânt când s-a urcat şi el în maşină, apoi a străbătut în goană cele câteva străzi până la apartament. Am coborât, însă l-am oprit la intrarea în bloc.

— Eşti supărat pe mine?

— Nu mă bucură faptul că te-am găsit bot în bot cu afurisitul ăla, dacă la asta te referi.

— El pur şi simplu... *n-am* vrut aşa ceva.

— Ştiu, dar n-ai fi ajuns în situaţia asta dacă m-ai fi ascultat.

M-am făcut mică, detestând faptul că avea dreptate. Întreaga împrejurare mă făcea să-mi fie extrem de ruşine.

— M-a luat pe nepregătite. M-aş fi descurcat dacă m-ai fi lăsat.

— Ai fi acceptat ca Max să vină cu tine, în calitate de investitor?

Am început să bat cu vârful pantofului în asfalt. Era o întrebare-capcană.

— Blake, nu e realist să vii cu mine la fiecare întâlnire de afaceri. Hai să n-ajungem acolo.

— Răspunde-mi!

Am ezitat.

— Poate.

— Așa mă gândeam. O să-ți finanțez eu afacerea. O să-l sun pe Max și o să-i spun că înțelegerea nu mai e valabilă.

Și-a băgat mâna în buzunar.

— Nu, oprește-te imediat! Asta e afacerea *mea*. Eu trebuie să iau asemenea decizii.

Abia mă oprisem din tremurat după avansurile lui Isaac. Acum, amenințarea că Blake l-ar putea suna pe Max în asemenea condiții extreme îmi ducea starea de panică la un cu totul alt nivel. Mintea mi-a luat-o la goană, încercând cu frenezie să depășească orice i-ar fi trecut lui Blake prin cap să facă.

— Corect. Și ai nevoie de două milioane de dolari pentru a continua s-o conduci și pentru a-ți menține stilul de viață de care te bucuri în prezent, mi-a spus el.

Am încremenit.

— Mă amenințți cu apartamentul? Spune numai un cuvânt și-mi fac bagajele chiar acum. Tu ești cel care m-a forțat să mă mut în el.

Blake și-a trecut mâinile prin părul deja ciufulit și a răsuflat îndelung, șuierând printre dinții încleștați.

— Doar ia banii și putem să uităm toată povestea.

— Blake, cred că poți fi de acord că noi avem o relație, sau cel puțin aveam acum douăzeci de minute, îndeajuns de complicată. Nu-ți primesc banii.

S-a oprit, țintuindu-mă cu o privire sfredelitoare.

— N-ai încredere în mine.

Cuvintele m-au străpuns până în suflet. Nu pentru că așa simțea el, ci pentru că erau adevărate. Aveam încredere în Blake din multe puncte de vedere, însă era imperativ să păstrez afacerea în termenii mei.

Incapabilă să formulez un răspuns convingător, am împins ușile blocului și a fost cât pe ce să mă izbesc de Cady și Sid, care tocmai intrau în apartamentul ei. Blake s-a repezit după mine.

I-am salutat în grabă, apoi am urcat scara până la locuința mea. Blake m-a urmat până în dormitor. Nu m-am opus.

— Jos hainele! i-am poruncit, făcându-i semn cu arătătorul.

În mintea mea era un uriaș talmeș-balmeș. Nu mă puteam gândi la un remediu mai bun decât să i-o trag lui Blake până când aveam să uit de mine. Și-așa îmi petrecusem cea mai mare parte din zi gândindu-mă aproape numai la asta. El și-a arcuit sprâncenele.

— N-ar trebui să vorbim despre asta?

— M-am bâlbâit cumva? Jos. Hainele.

Mi-am ridicat capul, provocându-l să mă contrazică. El a mai stat câteva clipe, apoi s-a dezbrăcat complet. După ce și ultima haină a aterizat pe podea, am admirat plină de uimire specimenul pe care îl aveam în față, la mila mea. Fiecare bucățică de piele stătea bine întinsă peste mușchii sculptați de sub ea. Mă mâncau degetele să-i ating, să-i simt încordându-se sub mine, peste mine, în mine. Mânia mi s-a risipit, fiind rapid înlocuită de pofta căreia îi țineam piept de ore bune.

Cu cât mă uitam mai mult la el, cu atât mai tare se făcea. Avea un aer calm, însă dorința ce mocnea în ochii lui o oglindea pe a mea. M-am apropiat și l-am împins ușor pe pat. A întins mâna către mine, însă m-am retras. Dezbrăcându-mă, am întârziat dinadins când mi-am dat jos sutienul și chiloții din dantelă albă, pe care îi alesesem doar pentru el.

M-am urcat încet peste Blake, sărutându-i metodic gâtul, pieptul, apoi ciupindu-i ușor cu buzele discurile întunecate din jurul sfârcurilor, care se întăreau sub atingerea mea. În cele din urmă mi-am îndreptat atenția către penis, jucându-mă cu limba pe toată lungimea

lui și lingându-i lichidul de la vârf, savurându-i gustul înainte de a-l lăsa să-mi alunece în gură, tot mai adânc, până când mi-a atins fundul gâtului.

— Dumnezeule, Erica!

Blake a tras brusc aer în piept. Mi-am savurat mica victorie. El se pricepea mult mai bine să se stăpânească și până acum nu lăsase niciodată să se vadă că și eu îl torturam cu atingerile mele. Când i-am dat drumul, lăsându-l să alunece afară din gura mea pe măsură ce mă retrăgeam încet, avea coapsele încordate din pricina efortului de a se abține.

— Cum te simți? l-am întrebat.

— Vino încoace și-o să-ți arăt.

Ochii îi erau pe jumătate închiși și întunecați de dorință. Tot trupul îmi fremăta. M-am așezat peste penisul lui și m-am lăsat încet în el, lăsându-i timp corpului meu să se adapteze lungimii lui.

Un val de căldură m-a cuprins în clipa în care l-am acoperit complet. M-am ridicat, iar el m-a prins de șolduri, trăgându-mă violent în jos, amintindu-mi de acel loc din mine pe care numai el putea să-l satisfacă. Mi-am lăsat capul pe spate și am tras o înjurătură. M-am oprit, copleșită de cât de bine ne potriveam, de faptul că nimeni altcineva nu se apropiase vreodată de starea asta.

El mi-a strâns șoldurile în mâini și a încercat să mă întoarcă, însă m-am ferit, astfel încât să n-o poată face.

— Nu! am spus cu hotărâre.

Blake s-a oprit și a slăbit strânsoarea.

— Probabil că ar trebui să vorbim despre cuvinte de siguranță.

— Ăsta *este* cuvântul meu de siguranță. Când spun „nu", crede-mă, vorbesc serios.

— Ok, a spus el încet.

— O să ți-o trag până când o să mi se înmoaie picioarele și n-o să mai știu cum mă cheamă. Pe urmă poți să preiei tu controlul, în regulă?

— Cum zici tu, șefa.

A înghițit în sec, apoi și-a împletit degetele sub cap — o piedică auto-impusă. Mi-am rotit șoldurile, ridicându-mă și lăsându-mă în jos cu măsură, până când am găsit ritmul potrivit. Îmi simțeam sânii grei și sensibili. Am tras ușor de sfârcuri pentru a-mi potoli dorința profundă de a fi atinsă. Blake nu și-a clintit mâinile, nu și-a luat nicio secundă ochii de la mine. Și-a ridicat șoldurile, venind în întâmpinarea mișcărilor mele și atingându-mă tot mai adânc de fiecare dată. Plăcerea se strângea în mine. M-am cutremurat, mușcându-mi buza până când mi-a amorțit, captivă într-un orgasm care continua să urce spre punctul culminant.

— Vreau să te aud, a spus el. Acum, Erica!

Barajul s-a rupt și am scos un țipăt înăbușit în clipa în care mi-am dat drumul cu putere. Cu răsuflarea tăiată și pierzându-mi din energie, m-am prăbușit în față, mi-am împletit degetele cu ale lui și l-am sărutat.

Blake s-a ridicat cu mine cu tot, mi-a prins un sfârc între buze, apoi pe celălalt, și s-a împins mai adânc în interiorul meu. Am scâncit. El mi-a cuprins obrazul într-o mână, iar cu cealaltă mi-a înconjurat talia, strângându-mă tare lângă el și sărutându-mă. Un sărut profund, pătrunzător, care spunea multe. Simțeam gustul dorinței pe buzele lui. Eram mai mult decât pregătită să-l las să preia controlul.

— E ok, am spus.

El ne-a răsucit cu mișcări atente, acoperindu-mi trupul cu al lui, înainte de a se împinge cu putere. M-am arcuit, primind cu bucurie tot ce avea să-mi dea. Cu fiecare mișcare pe care o făcea simțeam cum mă destram, ore întregi de dorință ajungând la punctul culminant, la acest moment de apogeu în care puteam să mă pierd în el.

L-am sărutat cu patimă, prinsă între furie, dragoste și pasiune. I-am zgâriat spatele cu unghiile în clipa în care ne-am dat drumul împreună, acoperiți de sudoare.

Blake și-a lipit fața de gâtul meu.

— Ești a mea, mi-a șoptit.

Am închis ochii și l-am ținut strâns în brațe. Habar n-avea cât de adevărat era.

Sătui și cu răsuflarea tăiată, ne-am întins pe pat, unul lângă altul. Am admirat uluitorul trup al lui Blake, lungit în fața mea. Mi-am trecut ușor degetele peste pielea spatelui, acolo unde îmi înfipsesem unghiile ceva mai tare decât intenționasem.

— Am pus mâna pe tine, am șoptit.

— Dacă o să mă tot atingi așa, atunci o să pun eu mâna pe *tine*.

Am chicotit și m-am rostogolit pe spate, vrăjită de moment și incapabilă să-mi iau ochii de la bărbatul frumos aflat în patul meu. Blake s-a ridicat într-un cot și s-a uitat fix la mine.

— Apropo, a fost incredibil, mi-a zis el.

Mi-a dat părul după ureche, urmărindu-mi cu degetele contururile feței, ca și cum și le-ar fi întipărit în memorie.

— Cum se face că poți să-mi încredințezi corpul tău, după toate prin câte ai trecut? Și chiar dacă am construit și vândut zeci de afaceri, nu vrei să mi-o încredințezi pe-a ta?

Am gemut și am închis ochii. N-avea de gând să lase o mică partidă de sex să-i stea în cale. Probabil urma s-o folosească în avantajul lui.

— Afacerea asta e totul pentru mine.

M-am făcut mică, simțind că rămân fără cuvinte, dar era adevărat din foarte multe puncte de vedere.

— Vreau să spun că afacerea reprezintă ani întregi de efort. Nu doar timpul pe care l-am dedicat ca s-o pun pe picioare, dar și anii pe care mi i-am petrecut studiind și devenind cine sunt acum.

— Da, și...

— Când suntem împreună asta înseamnă ceva pentru amândoi. Am încredere în tine, mai multă decât am avut vreodată în oricine altcineva. Dar dacă s-ar întâmpla ceva între noi sau te-ai sătura de micul meu proiect? Dacă el ar deveni o povară sau ar da faliment?

— Suma pe care o ceri e lipsită de importanță pentru mine, a spus Blake. E improbabil, dacă nu chiar imposibil, ca proiectul tău să devină vreodată o povară. În plus, n-aș permite niciodată ca o afacere în care sunt implicat să dea faliment.

— Atunci de ce n-ai investit pur și simplu atunci când ai avut ocazia? Ce s-a schimbat acum, în afara faptului că te apucă furia de fiecare dată când mă apropii la mai puțin de un metru și jumătate de un alt bărbat?

— Atunci mă interesa mai mult să te înțeleg decât să-ți scriu un cec. Știam că dacă refuz, Max o să preia proiectul. Am avut dreptate. Acum... situația e alta. Țin la tine și vreau să țin la toate lucrurile care contează pentru tine.

Declarația lui mi-a mers la inimă și o părticică din mine a vrut chiar să cedeze. Săptămâni întregi avusesem îndoieli cu privire la afacere, fiindcă el o refuzase cu atâta ușurință. Mă liniștea să știu că Blake îi văzuse valoarea de la bun început, dar asta nu schimba faptul că amestecul între muncă și plăcere, cel puțin la nivelul ăsta, era o idee foarte proastă.

— Îți sunt recunoscătoare, dar ăsta nu-i un motiv bun să investești. E și așa destul de rău că tu și Max aveți probleme, dar nu pot să pun în pericol afacerea în caz că ar apărea tensiuni și între noi doi. Pur și simplu e prea mult.

Blake a tăcut, dar simțeam că discuția era departe de a se fi încheiat. M-a tras mai aproape de el și m-a cuibărit la pieptul lui, unde am adormit, la căldură și în siguranță.

*

În dimineața următoare, m-am apucat să-mi verific e-mailulurile. Eram încă epuizată după noaptea trecută. Blake mă trezise de mai multe ori, probabil în încercarea de a mi-o trage până când aveam să cedez în privința investiției. Nu m-am opus, dar nici n-am cedat, cel puțin nu legat de afacere.

Am scotocit printre mesaje, până când am găsi unul de la Sid, intitulat „Rezultate". Am simțit un gol în stomac în timp ce-l citeam și-l tot reciteam.

Erica,

N-a fost așa de greu pe cât am crezut. Daniel Fitzgerald, promoția 1992, specialitatea Economie. Caută pe Google „Daniel Fitzgerald Boston".

Sid.

*

Am deschis o pagină nouă și am tastat cuvintele după care trebuia să caut. Primul rezultat îmi afișa biografiile unor avocați de la o firmă de profil, unde numele lui era trecut primul, în calitate de partener. Al doilea rezultat era site-ul oficial al candidatului Daniel Fitzgerald pentru funcția de guvernator al statului Massachusetts. Pagina înfățișa un simbol elegant, în nuanțe de roșu, alb și albastru, și un atrăgător slogan de campanie. Dedesubt se afla fotografia unei versiuni mai în vârstă a bărbatului din poza cu mama. *Oh, Doamne!* Mi-am luat în grabă telefonul și am sunat-o pe Marie.

— Salut, fetiță scumpă! mi-a răspuns ea veselă.

— Daniel Fitzgerald, am spus eu.

— Ce?

— El e bărbatul din poză.

— Oh!

Marie părea mai mult resemnată, decât surprinsă.

— Știu că mama a avut un motiv să nu-mi spună, dar aveam nevoie să aflu.

— Erica, eu...

— Marie, am *dreptul* să aflu. Tu ai fost cea mai bună prietenă a ei. Dacă cineva ar trebui să știe cine-i tatăl meu, tu ai fi aceea.

A tăcut multă vreme, înainte de a vorbi din nou.

— Da.

— Da, ce?

— E tatăl tău.

— Oh, Dumnezeule!

Mi-am lăsat fața în palmă, simțind brusc că mi se învârte capul. Avusesem eu bănuielile mele, bineînțeles, dar într-o oarecare măsură mă așteptasem ca Marie să spună „nu". Să mă mintă ori să-mi spună că sunt nebună pentru că mă gândesc la ceva atât de puțin probabil. Acum, pusă în fața adevărului, nu știam ce să mai cred.

Îmi petrecusem întreaga viață acceptând povara absenței lui, fără să cunosc cealaltă jumătate a omului care eram. Dar oare o acceptasem vreodată cu adevărat? Până să cresc îndeajuns de mult încât să pretind sinceritate, mama pierise. Știind că nimeni n-ar putea vreodată să spere că va umple golul din inima mea, nu mă mai obosisem să mă întreb serios cine ar putea fi tata.

Acum, aveam o mie de întrebări și niciun răspuns. Oare el știa măcar de existența mea? Oare o iubise pe mama? Ce fel de om era?

— Scumpo, ești bine?

Marie mi-a întrerupt noianul gândurilor.

— Știai că acum candidează pentru funcția de guvernator?

Singurul lucru pe care-l aflasem despre el era și singurul lucru care ne putea ține la distanță unul de altul. Habar n-aveam cum să trec de șirurile de oameni care-l înconjurau. Marie a râs încet.

— Nu, dar nu pot spune că mă mir.

— N-o să-mi fie ușor să iau legătura cu el, am zis eu.

— Doar să ai grijă, scumpo.

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Nu știi peste ce-o să dai cu el.

— Ar trebui să-mi fac griji? E evident că-l cunoști mai bine ca mine.

— Ești o fată isteață. Doar fii atentă și nu lăsa garda jos, mi-a zis ea, cu glas potolit.

— OK.

M-am oprit, încercând să-mi adun gândurile.

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai spus adevărul. Chiar dacă puțin mai târziu.

Marie a oftat.

— Sper să nu regreți c-am făcut-o.

Am scuturat din cap, incapabilă să înțeleg cum ar fi fost posibil așa ceva.

— Nici nu pot să-ți explic ce înseamnă asta... să știu în sfârșit cine e el. Dar cu mama plecată dintre noi...

— Știu, puiule! a spus ea calm. Îmi pare rău. Eu doar i-am respectat dorințele.

Am răsuflat îndelung, vrând ca vestea să-mi fi adus mai multă ușurare. Nu-mi plăcea ideea că Marie îmi ascunsese identitatea tatălui meu, ori că asta fusese dorința mamei. Dar nu mai eram o fetiță. Oricât ar fi părut de înspăimântător, trebuia să aflu mai multe despre acel bărbat și despre ce însemnase el pentru mama mea.

— Ar trebui să închid. Trebuie să mă gândesc la toate astea. Dar o să vorbim curând.

— Sigur că da. Sună-mă oricând. Și... Erica?

Am făcut o pauză.

— Ce e?

— Să ai grijă, da?

— O să am. Promit.

Am închis și m-am uitat îndelung la fotografia de pe site, dorindu-mi să-l cunosc pe bărbatul aflat de cealaltă parte a ecranului. Nu pe avocat ori pe politician, ci pe om.

Mi-am pus calculatorul la treabă și am aflat cât am putut de multe despre el, ceea ce n-a făcut decât să-mi întărească impresia despre cât de greu avea să-mi fie să obțin o întâlnire cu el. Nu puteam să intru pur și simplu în birou lui și să mă prezint. Mi-a trecut prin minte ideea de a-l folosi pe Blake ca om de legătură, dar am eliminat-o rapid. Nu voiam să-l amestec în nimic din toate astea, de dragul meu și al lui.

Am căutat între numerele din agenda telefonului și am sunat-o pe Alli. Încă nu vorbiserăm, așa că am fost uimită când mi-a răspuns.

— Am tot încercat să dau de tine, i-am spus, încercând să nu par atât de îngrijorată pe cât eram.

— Știu, îmi pare foarte rău. Am fost îngropată în treburi și nici faptul că mă confrunt cu toate porcăriile astea legate de Heath nu mă ajută.

— Ești bine?

Pentru o clipă la telefon s-a lăsat tăcerea.

— Da, așa cred.

— Heath ce mai face?

— Pare bine... mai bine. E în L.A., așa că acum nu pot merge să-l vizitez din cauza serviciului.

— Corect... nici nu pot să-mi închipui cum a fost pentru tine.

Ea a râs cu nepăsare.

— Mă gândesc c-ar fi trebuit să-mi iau licența în Psihologie, fiindcă în relația cu el parcă aș fi cu doi oameni complet diferiți.

— Doar că pe unul dintre ei îl iubești.

Alli a oftat la celălalt capăt al firului.

— Crede-mă, știu!

— Alli, îmi dau seama că n-am fost întotdeauna cea mai de nădejde prietenă în ceea ce-l privește pe Heath, dar sper că știi că poți să vorbești cu mine despre lucrurile prin care treci. Vestea a fost un șoc pentru mine, dar vreau să-ți fiu alături. Ești încă cea mai bună prietenă a mea. Nu vreau ca povestea asta să ne despartă.

— Mulțumesc, mi-a spus ea. Înseamnă mult pentru mine. În mod evident, cu părinții mei nu pot să discut. Ar lua-o razna de tot.

— Să sperăm că Heath o să-și revină înainte să fii nevoită s-o faci.

— Să sperăm.

Am bătut cu degetele în blatul mesei.

— Am niște noutăți interesante.

— Care-s alea?

— Cred că l-am găsit pe tata.

— Ce? Tu vorbești serios?

— Dar am nevoie de ajutorul tău. E mare mahăr printre avocați, ba se mai întâmplă să și candideze pentru postul de guvernator, așa

că habar n-am cum să iau legătura cu el, ştii tu, discret. Speram să ai tu vreo idee.

— Uau, ok! Lasă-mă să văd ce pot face. Cunosc nişte oameni la Review. Am putea să-i solicităm un interviu.

Starea de spirit a lui Alli se schimbase. Brusc era vioaie, gata pentru o nouă misiune. Fata asta se născuse pentru marketing.

— Mersi.

— Nicio problemă. Dar tu cum te descurci cu toate astea?

Mi-am muşcat buza, uitându-mă în gol. Oare cum mă descurcam?

— Mi-e greu să spun în cuvinte. Cred că sunt emoţionată. Dar şi îngrijorată. Habar n-am ce fel de om e. Oricum ar fi, simt că trebuie să iau legătura cu el. Nu pot să stau pur şi simplu cu mâinile în sân, ştiind cine e şi fără să încerc măcar să aflu dacă şi el ar vrea să mă cunoască.

— Sunt sigură că vrea.

Am ridicat din umeri.

— Poate. Cred că rămâne de văzut.

— Să văd ce pot să aranjez cu interviul. Dă-mi de ştire dacă intervine ceva.

— Aşa o să fac. Mersi, Alli.

— N-ai pentru ce. Te sun mai târziu.

Capitolul 18

Emoţionată, am răsfoit o revistă până când frumoasa secretară blondă a lui Daniel Fitzgerald mi-a făcut semn să intru. Birourile firmei Fitzgerald & Quinn erau adăpostite în inima cartierului financiar al Bostonului, iar spaţiosul birou de pe colţ în care am intrat nu lăsa loc de îndoieli cu privire la faptul că bărbatul din faţa mea era unul dintre cei mai importanţi directori din peisajul corporatist al oraşului. Îmbrăcat într-un impunător costum din trei piese, cu ochelarii de citit pe nas, era absorbit de actele înşirate pe biroul său cu două rânduri de sertare. Nu mai semăna cu tânărul lipsit de griji pe care-l văzusem în fotografie.

— Domnule Fitzgerald.

Glasul mi-a tremurat când am rostit simplul salut. El şi-a ridicat privirea, o copie fidelă a ochilor mei de un albastru rece. Avea părul cărunt şi faţa ridată, dar încă era foarte chipeş. Recunoşteai în el spiritul bărbatului din poză.

— Sunt Erica Hathaway.

I-am întins mâna. El s-a ridicat pentru a-mi veni în întâmpinare şi, cu un zâmbet plăcut, m-a îndrumat către scaunele aflate în faţa biroului.

— Erica, te rog să iei loc.

M-am așezat comod pe unul dintre ele și am inspirat aroma bogată a pielii atât de îndrăgite.

— Să vedem. Ești de la Harvard Review? m-a întrebat el, ridicând o sprânceană.

— Păi, în legătură cu asta...

Alli îmi obținuse interviul sub pretextul că aș lucra la cunoscuta publicație, iar dacă treaba nu avea să meargă bine, probabil că cineva urma să fie dat afară din cauză că făcuse unei prietene o favoare.

Daniel Fitzgerald mă privea nerăbdător. Am înghițit în sec și am tras adânc aer în piept. *Fie ce-o fi!*

— Numele Patricia Hathaway vă spune ceva? am întrebat eu în cele din urmă, privindu-l cu atenție în timp ce rosteam cuvintele.

Dacă numele ei o fi avut vreo însemnătate pentru el, n-a arătat-o, căci chipul i-a rămas ca de gheață, lipsit de orice emoție. Ochii lui albaștri îi sfredeleau pe ai mei, fără să trădeze nimic.

S-a uitat nepăsător la ceas.

— Nu sunt sigur. Ce legătură are asta cu interviul, domnișoară?

Glasul îi era calm și incredibil de reținut. Am înghițit în sec din nou, luptându-mă cu senzația bruscă de greață. Oare eram nebună pentru că făceam așa ceva? Dacă mă înșelam? Dacă Marie era prost informată?

Mi-am alungat îndoielile din minte și m-am concentrat asupra prezentului. M-am uitat în jos, către mâinile pe care mi le frângeam îngrijorată în poală.

— Sunt fiica Patriciei Hathaway. Speram să pot vorbi cu dumneavoastră despre asta.

O lungă tăcere s-a lăsat între noi și, odată cu ea, am descoperit adevărul. Trupul mi-a amorțit în clipa în care am înțeles totul.

Ridicându-se brusc, el a traversat biroul cu o eleganță fermecătoare, a închis ușa, apoi s-a lăsat la loc pe scaunul său. Și-a șters ochelarii și i-a aruncat pe birou, scoțând la iveală o privire aspră.

— Unde vrei să ajungi cu asta?

Oh, Dumnezeule! Îndoielile mele au lăsat loc adevărului incontestabil: omul acela era tatăl meu. O simțeam. Am apucat strâns marginile scaunului pe care stăteam, în vreme ce palmele îmi transpirau din abundență. M-am rugat în tăcere să nu mă dea afară imediat după ce-i voi fi spus ce aveam de spus.

— Eu sunt...

Am încercat să mă imaginez rostind cuvintele, însă ele mi s-au oprit în gât. Păreau nebunești și impertinente. Dar erau adevărate. O știam. Dacă nu avea să mă creadă? Am închis ochii și am turuit înainte să-mi pierd curajul:

— Domnule Fitzgerald, cred că sunt fiica dumneavoastră.

El s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu maxilarul încordat, țintuindu-mă cu privirea. Am rămas așa pentru ceea ce-a părut a fi o veșnicie. Inima îmi bubuia în piept, în vreme ce așteptarea a ceea ce putea să zică rămăsese suspendată în aerul dintre noi.

Fitzgerald a expirat lent și s-a lăsat în față, pe biroul lui.

— Atunci hai să trecem la subiect. E vorba despre bani? Dacă da, spune-mi doar despre ce sumă vorbim?

M-am chinuit să vorbesc, însă cuvintele lui parcă mă tăiaseră în două. Credea că vreau să storc bani de la el? *Nu, nu, nu! Fir-ar să fie!* Am scuturat cu putere din cap și mi-am masat spațiul dintre sprâncene. Toată treaba asta merge prost.

— Nici vorbă de așa ceva. Pur și simplu voiam să vă cunosc. Asta-i tot.

N-aveam nevoie de nimic din partea lui. Cel puțin nu de ceva de soiul ăsta.

El a șovăit preț de câteva clipe, după care s-a lăsat din nou în față, prinzându-și puntea nasului între degete și oftând.

— Nu pot spune că mă așteptam la așa ceva.

— Sinceră să fiu, nici eu. Nu m-am gândit niciodată c-o să vă întâlnesc.

— Nici eu. Ascultă, Erica...

Și-a dres vocea, apoi a pus în ordine câteva dintre hârtiile de pe birou.

— Mă tem că nu e momentul și nici locul în care să răscolim povestea asta.

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Știu. Îmi pare rău...

— Sunt în toiul campaniei. Echipa mea îmi programează câte o chestie la fiecare sfert de oră așa că în curând am o altă întâlnire.

Când am înțeles ce voia să zică, m-am oprit. Dacă nu eram o amenințare, atunci n-avea vreme pentru mine. Am simțit un nod în gât, iar ochii au început să mă usture din pricina lacrimilor nevărsate. *Ce pierdere de timp!* Acea parte din mine care-și făcuse atâtea speranțe pentru întâlnirea asta era acum inundată de regrete dureroase. Ar fi trebuit să știu mai bine. Era o prostie, o absurditate. Dacă Marie nu mi-ar fi arătat nenorocita aia de fotografie ...

— Înțeleg.

Am întins mâna spre poșetă, sperând să nu par atât de rănită pe cât mă simțeam.

— În orice caz, mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Baftă în campanie.

M-am ridicat să-i strâng mâna și am coborât privirea, evitându-o pe-a lui. Nu aveam să-i dau satisfacția de a ști cât suferream. El mi-a luat mâna și mi-a ținut-o cu câteva clipe mai mult decât ar fi trebuit.

— Spune-i lui Patty c-o salut, bine?

— Mama a murit.

Glasul îmi era neutru, lipsit de emoție. Bineînțeles că el o credea în viață. Îmi fusese răpită prea devreme.

El a expirat brusc, iar mâna i-a căzut din a mea. Am surprins umbra unei emoții străbătându-i privirea. Și-a masat pieptul, tresărind în clipa în care a făcut mișcarea.

— Habar n-am avut.

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— S-a stins când eu aveam doisprezece ani. Cancer pancreatic. Dar n-a suferit mult.

Vorbeam încet, pe un ton calm și obiectiv. Ca și cum am fi discutat despre un om pe care abia-l cunoșteam, mă detașam de emoții

de îndată ce ameninţau să iasă la suprafaţă. Nu era ziua în care să-mi răscolesc iar durerea. Şi-aşa emoţiile mele atârnau de un fir de aţă.

— Îmi pare foarte rău.

— Mulţumesc. N-aveaţi de unde să ştiţi.

Nu-i aşa?

Am dat să plec, dar el m-a oprit, punându-mi o mână puternică pe umăr, pentru a mă ţine în loc.

— Erica, aşteaptă.

Am ridicat din sprâncene, iar inima mi-a luat-o la goană din pricina emoţiilor extrem de schimbătoare ce năvăliseră în mine în ultimele câteva clipe.

— În weekendul ăsta familia mea şi cu mine o să petrecem ceva timp în Cape Cod. Am putea să... ne cunoaştem mai bine? Să discutăm puţin mai mult despre toate astea.

— Sigur, am spus repede.

Am tras aer adânc în piept, simţind cum propunerea lui îmi ia o povară de pe umeri. *Oare vorbea serios?*

— Minunat.

Am răspuns cu un zâmbet firav zâmbetului său.

— Domnule Fitzgerald...

— *Te rog, spune-mi Daniel... cred.*

A ridicat cu timiditate din umeri. Părea mai uman, mai puţin înspăimântător acum decât înainte.

M-am relaxat şi în mine a încolţit un grăunte de speranţă.

— Daniel, îmi pare rău că te-am abordat astfel. Mă gândesc că nu există niciodată o cale cu adevărat potrivită pentru aşa ceva.

— Probabil că nu.

S-a întors la biroul lui, a mâzgălit o adresă într-un carneţel cu monogramă, apoi mi-a întins foaia de hârtie.

— Uite adresa casei. Hai să ne facem un plan pentru vineri, la cină. Poţi să rămâi atât cât vrei.

— Abia aştept.

M-a condus până la uşă.

— Și eu.

Mi-am fluturat stânjenită mâna în semn de rămas bun. Nu eram nici pe departe în situația de a ne îmbrățișa.

*

Ajunsă înapoi în apartament, cu un pahar de vin în mână, m-am cufundat îndelung în cada cu picioare așezată pe mijlocul băii de lângă dormitorul meu. Sigur, era miezul zilei, dar nu al unei zile obișnuite. Fusese poate cea mai intensă zi din punct de vedere emoțional pe care o trăisem în toată viața mea de adult și cu siguranță ar fi putut merge mai rău.

Telefonul a sunat lângă mine, distrugându-mi momentul de liniște.

— Alo?

— Bună, Erica, sunt Max.

— Oh, bună!

M-am ridicat în cadă și mi-am aruncat ochii în jur, căutând ceva pe care să pot scrie în caz de nevoie.

— Poți să vorbești?

— Sigur, am mințit eu, rușinată de faptul că eram pe cale să port o discuție de afaceri în cadă.

— Am vești bune. Contractul e pus la punct. Chiar acum îl revizuiesc pentru ultimele modificări, iar mâine ar trebui să fim gata să-l semnăm.

— E perfect! Pot să ajung acolo dimineață, dacă e bine și pentru tine.

Aș fi avut nervii ferfeniță dacă am fi programat întâlnirea mai târziu.

— Grozav. Abia aștept să lucrez cu tine, Erica.

— Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns.

— Ba poți. Mulțumește-mi cu un profit pentru investiția mea.

Am simțit o strângere de inimă

— O să mă străduiesc, i-am promis eu.

— Oh, și în seara asta luăm cina. Mi-ar plăcea să sărbătoresc împreună cu cea mai nouă parteneră de afaceri.

Am zâmbit, însă entuziasmul îmi fu înăbușit de amintirea foarte recentă a ultimei mele cine de afaceri, care mersese îngrozitor de rău. Ce șanse aveam să trec prin încă una fără ca Blake să amenințe cu moartea și să strângă pe cineva de gât?

— De fapt, am ceva planuri pentru diseară, dar ce-ai zice de un prânz festiv? Fac eu cinste.

— Sună bine. Ne vedem mâine.

Am închis, iar eu m-am scufundat înapoi în apa caldă, însuflețită de faptul că, odată cu această finanțare, întreaga mea existență avea să se schimbe. În ultimele câteva săptămâni stătusem retrasă, așteptând această mare șansă. Peste doar câteva ore, urma să avem fonduri și să putem începe operațiunile la un nivel mult mai mare. Urma să am angajați, state de plată, acte și probleme pe care-mi era imposibil să le anticipez în momentul acela.

Viitorul era nesigur și al naibii de înfricoșător, dar un mic fior de bucurie creștea în mine. Niciodată nu mă simțisem mai pregătită pentru o provocare. Am înălțat o scurtă rugăciune către univers, sperând să nu dau greș.

Eram foarte relaxată și puțin amețită când Blake a intrat în baie.

— O zi grea la birou?

S-a așezat pe marginea căzii, acolo unde-mi țineam sprijinite picioarele ivite printre bulele de săpun.

— Îmi trebuie o zi de relaxare înainte ca viața mea să devină încărcată.

— După ziua de mâine sunt sigur că așa va fi.

— Ce vrei să zici? l-am întrebat, sperând totuși ca el să nu fi aflat despre o înțelegere făcută prin intermediul propriei lui firme.

— Da, știu că mâine o să închei contractul cu Max, mi-a spus Blake. Putem să discutăm despre alte soluții?

— Nu, nu putem, Blake, pentru că am discutat deja, iar răspunsul meu e „nu".

Am vorbit cu toată hotărârea de care eram în stare.

— Nici măcar nu-l cunoşti pe Max şi eşti dispusă să-i dai drept de proprietate asupra companiei tale, a continuat el.

Îmi dădeam seama că se încăpăţânează să câştige. *Fir-ar să fie!*

— La fel aş face şi cu tine. Care-i diferenţa?

— Eu n-am spus niciodată că vreau dreptul de proprietate. Mi-ai putea oferi acţiuni deţinute în comun sau l-am putea considera un împrumut. Pentru mine nu prea contează.

— Exact!

Blake şi-a dat ochii peste cap.

— Nu asta am vrut să spun, Erica.

M-am ridicat din cadă, udă şi plină de spumă.

— Poţi să-mi dai prosopul?

— Nu înainte să discutăm despre asta.

Nici nu s-a clintit. Se uita fix la mine, cu braţele încrucişate ferm pe piept, părând doar uşor distras de goliciunea mea. Din fericire, puteam să supravieţuiesc şi fără prosop.

— Trebuie să încetezi cu povestea asta, m-am răstit eu.

— Iar tu trebuie să ai încredere în mine, mi-a spus el încet.

Ceva legat de felul în care rostise cuvintele m-a făcut să mă opresc. De ce devenise brusc un lucru atât de important pentru el? Ce se schimbase între noi în ultimele câteva săptămâni, astfel încât posibilitatea unei investiţii din partea lui Max să i se pară insuportabilă? L-aş fi întrebat, dacă aş fi crezut c-o să-mi dea un răspuns sincer. Oricum, nimic din ce-ar fi putut spune nu m-ar fi făcut să mă răzgândesc. Eram hotărâtă. Blake avea să afle o dată pentru totdeauna că nu eram la cheremul lui.

Am păşit pe podeaua acoperită cu gresie, aproape alunecând din pricina apei cu săpun care se scurgea de pe mine. El a dat să mă ajute, dar m-am smucit astfel încât să nu mă poată atinge.

— Discuţia asta s-a încheiat, i-am spus. Ai probleme grave cu obsesia ta pentru control şi-ţi recomand să apelezi la tratament ca să ţi le rezolvi, deoarece e clar că eu nu te pot ajuta.

— Ok, eu am probleme cu controlul, iar tu ai probleme grave cu încrederea, Erica. Probabil că amândurora ne-ar prinde bine puțină terapie.

L-am privit cu furie. Măcar problemele mele cu încrederea își aveau rădăcinile în niște experiențe legitime. Nevoia lui de control provenea, fără îndoială, din succesul pe care-l avea, succes care, din câte știam eu, nu era nici pe departe traumatizant. În plus, eu detestasem întotdeauna psihologii. Insinuând că aș avea nevoie de așa ceva, întorcându-mi propriile cuvinte împotriva mea, mă făcuse să mă simt mică. Defectă.

Am scrâșnit din dinți și m-am înfășurat într-un prosop.

— Du-te dracului!

— Erica, ăsta sunt eu. Așa sunt construit. Iar dacă încerc să preiau controlul asupra situației, te rog să mă crezi că am motive foarte serioase s-o fac.

Am inspirat adânc, hotărâtă să nu transform totul într-un dezastru și mai mare.

— E simplu, Blake. Am nevoie de echilibru în viața mea. N-am de gând să las totul în seama ta, minte, trup și afacere, iar pe urmă să te las să-mi poruncești de parcă aș fi mica ta marionetă supusă. Asta m-ar distruge. Ne-ar distruge pe *noi*.

— Așadar, ești hotărâtă?

Vocea lui calmă mi-a stârnit un neașteptat fior de teamă.

— Da, hotărârea mea e definitivă. Împacă-te cu ea.

M-am retras în dormitor, ca să-mi caut pantalonii de trening cei comozi.

Blake a rămas ciudat de tăcut, iar când m-am întors de la dulap, dispăruse. Am oftat ușurată, asta până când m-a cuprins un val de tristețe, care m-a vlăguit până în măduva oaselor. Blake dispăruse. M-am prăbușit pe pat. Granița dintre dorul de el și furia copleșitoare devenea tot mai tulbure pe măsură ce mă holbam la tavan. Era doar o ceartă. Cuplurile se ceartă tot timpul. Aveam să depășim momentul.

Dar ce însemnătate avea pentru relația noastră? Dacă asta era tot? Sfârșitul? Cum puteam eu să merg mai departe fără el? O părticică din mine își dorise ca el să plece, sau măcar să renunțe la subiectul investiției. Dar acum, după ce dispăruse, nu-mi puteam explica strania senzație de gol pe care o aveam.

Am închis ochii și am încercat să mă conving că după ce totul avea să fie făcut a doua zi, vom putea să găsim o cale de a trece peste asta. M-am rugat să reușim.

Toată noaptea m-am zvârcolit în pat. M-am trezit acoperită de o sudoare rece, dezorientată când mi-am dat seama că Blake nu era alături de mine. Tânjeam după el, dorindu-mi să lăsăm în urmă toată supărarea asta.

M-am închipuit furișându-mă în apartamentul lui cu ajutorul cheii pe care mi-o dăduse și seducându-l. Recunoscând că-l iubeam. Totul părea să aibă sens atunci când era înăuntrul meu, făcând dragoste cu mine, ducându-ne pe amândoi într-un loc în care orice altceva să fie lipsit de importanță. Acum nimic nu mai avea rost. Mi-am trecut mâinile peste pielea umedă, dorindu-mi să fiu atinsă de el. Dacă l-aș fi simțit cu mine, poate că aș fi știut că relația noastră nu se încheiase. Că încă mă iubea la fel de mult pe cât îl iubeam și eu, în ciuda firii lui care mă scotea din minți.

Pe măsură ce noaptea înainta către zori, m-am luptat cu imboldul de a mă duce la el. Un val de furie parcă-mi sfâșia trupul când mă gândeam că Blake putea să-mi facă una ca asta. Mă poseda așa cum nimeni n-o mai făcuse vreodată. Epuizată și peste măsură de nervoasă, acum mai eram și bolnavă de dor, având la propriu insomnii pentru că nu puteam (nu acceptam) să-i dau lui Blake ceea ce-și dorea.

Voiam să-i îndeplinesc dorințele, dar cu ce preț?

În dimineața următoare, am băgat capul în camera lui Sid, care dormea sforăind zgomotos. Nu m-am deranjat să vorbesc în șoaptă, știind că n-avea să se trezească ușor.

— Sid, vreau să te rog ceva.

El s-a răsucit și a mormăit.

— Ce?

— Ieri l-am cunoscut pe tata, care m-a invitat weekendul ăsta acasă la el, în Cape Cod. Nu știu sigur dacă o să rămână peste noapte, dar speram să pot împrumuta mașina ta ca să ajung până acolo.

Sid s-a ridicat, încă îmbrăcat din cap până în picioare cu hainele din ziua precedentă.

— Poftim, mi-a spus el, întinzându-mi cheile aflate pe biroul lui. Încă nu-l cunoști chiar atât de bine. Ești sigură că-i o idee bună?

— Omul candidează pentru o funcție publică. Sunt destul de sigură că nu e un criminal înarmat cu un topor. Dar îți sunt recunoscătoare pentru grijă.

Sid a clătinat din cap și s-a trântit la loc pe saltea, dispărând sub pătură.

Eu am aruncat în Audiu-ul argintiu o geantă cu lucruri pentru o călătorie de o zi, apoi am reglat scaunul șoferului, astfel încât să se potrivească staturii mele mult mai mici. Sid trăia cu foarte puțini bani, dar nu se dădea în lături de la nicio cheltuială când venea vorba despre vehicule. Am ieșit cu grijă din locul de parcare aflat între alte două mașini. Dacă împrumutând mașina aș fi adus-o înapoi cu vreo zgârietură ori lovitură, s-ar fi văitat săptămâni în șir.

Am găsit un spațiu de parcare aproape de biroul lui Max. M-am privit în oglinda retrovizoare. Încheierea contractului nu mai depindea de aspectul meu fizic, dar voiam să arăt bine pentru o asemenea ocazie, așa că îmbrăcasem o rochie albă, mulată pe corp, strânsă cu o curea subțire și asortată cu o pereche nude, cu toc.

Am intrat în secretariatul Angelcom arătând și simțindu-mă ca directoarea executivă a unei companii pe punctul să-și primească finanțarea. Secretara m-a condus în sala de ședințe în care îmi susținusem prezentarea inițială.

M-am trezit din nou singură în încăpere, amintindu-mi cum mă înnebunise Blake încă din acea primă zi. M-am încordat la gândul că ceea ce urma să se întâmple atunci ne-ar fi putut schimba pentru totdeauna relația.

Max a intrat în încăpere și zâmbetul lui strălucitor mi-a alungat toate îndoielile.

— Azi e ziua cea mare! mi-a spus el.

Am râs veselă. Entuziasmul lui era molipsitor. I-am ieșit în întâmpinare pentru o îmbrățișare politicoasă, iar el m-a sărutat din nou pe obraz, însă eu mă simțeam atât de bucuroasă, încât nici nu mi-a păsat.

— De unde începem?

Am bătut din palme, nerăbdătoare să semnez ceva, asta până când am văzut teancul de hârtii pe care Max l-a pus pe masă și care rivaliza cu un exemplar din ediția italiană a revistei Vogue. Din vraf răsăreau zeci de abțibilduri colorate, care indicau locurile în care era nevoie de semnături. M-a cuprins un val de neliniște.

— Toate astea? am întrebat.

— Din păcate, da. Ăsta-i motivul pentru care pregătirile durează atât de mult.

— Nu semnez că-mi cedez întâiul născut, nu-i așa?

M-am așezat pe un scaun în fața lui, îngrijorată că n-o să am la dispoziție timpul necesar pentru a revizui cu adevărat toate hârtiile. Dacă urma să găsesc ceva care putea pune capăt înțelegerii? Dacă habar n-aveam ce naiba semnez?

— L-aș crede în stare, a spus o voce din spatele meu.

M-am răsucit pe scaun tocmai când Blake intra în cameră. Îmbrăcat în blugi și o bluză bleumarin cu guler în formă de V, părea extrem de hotărât, în ciuda ținutei lejere.

— Ce pot face pentru tine, Landon?

Max avea glasul gâtuit, iar buzele i se strânseseră într-o linie subțire.

— Poți să mă lași câteva clipe cu domnișoara Hathaway?

— Sigur. Terminăm imediat aici.

— Acum!

— E vreo problemă? a întrebat Max printre dinți.

— Tu ești problema.

Auzind asta, Max s-a ridicat în picioare. Scaunul i-a alunecat în spate pe roți și s-a izbit cu zgomot de geam.

— Nu te grăbi, Erica.

I-a aruncat o căutătură furioasă lui Blake, apoi ne-a lăsat și a închis ușa în urma lui.

Inima îmi bătea nebunește, mai întâi din pura ușurare de a-l vedea pe Blake, înlăturată apoi de teama chinuitoare că acum semnarea contractului atârna de un fir de păr. Dacă Blake avea să fie atât de dificil în legătură cu treburile mele, Max de ce-ar mai fi vrut măcar să se deranjeze cu mine? Urma să se angajeze la luni întregi de enervare.

— Ce naiba cauți aici? m-am răstit eu.

— N-am vrut să procedez așa, dar nu prea mi-ai dat de ales.

— Ți-am mai spus, hotărârea mea e luată. Treaba e ca și făcută.

— Nici pe departe. Încă n-ai semnat nimic.

— Am toate intențiile să semnez, așa că-ți sugerez să-ți iei tendințele compulsiv-obsesive și să ne lași în pace.

— E prea târziu pentru asta.

Oh, nu! Am șovăit. Încet-încet m-a cuprins o teamă copleșitoare.

— Prea târziu pentru ce?

— Ți-am transferat în contul companiei o sumă de două ori mai mare decât aveai nevoie.

Am încercat să spun ceva, să întreb ceva, dar în schimb n-am făcut decât să stau pe loc, rămasă fără grai din pricina îndrăznelii lui, care, așa cum era de așteptat, mă uluia complet de fiecare dată.

— Nu te obosi să cauți metode de a-mi da banii înapoi, pentru că o să te împiedic să găsești orice alt investitor în oraș, a continuat el. Știi că pot s-o fac.

— Dar dacă Max o să vrea în continuare să investească?

— N-o să vrea, mi-a spus Blake cu hotărâre. Niciun contract nu trece pe-aici fără aprobarea mea, iar el n-o s-o primească.

— De ce faci asta?

Glasul îmi tremura. Efectiv mă încolțise. M-aș fi putut gândi la alte mijloace, dar știam că el le luase deja în calcul.

— Țin mai mult la tine decât o s-o facă Max vreodată, deși Dumnezeu știe că o să încerce să-ți spună altceva.

— Aici nu-i vorba despre afurisita de rivalitate pseudo-frățească dintre tine și Max. E în joc viața mea. E toată munca mea, iar tu o distrugi!

Am lovit cu pumnii în masă, după care m-am ridicat, cu fața către el.

— Înțelegerea asta nici măcar nu se apropie de ce o să obții. Faptul că mă crezi în stare să-ți distrug afacerea arată doar cât de naivă ești.

L-am pălmuit cu putere, zgomotul spintecând aerul din încăpere așa cum și vorbele lui mă spintecaseră pe mine. Gâfâiam, iar mâna mă ustura din pricina loviturii.

Pe chipul lui Blake se citea uluirea, însă a ezitat doar o secundă înainte de a-mi cuprinde ceafa și a mă săruta, strivindu-mi buzele sub ale lui. Mi-am strâns pumnii pe lângă corp. *Nu.* N-avea să mă înfrângă. Nu și de data asta. N-aveam de gând să-i permit asta.

Am început să mă războiesc cu mine însămi, împotrivindu-mă felului în care mă făcea să mă simt, în timp ce gura lui o zdrobea pe a mea, luându-mă în stăpânire cu fiecare sărut profund. *Ești a mea.* Îi auzeam glasul în minte. Am scos un geamăt și mi-am dat seama că-l sărutam la rândul meu, trupul reacționându-mi necontrolat. Tremuram din pricina iubirii și urii pe care omul ăsta mi le stârnea. Mă detestam pentru asta. Pentru că-l doream așa cum îl doream.

Mă înfrânsese.

Câștigase.

Capitolul 19

Abia ieșită din oraș, stăteam în traficul ce se îndrepta către sud, cuprinsă de o furie care mă făcea să vreau să merg cu o sută douăzeci de kilometri la oră, nu cu douăzeci, cifra în jurul căreia se învârtea acum acul vitezometrului. Sute de oameni se îndreptau spre Cape Cod în după-amiaza aceea și, cu toate că n-aveam tocmai chef de o reuniune de familie cu proaspăt-descoperitul meu tată, îmi doream să fiu cât mai departe cu putință de Blake.

Cumva găsisem puterea de a-l părăsi în sala de ședințe. Îi prezentasem scurte scuze lui Max, dar îl scutisem de detalii, știind că Blake avea să-l pună la curent. Călătorie sprâncenată amândurora! Din partea mea n-aveau decât să meargă înainte cu rivalitatea lor stupidă până la distrugerea reciprocă într-o afurisită de explozie triumfătoare.

Blake nu-mi dăduse nicio alternativă profesională, dar să fiu a naibii dacă aveam să-l răsplătesc cu relația noastră. Îl iubeam, nebunește și cu o patimă pe care probabil că nu aveam s-o mai întâlnesc vreodată, însă nu intenționam să fiu o femeie întreținută. Întâi apartamentul, iar acum afacerea. Avea să se tot amestece, până când aș fi

ajuns să fiu în întregime la cheremul lui, supusă toanelor și dorințelor sale. În dormitor îmi doream asemenea lucruri, tânjeam după ele. Dar în viața reală ne trebuiau niște limite și, oricând aș fi încercat, nu reușeam să-l fac să le accepte. Furia a reînceput să clocotească în mine și am lovit cu pumnul în volan.

Două ore mai târziu, traficul s-a mai domolit puțin. Am făcut slalom printre mașini, schimbând benzile precum un șofer de curse, până când aparatul GPS m-a îndreptat spre o ieșire de pe autostradă.

Am condus cu ceva mai multă grijă pe drumurile lăturalnice până la destinație. Pe țărm, vilele uriașe se înșirau una după alta, fiecare proprietate profitând de priveliștea superbă a oceanului. În afara unei scurte călătorii ca fetele cu Alli, în cei opt ani de când locuiam în New England îmi petrecusem foarte puțin timp în această faimoasă zonă de litoral.

Am oprit mașina pe aleea unei case impresionante cu trei etaje, lângă un SUV Lexus. Asta era. Am inspirat adânc de câteva ori și mi-am desprins mâinile de pe volan, încercând să alung din mine furia împotriva lui Blake. Ziua aceea ar fi trebuit să fie una fericită. Poate că încă nu era prea târziu pentru asta.

Am coborât și am aruncat o privire peste gardul care despărțea aleea de curticica și plaja aflate mai jos. Casa fusese ridicată pe o stâncă ascuțită, mult deasupra locuințelor vecine, oferind pe trei laturi o vedere impresionantă către apă.

— Erica! a răsunat vocea lui Daniel dinspre intrarea din spate.

Arăta altfel. Relaxat, într-o pereche de pantaloni kaki și o cămașă de pânză, mi-a zâmbit când m-am apropiat.

— Mă bucur că ai venit.

M-a cuprins într-o îmbrățișare prietenoasă. Gestul m-a luat prin surprindere, dar l-am primit cu bucurie.

— Și eu, i-am spus.

Cu glasul înăbușit de umărul său, l-am strâns în brațe la rândul meu, dorindu-mi să nu mă fi simțit atât de vulnerabilă. Dacă n-aveam grijă, eram în stare să izbucnesc în plâns cât ai zice pește. Și nu c-ar

fi crezut după aia că umblu după banii lui, însă avea să știe că sunt un dezastru.

— Intră, vreau s-o cunoști pe Margo.

Am dat din cap în semn de încuviințare, iar el mi-a luat bagajul și l-a așezat în hol. Am intrat într-un salon uriaș, unde o sufragerie cu mobilă patinată, vopsită în alb, dădea într-un living. Canapele mari, acoperite cu huse din pânză albă și perne decorative de un albastru-pal — toată casa trimitea cu gândul la chintesența litoralului.

Daniel m-a condus în bucătărie, unde o femeie înaltă, cu păr castaniu-închis, era ocupată, amestecând într-o salată.

— Erica, ea e Margo.

Margo și-a scos șorțul și a venit către mine cu brațele întinse. Era o ființă suplă, cu pielea bronzată, presărată de pistrui. Purta o pereche de cercei grei cu perle, asortați cu șiragul simplu de la gât. În ciuda înălțimii, am simțit-o fragilă în brațele mele. Când a făcut un pas înapoi, m-am simțit brusc recunoscătoare pentru alegerea pe care o făcusem în privința hainelor.

— Ești o adevărată apariție! E minunat să te cunosc, draga mea. Ți-e foame?

Nu mă gândisem deloc la mâncare de-a lungul zilei. De dimineață mă biruiseră emoțiile, iar după întâlnire asta fusese ultima mea preocupare.

— Sunt chiar lihnită.

— Mai lasă-mă câteva minute și masa o să fie gata. Scumpule, acum poți să pui peștele pe foc.

L-a îndrumat pe Daniel spre frigider. El a dat din cap în semn de încuviințare și a plecat de lângă mine, să aducă o tavă.

— Vrei o bere?

— Ăăm, sigur, am spus, deși aveam să mă îmbăt cât ai bate din palme, dacă nu mâncam ceva repejor.

Dacă ajungeam la fundul sticlei, probabil aveau să afle mai multe despre mine decât voiau să știe. Daniel a luat două sticle în mâna liberă și mi-a făcut semn să-l urmez.

Am ieşit pe verandă şi, în timp ce el era atent la grătar, eu am admirat peisajul. Tot drumul spumegasem din pricina lui Blake, în loc să mă gândesc la lucrurile despre care puteam vorbi cu Daniel pentru a ne cunoaște mai bine. Chiar îmi doream să mă cunoască, să *vrea* să mă cunoască.

M-am uitat în zare, la oceanul liniştit care se întindea în faţa noastră. În depărtare, o mână de gâlme negre se mişca de-a lungul bolovanilor de la baza stâncii.

— Ce sunt alea? am întrebat.

Daniel și-a ridicat privirea spre locul arătat de mine.

— Foci. Toată ziua stau pe-aici. Gălăgioase animale. Pe ele le auzim primele în fiecare dimineaţă.

Am râs puţin la gândul că, prin părţile astea, focile erau un soi de cocoşi.

— Ai o casă superbă.

— Mulţumesc. Ne place la nebunie aici. E un loc grozav în care să evadezi.

A închis capacul grătarului și mi s-a alăturat lângă balustrada care ne despărţea de hăul ce se căsca la doar câţiva metri distanţă. O mică scară pliantă ducea de la marginea proprietăţii, spre plajă. Stâncile erau frumoase, dar periculoase, mai ales dacă cineva rămânea blocat pe plajă în momentul fluxului.

Daniel mi-a întrerupt gândurile rătăcite.

— Te-am căutat pe Google, dar trebuie să recunosc că nu prea înţeleg cu ce te ocupi. Ce e Clozpin?

Am zâmbit, înviorată la gândul că făcuse efortul ăsta. Mica speranţă pe care o simţisem mai înainte a prins viaţă.

— E o afacere la început de drum, o reţea socială concentrată pe modă. Îi ajută pe oameni să-și găsească ţinute și să ia legătură cu firme ori designeri, genul ăsta de lucruri.

— Și ai construit-o cât încă erai în şcoală?

— Împreună cu doi prieteni. De când am absolvit, lucrez la obţinerea unei finanţări din partea unui investitor independent, ceea ce...

Am făcut o pauză, îndoindu-mă de cuvinte pe măsură ce le rosteam.

— Azi am primit finanțarea, deci sperăm să urmeze niște lucruri mari..

— E grozav, Erica.

Mi-a zâmbit și a înclinat sticla de bere către mine.

— Dar tu? Ți-ai dorit dintotdeauna să intri în politică? l-am întrebat.

El a făcut o grimasă când s-a uitat în zare, la cerul ce se întuneca deasupra oceanului.

— Într-un fel, da. Familia mea e implicată de câteva generații în politica locală, deci presupun că intrarea în domeniu a fost un pas inevitabil în cariera mea.

— Ești optimist cu privire la cursa pentru postul de guvernator?

— Categoric. Avem un sprijin puternic și cred că ducem o campanie destul de bună. Și componenta legată de rețele sociale pare să aducă rezultate, deși nu știu mai nimic despre amănuntele ei. Tu probabil că mi-ai putea spune câteva lucruri.

Am râs și am dat din cap în semn de încuviințare. Nu încăpea îndoială că, din punct de vedere profesional, vorbeam limbi diferite.

— Apropo de campanie...

A șovăit, ca și cum și-ar fi cântărit cuvintele.

— O să pară jenant, dar trebuie să te rog ceva.

Și-a frecat firișoarele de păr de pe bărbie.

— Știi, așa cum am spus, întâlnirea cu tine a fost neașteptată. O surpriză fericită, desigur.

— Bineînțeles, m-am arătat de acord.

— Foarte multe depind de campania asta, Erica, și nu știu cum să ți-o spun fără să par complet... nu știu, oribil, cred.

— Ai prefera să nu fac public faptul că sunt fiica ta ilegitimă.

Am rostit vorbele într-o suflare. Cunoscându-i pe politicieni, el ar fi fost în stare să se mai învârtă în jurul chestiunii încă vreo câteva minte, înainte de a trece la subiect.

Trăsăturile i s-au înmuiat și o umbră de vinovăție i-a străbătut chipul, însă eu îl înțelegeam. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-i devin o povară sau o sursă de stres.

— Nu e nicio problemă, sincer, i-am spus. Voiam doar să am ocazia să te cunosc, ceea ce sper că se mai poate întâmpla. Dar am propria afacere și propria imagine la care să lucrez. N-aș vrea câtuși de puțin să complic ce ai construit aici. Drept să-ți spun, n-am nimic de câștigat din afilierile tale politice.

A dat din cap și a sorbit îndelung din bere.

— Cred că e corect. Evident, noi știm ce știm și cred că ăsta-i lucrul cel mai important, nu-i așa?

Am încuviințat și mi-am lăsat mâna să alunece pe balustradă, în timp ce mă tot gândeam la o întrebare pe care voiam să i-o adresez.

— Poate că a fost vorba despre vârsta pe care o aveam, ținând cont că eram foarte mică atunci când ea s-a stins. Dar mereu m-am întrebat de ce mama nu mi-a vorbit niciodată despre tine.

Daniel s-a îndreptat și o cută i-a întunecat fruntea.

— Aveam o relație complicată. Cel puțin în momentul în care am aflat că e însărcinată. Niciuna dintre familiile noastre n-ar fi primit vestea cu bucurie.

— Îmi dau seama.

Și rudele mamei fuseseră mereu distante. Luând în calcul trecutul lui Daniel, îmi închipuiam că situația lui nu putea fi cu mult diferită. O familie cu sânge albastru ca a lui n-ar fi reacționat bine dacă ar fi aflat că el a lăsat o fată cu burta la gură în afara căsătoriei, indiferent de unde-ar fi provenit ea.

— După ce s-a întors la Chicago, am presupus că o să rezolve problema. N-am mai primit nicio veste de la ea și n-am vrut s-o caut ca să nu trezesc bănuielile rudelor ei.

— Deci după absolvire n-ați mai vorbit niciodată?

El a dat din cap și s-a uitat spre ocean, ca și cum răspunsurile pentru felul în care i se schimbase viața ar fi fost undeva acolo, dincolo de linia orizontului.

Am auzit o portieră trântindu-se, așa că mi-am aruncat ochii în direcția din care venise zgomotul și am întrezărit un cap acoperit cu păr castaniu, cârlionțat, care trecea pe lângă gard și intra în casă.

— Trebuie să fie fiul meu vitreg. Și e cam de aceeași vârstă cu tine.

Daniel mi-a făcut semn să ne întoarcem în casă, iar eu mi-am luat inima în dinți pregătindu-mă să fiu prezentată încă unei persoane.

Margo tocmai așeza pe masă salata și un castron cu orez aburind. Aromele mâncărurilor se amestecau în aer și abia așteptam să terminăm cu vorba și ca să ne așezăm la masă. Tânărul a intrat pe ușă și s-a dus către ea, dar s-a oprit brusc când a dat cu ochii de mine.

Totul a încremenit. Camera a devenit rece și tăcută. Îmi auzeam inima bătând, un bubuit neregulat, asurzitor, care-mi trimitea junghiuri ca de gheață prin vene, înfrigurându-mă până în măduva oaselor. Într-o încăpere cu alți oameni, eu eram singură. Singură cu amintirile mele și cu rușinea pe care el mi-o lăsase. O repulsie bolnavă se zvârcolea în mine, în timp ce încercam să înțeleg coșmarul oribil pe care-l aveam în față.

M-am agățat de brațul lui Daniel, neștiind sigur dacă mă voi mai putea ține pe picioare. Mi-am ridicat ochii spre el, de parcă ar fi putut cumva să știe. Însă Daniel n-a făcut decât să-mi întoarcă privirea și să arate spre noul musafir.

— Erica, el e fiul meu vitreg, Mark.

Mark.

După patru ani, îi aflam în sfârșit numele.

*

M-am scuzat numaidecât și am găsit cea mai apropiată baie. Am încuiat ușa în urma mea, chinuindu-mă să fac asta în timp ce mâinile îmi tremurau incontrolabil. Mi-am stropit fața cu apă și m-am uitat în oglindă, căutând ajutor. Eram palidă ca o stafie. Greața mă izbea

în valuri necontenite și mă luptam cu impulsul de a vomita, de a-mi curăța trupul de amintirea lui otrăvitoare.

Trebuia să-mi recapăt controlul. Și îmi trebuia un plan. Aveam telefonul în poșetă. Iar poșeta rămăsese în living.

Dar pe cine să sun? Și, mai mult decât atât, ce să spun? *Bărbatul care m-a violat în facultate e afurisitul meu de frate vitreg.* Drace, cum aveam să trec prin toate astea? Abia dacă puteam să-l privesc fără să am o cădere nervoasă în toată regula. Iar acum eram nevoită să stau la o cină întreagă alături de el, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ștergând complet un întreg capitol din viața mea.

Mi-am spus că era o urgență personală, dar nu una reală. Aveam să trecem cu bine de cină, apoi eu urma să născocesc un motiv pentru a pleca. Trebuia să mă gândesc mai târziu cum să mă port cu Daniel, deși acum perspectiva construirii unei relații cu el îmi părea complet imposibilă. Mi-am șters fața și am încercat să mă adun înainte de a păși pe hol. Puteam să fac asta.

Am ieșit din baie, dar în secunda în care am închis ușa după mine, a apărut Mark.

— E totul în regulă? a murmurat el.

Avea ochii întunecați, aproape negri, când a început să înainteze cu pași lungi către mine. M-am retras, lipindu-mi palmele de zidul din spate. Am intrat în panică. Fiecare nerv îmi era întins la maximum, gata de luptă.

— Nu te apropia de mine!

Glasul îmi era vlăguit, trădând teama ce amenința să pună stăpânire pe mine. Eram un morman de nelinişti, nu femeia aprigă şi amenințătoare care trebuia să fiu pentru a-l speria.

— Sau ce?

Mark s-a apropiat îndeajuns încât să-i pot simți răsuflarea.

— E perfect, zău așa. Întotdeauna mi-am dorit o soră.

Și-a lăsat degetul să-i alunece de la genunchiul meu, până la tivul rochiei, pe care l-a ridicat puțin. Fiecare celulă din mine s-a trezit la viață, iar adrenalina mi s-a răspândit prin corp ca fulgerul. Dumnezeu

să mă ajute, n-aveam să fiu din nou victima lui. L-am respins cu toată puterea, împingându-l în peretele opus al holului.

— Să nu te mai atingi vreodată de mine. M-ai auzit?

Un rânjet amuzat s-a ivit pe chipul lui. M-am grăbit să ajung în sufragerie, fiind la fel de tulburată ca atunci când plecasem. *Ăsta-i momentul în care Daniel o să creadă că sunt un dezastru.*

— Erica, sigur ești ok? m-a întrebat Daniel când m-am așezat alături de el.

— Îmi pare rău, n-am mâncat nimic toată ziua. Nu mă simt foarte bine.

— Oh, nu, scumpo, te rog să mănânci!

Margo mi-a pregătit o farfurie cu toate minunățiile ale căror arome le simțisem mai devreme. Marc ni s-a alăturat și a luat loc în fața mea, cu același surâs încrezut pe față, fără să pară câtuși de puțin descurajat. Am împins niște salată cu furculița și m-am silit să bag mâncarea în gură. Corpul meu era în stare de alarmă, iar pofta de mâncare îmi dispăruse complet.

— Mark, Erica își conduce propria companie pe Internet. Nu e impresionant? a spus Daniel.

Apoi a înșirat toate detaliile discuției noastre de mai devreme, ca să le audă Margo și Mark, deși eu mă făcusem mică știind că, în același timp, destăinuia amănunte esențiale, pe care fiul lui vitreg le-ar fi putut folosi pentru a lua din nou legătura cu mine. Odată dezvăluită identitatea lui, propriul meu anonimat (poate singurul lucru care mă apărase de el) dispăruse.

— Și tu cu ce te ocupi, Mark? l-am întrebat.

Jocul ăsta se putea juca în doi, cu toate că nu mă puteam imagina dorindu-mi să-l caut pentru orice altceva în afară de a pune un preț pe capul lui.

— Lucrez la firmă împreună cu Daniel.

— Desigur! am spus, zâmbind politicos.

Ce noroc pe el, să-și petreacă anii de facultate violând și agresând, iar apoi să primească un post excelent într-una dintre cele mai

mari firme de avocatură din oraș. Cumva îl detestam mai mult decât până atunci.

— În ce parte a orașului locuiești? m-a întrebat.

Mi-am coborât ochii în farfurie și am băgat în gură o bucată de eglefin ușor condimentat, în timp ce cântăream în minte o serie de răspunsuri false pe care i le-aș fi putut da.

Chiar în clipa aceea a sunat cineva la ușă, iar clinchetul s-a auzit în toată casa. Zgomotul m-a speriat și aproape că m-a făcut să sar de pe scaun.

— Răspund eu, dragule, a zis Margo când Daniel a dat să se ridice.

Și-a părăsit scaunul cu o grație măsurată, apoi a dispărut în holul care-mi bloca vederea către ușă.

— Voi doi ar trebui să vă mai întâlniți cândva, a sugerat Daniel.

M-am luptat cu imboldul de a-mi da ochii peste cap. Mi se părea că se grăbește să-mi abată atenția către Mark. Eu îmi tot umpleam gura cu mâncare, ca să împiedic vorbele să iasă, iar în timpul ăsta îmi puneam la cale în tăcere evadarea. Bănuiam că își doreau să rămân mai mult, dar trebuia să mă întorc acasă. Într-un loc sigur.

Acasă. Da, în sfârșit aveam un cămin, și nu era alt loc în care să-mi doresc mai mult să mă aflu. Am închis ochii pentru a-mi alunga din minte imaginea lui Blake. Aș fi dat orice ca să-l am lângă mine, dar nu puteam să dau fuga la el ori de câte ori mă simțeam vulnerabilă. Poate că aveam să stau cu Marie.

— Erica, a răsunat vocea melodioasă a lui Margo, ai un musafir. E la ușă, te așteaptă.

Am ridicat brusc capul. O singură persoană m-ar fi putut găsi aici.

Blake stătea în pragul ușii, arătând la fel de relaxat și perfect ca de obicei. Am încercat să trezesc în mine furia de mai devreme, dar n-am reușit să simt decât ușurare, recunoștință, dragoste. M-am luptat cu impulsul de a fugi în brațele lui, de a-l lăsa să mă ducă departe de toată situația asta îngrozitoare.

— Blake...

El a intrat în casă și m-a îmbrățișat, ținându-mă atât de strâns, încât aproape că mă durea. Mi-am îngropat fața la pieptul lui, inspirându-i parfumul. Trupul mi s-a relaxat. Acum că se afla aici, totul avea să fie bine. Eram în siguranță.

— El e aici?

Blake mi-a cuprins obrajii în palme și mi-a cercetat privirea.

— Cine?

— Mark.

— Da. Stai, de unde-ai știut?

— Lasă asta, hai să te scoatem de aici.

M-a luat de mână și a dat să plece.

— Nu, nu pot.

L-am tras înapoi, ținându-i strâns mâna într-a mea

— Erica, te iau de-aici. Plecăm, acum!

— Așteaptă, vreau doar să-mi iau rămas bun. De la Daniel.

El s-a încruntat.

— E tatăl meu, Blake. Încercăm să ne cunoaștem unul pe altul. Nu vreau ca totul să fi fost în zadar.

Niciodată n-aveam să ajungem la ceva apropiat de o relație normală tată-fiică, dar abia îl găsisem. Nu puteam să-l pierd iar, atât de curând.

— Bine, s-a înmuiat Blake. Fă-ne cunoștință și pe urmă plecăm.

— Să fii cuminte, am spus cu glas blând, după care l-am condus în sufragerie, unde cei trei așteptau să ne întoarcem.

De îndată ce am intrat, Blake l-a săgetat cu privirea pe Mark. Atitudinea i s-a schimbat, iar trupul lui parcă a început să radieze încordare. L-am strâns puțin mai tare de mână, amintindu-i să n-o ia razna.

— Daniel, Margo, Mark... El e Blake.

Mi-am dat părul după ureche cu un gest nervos. Ce ironie era că-l prezentam pe iubitul meu singurului părinte pe care-l mai aveam în viață, la doar câteva zile după ce-l întâlnisem pentru prima dată. Și, cu toate emoțiile care mă năpădeau în acele clipe, tot simțeam o licărire de nerăbdare, sperând că Daniel va fi de acord. Mai devreme păruse mândru de realizările mele. Cu siguranță avea să aprobe relația mea cu Blake.

— Blake Landon. Lucrezi cu Angelcom, nu-i aşa?

Daniel s-a ridicat şi i-a strâns mâna.

— Corect. Cred că dumneavoastră aţi negociat în numele nostru multe dintre contractele pe care le-am încheiat, a spus Blake.

— Așa e. Ce mică e lumea, nu-i așa?

Daniel s-a oprit, iar privirea lui a trecut de la mine, la Blake, apoi a coborât spre degetele noastre împletite. A rămas cu gura căscată. S-a uitat din nou la mine, ca și cum în acea clipă un gând îngrozitor ar fi pus stăpânire pe el.

Își dăduse seama că Blake ştia. Cu toată atenta stăpânire de sine a lui Daniel, eu îi citeam chipul ca pe o carte deschisă. Micul și rușinosul nostru secret se răspândea în cercuri la care el nu se aşteptase.

Margo a sărit şi l-a sărutat pe Blake pe obraz.

— Blake, lasă-mă să-ţi aduc o farfurie. Te rog, stai jos și mănâncă cu noi.

— De fapt, a intervenit o problemă legată de înţelegerea la care lucram. Din păcate e absolut necesar să mă întorc ca s-o putem rezolva. Dar vă mulţumesc foarte mult pentru ospitalitate.

— Oh!

Margo s-a bosumflat puţin. Îmi dădeam seama că abia aştepta să-l cunoască pe Blake.

I-am sărutat iute pe Daniel, apoi pe Margo, pe obraz și le-am făcut cu mâna în semn de rămas bun. Blake mi-a înhăţat geanta în drum spre ieșire. Mi-a întins mâna și a arătat cu capul înspre Tesla.

— Hai să mergem.

M-am uitat lung la el, amintindu-mi amănuntele acelei dimineţi.

— Blake, nu mă întorc acasă cu tine.

— Nu, nu te întorci. O să mergem undeva unde putem vorbi, iar dacă o să vrei în continuare să te duci acasă, sau oriunde altundeva, eşti liberă s-o faci.

— Unde mergem?

Nu mi-a răspuns.

Capitolul 20

— Acum chiar n-am chef să rămân blocată pe o insulă împreună cu tine, Blake.

Eram la punctul de plecare al feriboturilor, iar Blake mă implora să nu-mi iau tălpăşiţa de lângă el, cum aveam de gând. Încuiase portierele şi condusese maşina pe uriaşa ambarcaţiune, iar acum făcea tot ce-i stătea în putere ca să mă ţină acolo.

— Îţi promit, dacă n-o să-ţi placă ce am de spus, putem să ne întoarcem şi să luăm următorul feribot înapoi spre ţărm.

— În clipa asta te porţi ca un nebun, ştii? Seamănă cu o răpire.

— Promite-mi că n-o să te dai jos.

Am gemut.

— Promit, acum lasă-mă să ies.

A descuiat portierele, iar eu am urcat pe rampa ce ducea către nivelul superior al feribotului, unde am şi rămas tot restul drumului până la insula Martha's Vineyard. Dacă Blake credea că poate să scape cu romantisme de la a fi ţinut din scurt, se înşela amarnic.

Am mers către partea din față a ambarcațiunii, ieșind pe punte. Am ales o masă cu două locuri, situată aproape de capăt, știind că Blake era pe urmele mele. M-am așezat, iar el mi s-a alăturat o secundă mai târziu. În sfârșit l-am privit în ochi. Scânteiau în soarele care apunea și se oglindea în apă. Dumnezeu să mă ajute, era la fel de frumos pe cât era de exasperant. Am stat în tăcere preț de câteva clipe, în vreme ce la o parte dintre celelalte mese aflate în jurul nostru se așezau alți oameni.

— Ai de gând să-mi spui cum m-ai găsit? Nu mi-ai ascuns vreun dispozitiv de urmărire printre lucruri, nu-i așa?

Dacă urma să fiu supusă odiseei ăsteia, Blake trebuia să se apuce iute să umple golurile.

— Sid mi-a spus că mergi să-ți vizitezi tatăl.

— Tu l-ai întrebat, iar el pur și simplu ți-a răspuns?

Speram sincer ca Blake să nu-l fi băgat în sperieți pe Sid, așa cum avea obiceiul să procedeze cu mai toți ceilalți cu care intrasem în contact în ultima vreme.

— Spre surprinderea ta, da. Nici pe el nu-l încânta faptul că urma să rămâi la un om complet străin.

— Bine. Dar Mark? De unde ai știut că o să fie acolo?

— Când i-am căutat identitatea, am scos la iveală toate legăturile pe care le-ar fi putut avea. Angajatorul și tatăl lui vitreg sunt persoane însemnate. Când am aflat unde ești, m-am gândit că există mari șanse ca și Mark să fie acolo.

Bineînțeles că se gândise. Deja trecuseră vreo două săptămâni de când îi descoperise identitatea lui Mark, așa că Dumnezeu știa ce altceva mai pusese la cale. Dar dacă avusese un cât de mic amestec, Mark nu părea să știe nimic.

— Și ai reușit să-i găsești casa din Cape Cod.

— Erica, nu mă jigni, te rog!

A început să bată cu degetele în masă.

— De unde ai învățat cum să faci toate astea?

— Ce vrei să zici?

— Ești hacker. Pare o descriere ciudată pentru un om cu atâția bani și atâtea posibilități, dar e limpede că încă te ocupi cu asta.

El mi-a aruncat un zâmbet poznaș.

— Îmi folosesc puterile doar pentru lucruri bune.

— Întotdeauna a fost așa?

Lui Blake i-a pierit zâmbetul.

— Ascultă, hai să vorbim despre înțelegerea cu Max. Trebuie să-ți explic niște lucruri.

— O să ajungem și acolo. Spune-mi cum ai devenit hacker.

Și-a dat ochii peste cap.

— Nenumărate ore petrecute în fața calculatorului și o înclinație spre matematică. Mulțumită?

— Ascultă, dacă n-ai de gând să fii sincer cu mine, nu-i nevoie să rămân aici.

M-am ridicat ca să plec. El m-a prins de mână.

— Te rog, nu pleca!

M-a durut inima când i-am văzut privirea, dar eram hotărâtă să nu cedez. M-am așezat la loc.

— Vorbește.

Blake a oftat.

— Eram un adolescent plictisit și antisocial. Detestam societatea. Pirateria informatică a devenit o supapă creativă, mi-a oferit opțiuni, a făcut ca viața mea să nu mai pară atât de nesemnificativă.

Am încercat să mi-l imaginez pe bărbatul frumos din fața mea în chip de adolescent furios, amenințând lumea cu pumnii pentru nu se știe ce motiv.

— Ce greșeală atât de oribilă făcuse societatea față de tine? Părinții tăi nu erau profesori?

— Ba da, și erau foarte prost plătiți. Oricum, ei n-au avut nicio legătură cu felul meu de a fi, crede-mă. S-au străduit din răsputeri să mă scoată din casă, să fiu normal, bănuiesc. Cred că pur și simplu eram poate prea... intelectual pentru binele meu. Știrile, politica, economia.

În principiu tot ce e încă în neregulă în lumea de azi la vârsta aceea mi se părea copleșitor de incorect. Îmi venea greu să justific o viață firească și fericită, să-mi vâr capul în nisip, în timp pretutindeni se petreceau atrocități.

— Și ai crezut că o să poți salva lumea din fața computerului.

— Nu chiar. Nu știu...

— Cum ai ajuns să lucrezi cu tatăl lui Max?

Blake a oftat. Am aruncat o privire peste umăr. Tocmai începeau să dezlege funiile care legau feribotul de doc. Încă aveam timp.

— Acum ori niciodată, Blake.

— Fir-ar să fie, bine!

S-a sprijinit de masă, coborându-și vocea astfel încât să-l pot auzi doar eu.

— Am intrat într-un grup de hackeri numit M89. O mână de puști supărați ca și mine. Am născocit un plan prin care să golim conturile bancare ale unor directori de top de pe Wall Street.

— De ce?

— Se îmbogățeau de pe urma unei scheme Ponzi și încercau să-i execute pe denunțătorii care amenințau să-i dea în vileag.

— Și ce s-a întâmplat?

— Am fost prinși, mi-a răspuns el. Am scăpat la mustață de închisoare, iar în timpul procesului nu știu cum se face că i-am atras atenția lui Michael. El m-a luat sub aripa lui, a găsit o cale de a se înțelege cu mine. Probabil că trebuia să apară un capitalist neiertător ca să-mi prezinte o imagine a lumii care să aibă noimă.

Uau! Acum Blake era atât de cumpătat, atât de stăpân pe fiecare aspect al vieții lui. Gândul că fusese într-atât de nechibzuit mă speria. Felurile în care noi doi ajunseserăm în acest moment al vieților noastre nici că puteau fi mai diferite.

— Amândoi ne-am dorit să realizăm ceva măreț, așa că eu am pierdut nopțile învățând ca să termin facultatea cu brio, iar tu ai spart conturile bancare ale oamenilor.

— Și iată-ne aici, împreună.

Și-a lipit buzele de încheieturile degetelor mele, atingându-le foarte ușor cu limba. Am simțit fluturași în stomac, dar m-am silit să mă concentrez asupra problemei în discuție.

— Cum ai reușit să scapi de închisoare pentru ce făcuseși?

Blake s-a lăsat pe spătarul scaunului, iar buzele i s-au curbat într-un surâs strengar.

— Ce e?

— Timpul a expirat.

M-am răsucit pe scaun și am văzut că eram deja la câțiva metri distanță de chei, porniți la drum.

După vreo oră, Blake ne-a dus cu mașina de-a lungul insulei, dintr-un cartier într-altul, până când am trecut în goană pe lângă o regiune aridă, în care casele erau răzlețe. Mă țineam strâns de marginile scaunului, convinsă că aveam să fim trași pe dreapta dintr-o clipă în alta, ceea ce ar fi reprezentat sfârșitul perfect pentru ziua aceea incredibilă. Dar probabil că insula avea doar o mână de polițiști, iar noi păream a ne îndepărta tot mai mult de civilizație, dacă așa ceva era cu putință măcar.

Am oprit în fața unei case spațioase, concepută pentru o singură familie, care se deosebea de celelalte locuințe cu acoperișuri din lemn de cedru doar prin dimensiune și prin faptul că părea a fi ultima din acest punct al insulei. Am pășit pe veranda care înconjura întreaga clădire, dar în loc să intrăm, Blake m-a condus împrejur, apoi în jos, către țărm. Am trecut printre dune, către locul în care două șezlonguri de lemn, vopsite în alb, stăteau cocoțate pe nisipul plajei, cu fața către valurile blânde ale oceanului.

Mi-am dat jos pantofii și m-am așezat pe unul dintre ele. După o noapte în care aproape că nu dormisem și după toate cele petrecute în timpul zilei, abia dacă mă mai puteam ține pe picioare. Blake a scos o sticlă de vin alb și rece dintr-o găleată cu gheață cuibărită în nisip.

— Sincer, Blake, cum reușești să pui la cale asemenea lucruri?

El mi-a zâmbit cu înfumurare.

— Doar nu-ți închipui c-o să-ți spun în seara asta toate secretele mele.

— Te-aș putea obliga, l-am amenințat.

În ultima vreme începusem să-i descopăr cu tot mai multă agerime punctele slabe. Privirea i s-a întunecat.

— E un gând tenant, mi-a spus el, turnând pe lângă paharul pe care-l ținea în mână.

Și-a corectat ținta și mi-a întins vinul. Am luat o bine-venită înghițitură din lichidul rece, care păstra aroma strugurilor.

— Nu fi atât de sigur. Încă sunt furioasă pe tine. Super, extrem de furioasă.

— Proverbialul ținut din scurt?

— Adevăratul ținut din scurt, iar expresia nici măcar nu începe să descrie câte va trebui să faci ca să-ți răscumperi greșeala.

— Îmi place să-mi răscumpăr greșelile. De unde să încep?

S-a așezat la picioarele mele, unde a început să-mi deseneze mici cercuri cu degetul pe genunchi și mai sus, pe coapsă, lăsând în urma lor sărutări calde și gingașe. În zadar am încercat să-mi înăbuș reacția fizică pe care mi-o provocau atingerile lui.

— Nu poți să îndrepți lucrurile cu sex, am spus și, fir-ar să fie, vorbeam serios.

— Nu? Atunci spune-mi. Cum pot să le îndrept?

Și-a continuat atingerile ușoare ca fulgul.

— Sincer nu știu. Când am fost de acord să vin cu tine până aici, credeam că ai deja un plan pentru asta.

Nu intenționam să-i ușurez situația. Eram mai mult decât extenuată, dar mai rămăsese ceva foc în mine, atât cât să mă fac înțeleasă. Blake și-a încetinit dezmierdările și s-a lăsat pe genunchi.

— Te iubesc, Erica.

Drace, mi-am zis. Trebuia să înceapă cu asta? Mi-am înghițit lacrimile.

— Asta nu schimbă ce mi-ai făcut azi.

— Știu că probabil nu înseamnă prea mult, dar n-am vrut. Tu nu prea mi-ai dat de ales.

— Ei bine, ăsta nu-i un motiv suficient, am spus, uitându-mă pe lângă el.

— A primi un investitor e ca și cum te-ai băga în pat cu cineva, Erica. Nu funcționează întotdeauna și, la drept vorbind, tu nu ești tocmai genul de om pentru un asemenea parteneriat. Înțeleg perfect ce simți pentru afacerea ta. Unul dintre motivele pentru care nu ți-am făcut o ofertă de la bun început a fost faptul că ești al dracului de încăpățânată. Știam că n-o să-mi fie ușor să lucrez cu tine și că o să mi te împotrivești la fiecare pas. Abia de curând am înțeles pe deplin consecințele colaborării tale cu Max și n-am suportat ideea de a te pierde.

— El nu mă vrea în felul ăla, am insistat eu, crezând doar pe jumătate ce spuneam.

Max, la fel ca mulți alții, nu-mi respecta în întregime spațiul personal, dar nu făcuse niciun comentariu fățiș care să-mi dea impresia că mă dorește din punct de vedere sexual. Și chiar dacă l-ar fi făcut, puteam să-i țin piept.

— Te vrea, crede-mă. Fie că vrei să crezi, fie că nu, Max nu s-ar da în lături de la nimic ca să te aibă, dacă asta ar însemna să se răzbune pe mine. După ce am văzut prin ce-ai trecut cu Isaac, nu-mi mai puteam asuma riscul ăsta.

Am scuturat din cap. Isaac mă luase pe nepregătite, dar dacă Blake m-ar mai fi lăsat încă un minut, aș fi reușit să-l fac să se retragă fără niciun ajutor.

— N-aș putea să spun exact când sau cum ar fi trecut Max la acțiune, dar te asigur că n-ar fi ezitat. Te-ar fi convins să accepți lucruri pe care altfel nu le-ai fi făcut niciodată, doar pentru a-ți păstra afacerea, știind cât de mult înseamnă asta pentru tine, știind cât de mult însemni tu pentru mine.

— Tu de unde știi?

— Doamne, Erica, m-aș băga și-n foc ca să mă asigur că ești ferită de orice rău! Nu poți să mă crezi pur și simplu, să crezi că am prevăzut treaba asta, că n-aș permite să ți se întâmple nimic?

Am închis ochii. Valurile se zdrobeau de țărm și briză ușoară sufla deasupra noastră. Îl simțeam pe Blake, atracția lui magnetică ce mă trăgea mai aproape de el. Era singurul bărbat pe care-l iubisem vreodată cu adevărat și acum iată-l, declarându-și dragostea pentru mine, promițând să mă apere de rău, purtându-se aproape prea cavaleresc pentru a fi luat în serios. Dar când am deschis ochii și m-am uitat în ai lui, n-a mai încăput îndoială cu privire la intențiile pe care le avea.

Totul devenise copleșitor. Ochii mi s-au umezit, dar am refuzat să cedez. Mi-am strâns brațele la piept, ținându-mă strâns.

— Mă ucizi, Blake.

— Știi câte femei mi-au prezentat un proiect de afaceri în sala aia de ședințe? m-a întrebat el.

— Câte?

— Una.

Cuvântul a rămas în aer, un adevăr de necrezut, care spunea cât de primejdioasă putea fi poziția mea în acest domeniu. Dacă nu mințea, faptul că ajunsesem până aici nu era nici mai mult, nici mai puțin decât un miracol. Asta explica și de ce, de fiecare dată când veneam la o întâlnire, secretara lor se uita la mine de parcă aș fi avut trei capete.

— Uau! am scuturat eu din cap.

— Max și cu mine te-am vrut amândoi în acea zi, din motive diferite. N-aveam de gând să te cedez fără luptă.

Cu toate riscurile ce însoțeau o colaborare cu Blake, afacerea mea probabil că era mai în siguranță ca niciodată. Acum nu trebuia decât să ne dăm seama cum să lucrăm împreună, fără se ne scoatem din minți unul pe altul.

— Și acum ce urmează? am întrebat, sperând ca el să aibă niște idei.

— Orice vrei tu, atâta vreme cât nu-l implică pe Max. Ori pe Isaac.

— Așadar suntem parteneri.

El a dat din cap în semn de încuviințare.

— Eu conduc, Blake. Dacă încerci să-mi spui cum să-mi conduc afacerea, am terminat-o cu tine.

Vorbeam serios. Nu intenționam să cedez în privința asta și, din fericire, el nu era în postura de a mă contrazice prea mult, de vreme ce finanțase proiectul fără să aibă vreo pretenție asupra lui din punct de vedere legal.

Blake s-a ridicat în genunchi, mi-a luat paharul și l-a înfipt în nisip, alături de al lui.

— Tu ești șefa, iubito.

M-a tras în jos pe șezlong, ridicându-mi poala rochiei și presărând sărutări fierbinți pe interiorul coapsei. Mi-a scos chiloții cu ușurința unui maestru, apoi mi-a acoperit sexul cu buzele.

— Oh, Doamne!

Senzația m-a făcut să mă agăț de șezlong. El m-a desfăcut cu degetele, urmate de limba lui catifelată. Apăsările ce se duelau m-au făcut să mă încordez necontrolat. Blake și-a strecurat degetul subțire în interiorul meu și a supt cu putere, mișcându-și în viteză limba, exact așa cum trebuia. Mi-am lăsat capul pe spate. Da!

M-am arcuit, împingându-mă spre gura lui, iar el mi-a dat lovitura finală, întinzându-mă cu al doilea deget. Mi-a atins ușor clitorisul cu dinții, tachinându-mă cu o reținere perfect dozată și cu exact atâta presiune câtă trebuia pentru a mă împinge dincolo de limită.

— Blake... am strigat în amurg și m-am luptat să-mi recapăt suflul.

Briza îmi răcorea pielea, suflând peste broboanele de sudoare ce-mi acopereau trupul, însă Blake nu se mai oprea. Mi-am dat drumul iar și iar, strângându-mă în jurul degetelor lui până când m-am înmuiat complet și mi-am pierdut mințile din pricina poftei de a-i simți penisul împingându-se în mine.

I-am scâncit numele și l-a implorat să înceteze, căci nu știam sigur cât aveam să mai pot îndura.

El s-a ridicat în picioare, iar buzele mi s-au întredeschis când am recunoscut conturul întărit al blugilor lui. M-a ridicat și m-a cuprins în brațe.

— Hai să intrăm, mi-a șoptit, înainte să încep să-l dezbrac chiar acolo.

Mi-am simţit propriul gust în sărutarea lui, cu erecţia lui lipită de abdomen. Tot mai intensă şi totuşi niciodată îndeajuns, înverşunarea lăcomiei cu care-l doream nu contenea să-mi taie răsuflarea.

L-am urmat pe Blake în casă, iar el m-a condus în dormitor, o încăpere enormă, cu tavan boltit şi pereţi albi. Dimensiunea şi eleganţa locuinţei făceau de ruşine reşedinţa de vară a soţilor Fitzgerald. Ei proveneau din vechi familii înstărite, dar adevărul era că Blake l-ar fi putut vinde şi cumpăra pe Daniel.

Patul, acoperit de o pilotă pufoasă şi albă, umplută cu puf, era elementul central al încăperii şi a devenit singurul lucru asupra căruia m-am concentrat în timp ce număram secundele până când aveam să fim goi în el.

Blake mi-a desfăcut încet fermoarul rochiei, fără să se grăbească, stârnindu-mă cu atingeri uşoare. M-am dezbrăcat şi m-am îndreptat spre pat. M-a urcat în el, apoi m-am aşezat în genunchi, aşteptând răbdătoare câtă vreme Blake s-a dezbrăcat şi el. S-a târât în pat cu eleganţa suplă a unui animal de pradă care-şi urmăreşte vânatul, iar eu eram tocmai în dispoziţia potrivită pentru a fi vânată.

M-a mişcat până când am ajuns sub el şi m-a întins, desfăcându-mi picioarele cu ale lui. Cuprinzându-mi sânul între buze cu o singură mişcare puternică, mi-a dezmierdat sfârcul cu limba. M-am arcuit către el şi i-am strâns picioarele între ale mele, într-o slabă încercare de a-l îndemna să se apropie. Nici nu s-a clintit.

— Eşti o chestie mică şi agitată, m-a tachinat el, lăsându-şi mâinile să-i alunece de-a lungul părţii interioare a coapselor mele, la doar câţiva centimetri de locul care pulsa şi tânjea cel mai mult după atingerea lui.

— Atinge-mă, te rog, Blake!

El a zâmbit.

— Ridică braţele!

M-am supus, dornică să-i fiu pe plac, dacă asta însemna să nu mă mai tortureze. El mi-a întins mâinile şi mai tare, apoi mi-a desfăcut

una dintre brățări, mi-a prins-o de cealaltă încheietură, și a înlănțuit bijuteriile, alcătuind astfel o foarte scumpă pereche de cătușe.

— Blake, nu, o să le rupi.

— Nu și dacă nu te miști.

— Și cum să fac asta? Mă înnebunești.

Una era să mă controlez atunci când mă ținea el, dar habar n-aveam cum o să mă comport fără niciun ajutor.

— Autocontrol, mi-a spus el simplu. Ține-te de asta.

Mi-a ghidat mâinile către tăblia patului. Am înghițit în sec și mi-am încleștat degetele pe barele din metal, conștientă de fiecare senzație ce se deștepta în trupul meu și de reacțiile pe care acum trebuia să mi le țin în frâu, astfel încât să nu distrug cadoul superb primit de la el. Abia dacă mă atingea, iar eu deja mă zvârcoleam de nerăbdare.

Blake a început de jos, ciugulindu-mi vârful degetului de la picior. Un val de dorință s-a dus ca o săgeată drept spre sexul meu. Doamne, știa fiecare truc ca la carte! M-am încordat, știind că, în ritmul ăsta, mai avea o veșnicie până să ajungă la destinație. Mi-a lăsat un șir de sărutări umede pe coapsă, pe abdomen, adâncindu-și limba în despicătura buricului. A stăruit asupra sânilor și pieptului meu, trimițându-mi spre gât răsuflări calde, care mi-au făcut pielea să se înfioare în toate felurile posibile.

— Cum te simți?

Mi-a atins buzele cu ale lui, ridicate ușor într-un zâmbet cunoscător. Fiecare nerv era întins, fiecare celulă din trupul meu se îndrepta clătinându-se către el, atât cât îi permitea restricțiile.

— Vie, am șoptit, atârnând de un fir de ață.

— Bine.

Și-a ținut penisul, lubrifiindu-mă cu propria mea umezeală, alunecând între pliurile cărnii mele. Când mi-a frecat clitorisul, m-am agățat și mai tare de tăblia patului. Apoi, dintr-o singură mișcare rapidă, a intrat în mine. Am țipat, strângând pumnii în jurul barelor, căci nu voiam să forțez metalul „cătușelor“ mele.

Atunci el mi-a acoperit buzele cu ale lui, sărutându-mă cu patimă. Am gemut cu gura lipită de a lui, în vreme ce se împingea iar și iar în trupul meu, intrând atât de adânc, încât mă făcea să mă crispez necontrolat în jurul lui. Abia dacă mai puteam să respir în așteptarea eliberării promise. Mi-am înfipt călcâiele în coapsele lui, îndemnându-l să înainteze și mai mult.

Emoțiile mele erau necontrolate și îl doream cu disperare. Blake s-a întins și mi-a reașezat brățara din stânga la locul ei. Descătușată, i-am prins părul în pumni și l-am sărutat cu putere. Aveam nevoie de mai mult, de restul trupului său. Fie că o știa, fie că nu, eu n-aveam de gând să-i dau drumul.

I-am întâlnit privirea întunecată.

— Te iubesc, i-am șoptit.

După toate evenimentele prin care trecuserăm, aveam nevoie s-o știe. El s-a retras pentru o clipă, cu chipul aproape îndurerat, ca și cum aceste două cuvinte l-ar fi spintecat până în adâncul sufletului.

— Fă dragoste cu mine! Te rog, Blake, acum nu vreau să mai simt nimic altceva în afară de tine.

Și așa a făcut, tot restul nopții. M-a iubit cu fiecare mișcare meșteșugită, amintindu-mă că trupurile noastre erau făcute pentru asta și unul pentru celălalt. Eram epuizați, fizic și emoțional, însă Blake nu ostenea niciodată. Când încetineam, mângâierile mele leneșe se transformau în cereri lacome, iar el mă lua din nou, fiecare partidă la fel de zguduitoare ca aceea dinainte, până când ne-am prăbușit amândoi, unul în brațele celuilalt.

*

În dimineața următoare m-am trezit în sunetele oceanului. Pescărușii pluteau prin aer chiar în fața ferestrei dormitorului nostru. M-am furișat în liniște jos din pat, lăsându-l pe Blake să doarmă.

Îmbrăcându-i tricoul, m-am lăsat învăluită de parfumul lui. Am lipăit prin casă și am luat o banană din fructiera aflată în bucătărie. Mi-am scos laptopul și m-am instalat la masa din sufragerie, cu fața către apă. Am început să-i scriu un e-mail domnului profesor Quinlan, adresându-mă exact cu această formulă. Indiferent cât de mult timp trecuse, probabil că niciodată nu aveam să-i pot spune Brendan.

M-am chinuit să găsesc cuvintele potrivite pentru a descrie situația în care mă aflam. El îi cunoștea mai bine decât mulți trecutul lui Max, dar speram ca întorsătura pe care o luaseră evenimentele să nu se răsfrângă în mod neplăcut asupra lui. Mă simțeam obligată să-l pun la curent, în caz că totuși avea să se întâmple așa ceva. Am schițat mesajul, apoi l-am recitit, simțindu-mă din nou copleșită de viteza amețitoare pe care o căpătase viața mea în ultimele patruzeci și opt de ore.

Și eu care crezusem că facultatea e stresantă.

Am apăsat butonul de trimitere, după care am intrat pe câteva site-uri, oprindu-mă la Clozpin. Imaginea ce anunța încărcarea în browser se rotea la nesfârșit. Site-ul căzuse iar.

Drace! L-am sunat pe Sid. Nicio reacție. Am sunat iar, dar el tot n-a răspuns. M-am repezit înapoi în dormitor, detestând faptul că trebuia să-l trezesc pe Blake, însă nu puteam să-mi alung îngrijorarea.

M-am urcat în pat lângă el, mi-am așezat un picior peste al lui și l-am acoperit cu mici sărutări blânde. Dacă tot trebuia să-l trezesc, măcar s-o fac într-un fel plăcut. În cele din urmă s-a mișcat, trezindu-se cu un zâmbet și cu o fantastică erecție matinală. Oricât de tentantă ar fi fost, acum aveam nevoie de el pentru altceva.

— Iubitule, iar a picat site-ul. Nu reușesc să dau de Sid.

El sa ridicat, și-a pus blugii și m-a urmat în sufragerie. A aruncat o privire către ecranul meu, apoi și-a scos propriul laptop din geanta de voiaj, s-a instalat pe canapea și l-a pornit.

— Cafea? l-am întrebat.

— Te rog.

Deja părea incredibil de concentrat, deși abia se trezise, cu părul lui ciufulit într-un fel adorabil. M-am ocupat de cafea și, cât așteptam să fiarbă, am mai încercat să pornesc site-ul. De data asta pagina s-a deschis numaidecât, cu un bizar logo uriaș, ce acoperea site-ul de dedesubt. Textul logoului spunea clar: *M89*.

Blake tasta furios. N-am îndrăznit să întreb, dar aveam apăsătoarea senzație că nu mai eram atacată la întâmplare. Am umplut o cană cu cafea și i-am dus-o. El mi-a luat-o fără nicio vorbă, lucrând ca și cum nici n-aș fi fost acolo. L-am privit răbdătoare, așteptând să revină la mine.

— Poți să-mi spui ce se întâmplă? Pe bune, de data asta? am spus, cu glas scăzut.

Blake s-a uitat la mine cu ochi obosiți.

— Fotografia cu noi doi din ziua conferinței. A devenit virală. Probabil ai observat o creștere a traficului. În mare parte a fost legitimă, dar au remarcat.

— Ei?

Blake a ezitat.

— Așadar nu e un atac la întâmplare.

— Nu și acum, mi-a spus el, cu privirea întunecată de regret.

— De ce te urmăresc, Blake?

A scuturat din cap, trecându-și mâinile prin păr.

— Îmi pare rău, Erica, dar o să rezolv problema. Îți promit.

Am încuviințat, știind că avea să se țină de cuvânt.

Teme de discuție

1. Blake e hotărât să afle mai multe despre Erica și pentru asta își dă toată osteneala. Care credeți că sunt calitățile Ericăi care l-au captivat? Cu ce se deosebește ea atât de mult de celelalte persoane pe care Blake le-a întâlnit până atunci?

2. Blake e primul care îi face curte Ericăi și care își declară sentimentele pentru ea. De ce credeți că, deși e cel care inițiază totul, continuă să-și ascundă trecutul, chiar și după ce Erica și-a deschis în sfârșit inima în fața lui?

3. Cartea e scrisă doar din perspectiva Ericăi. Au existat momente pe parcursul poveștii în care v-ați fi dorit să știți ce gândește Blake? Ce scene ori pasaje ați alege și de ce?

4. Pentru Erica e important să-și păstreze independența în afaceri, în ciuda propunerilor lui Blake de a se implica mai mult. Dacă ați fi în locul ei, ați face aceleași alegeri sau ați opta să tratați situația în alt fel?

5. Blake prosperă atunci când deține controlul, atât în viața profesională, cât și în cea personală. Au existat momente de-a lungul poveștii în care ați simțit că deține sau își dorește prea mult control, fie din punct de vedere profesional, fie personal?

6. Cum credeți că afectează trecutul Ericăi felul în care ea tratează nevoia lui Blake de a controla numeroase aspecte ale relației lor? Are ea nevoie să controleze relația lor personală din cauza suferințelor îndurate în trecut? Poate ea să pretindă controlul în relația personală, în timp ce se împotrivește aceluiași tip de control în viața profesională?

7. Blake e foarte protector cu Erica, atât în relația lor, cât și în ceea ce privește afacerea ei. Credeți că instinctul lui protector privind afacerea ei izvorăște doar din instinctul lui protector în cadrul relației?

8. Între Blake și Erica există o atracție puternică, așa că cei doi nu pot sta departe unul de altul, nici fizic, nici emoțional. Ce credeți că-i ademenește unul spre celălalt, astfel încât legătura dintre ei să fie atât de puternică?

9. Există numeroase influențe din afară în relația dintre Blake și Erica. În ce fel credeți că afectează oameni ca Max, Alli, Heath și Sophia legătura dintre Erica și Blake? Credeți că aceste influențe exterioare schimbă felul în care cei doi vor să-și construiască relația?

10. Atât Blake, cât și Erica, au situații familiale deosebite și complicate. Cum credeți că i-au modelat în prezent familiile din care provin? Ce influență credeți că au situațiile lor familiale asupra relației dintre ei?

Mulțumiri

Procesul de a mă redescoperi ca scriitoare prin intermediul acestei cărţi a fost unul intens. Le sunt pe veci îndatorată celor care au făcut posibilă această experienţă.

Întâlnire periculoasă n-ar fi văzut niciodată lumina zilei fără sprijinul statornic şi neobosit al soţului meu. Îţi mulţumesc că m-ai încurajat la fiecare pas şi că m-ai lăsat să dispar ore, uneori chiar zile, în şir, pentru a putea spune povestea asta.

Mulţumiri speciale admirabilului meu editor, Helen Hardt, pentru că mi-a dat pe brazdă participiile răzleţe şi m-a împins să creez o poveste sexy şi emoţionantă, pe care s-o împărtăşesc cu mândrie lumii.

Mulţumesc comunităţii de scriitori de pe Twitter. Cartea asta a fost scrisă cu fiecare #1k1hr şi #5hourenergy în parte, iar faptul că am avut tovarăşi de scris a schimbat lucrurile în mod remarcabil.

Le mulţumesc lui Kurt şi Luc pentru prietenia, loialitatea şi priceperea lor magică în ale programării. Fie ca ochii voştri să onoreze vreodată această pagină de carte.

În sfârşit, dar cu siguranţă nu în cele din urmă, mii de mulţumiri tuturor fanilor care şi-au arătat entuziasmul şi sprijinul pentru *Întâlnire periculoasă*. Aţi dat un nou înţeles ideii de a trece linia de sosire. Abia aştept să împărtăşesc cu voi următoarea parte din călătoria lui Blake şi a Ericăi!